Lecții de dragoste
pentru conte
VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
LECŢII DE DRAGOSTE PENTRU CONTE
SERIA CLUBUL VALEŢILOR 5

***Earl Lessons by* Valerie Bowman**

Copyright © 2021 June Third Enterprises, LLC
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Lecţii de dragoste pentru conte
Valerie Bowman
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOWMAN, VALERIE
Lecţii de dragoste pentru conte / Valerie Bowman
trad. din limba engleză: Irina Fulger. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9468-3
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA

Bucureşti

Pentru nepoata mea, Ell Pikor, care este în sfârşit suficient de mare încât să-i dedic o carte.

Prolog

Reşedinţa marchizului de Bellingham, Londra, iulie 1797

O voce puternică o trezi pe Annabelle dintr-un somn adânc. Cu inima bătându-i nebuneşte, îşi strânse aşternuturile sub bărbie. „O, nu. O, nu. O, nu.”

„Nu din nou.”

În dormitorul ei era întuneric. Îi fusese mereu frică de întuneric, dar întunericul nu era nimic în comparaţie cu ce se întâmpla pe coridor.

— Doamne, Angelina, nu o să-ţi tolerez nesupunerea! răsună vocea lui ridicată şi înspăimântătoare.

Cu ochii mari, Annabelle îşi trase lenjeria de pat până la nas, ghemuindu-se în siguranţa lor. Tata ţipa din nou la mama. Se întâmpla din ce în ce mai des. Trecuseră câteva săptămâni de ultima dată, iar Annabelle se temuse de următoarea izbucnire de atunci.

— George, te rog. Trezeşti copiii, se auzi vocea subţire şi speriată a mamei.

Annabelle înghiţi în sec. Avea doar cinci ani, dar ştia cât de îngrozitor era. Începea mereu la fel… cu urlete, apoi cu bufnituri. Se termina mereu la fel, cu ţipetele şi rugăminţile mamei.

Annabelle îşi dorea să alunece din pat şi să se ascundă sub el. Acesta era întotdeauna primul ei instinct. Să se ascundă. Dar se putea ca Beau să aibă nevoie de ea. Beau, fratele ei mai mare. El era curajos. Atât de curajos încât să încerce să lupte cu tata. În trecut. Beau se alesese cu partea lui de vânătăi şi chiar cu un braţ rupt, încercând să o apere pe mama de accesele de furie pe care le avusese tata când era beat. Annabelle tremura de grijă pentru Beau acum. El se va pune în calea primejdiei. Mereu făcea asta.

Annabelle nu se îndoia că Beau era deja treaz. La

unsprezece ani, se considera bărbatul din casă, asigurându-se că mama şi Annabelle erau în siguranţă în astfel de nopţi, când tata devenea atât de iraţional. Dar Beau nu avea nicio şansă cu tatăl lor înalt şi brutal.

„Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă."

Pregătindu-se pentru ce avea să fie sigur o confruntare cumplită, Annabelle dădu la o parte aşternuturile şi hotărî să se ridice din pat. Întunericul o îngrozi, dar se strădui să traverseze cât mai repede covorul mare din dormitorul ei până la uşa camerei. O întredeschise şi se uită pe coridorul pustiu.

Tăcere.

Tăcerea nu era neapărat un semn bun. Liniştea era de obicei un preludiu pentru ce era mai rău.

„Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă." Îşi repetă cuvintele la nesfârşit în gând în timp ce înghiţi în sec şi se chinui să deschidă uşa atât cât să se strecoare pe coridorul cufundat în întuneric. Cu spatele lipit de peretele frumos tapetat, răsuflând atât de apăsat că o dureau plămânii, Annabelle se apropie pe furiş de dormitorul mamei.

După cum bănuia, când trecu pe lângă camera fratelui ei, uşa lui era deja deschisă. O lumânare aprinsă învăluia în lumină patul gol. Beau se dusese deja în ajutorul mamei. Fireşte. Annabelle îşi îndreptă umerii. „Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă." Îşi continuă şovăitoare drumul spre uşa de la dormitorul mamei.

Era închisă când ajunse acolo. Fără îndoială, Beau o închisese după el, în speranţa că ea nu se va trezi din cauza gălăgiei. Annabelle trase adânc aer în piept şi se întinse prudentă spre clanţă. O lovitură ascuţită o făcu să tresară şi să-şi tragă mâna înapoi.

Din cameră se auzi un scâncet. Căutând să-şi înăbuşe lacrimile care îi curgeau în ochi, Annabelle se chinui să apuce clanţa cu mânuţa ei. Răsucind, ea întredeschise uşor uşa şi o zări pe mama ghemuită în celălalt colţ al camerei. Tata se înălţa deasupra ei, cu un sfeşnic lung din argint într-o mână, un pahar plin cu un lichid maroniu în cealaltă. Avea mereu acel pahar în asemenea nopţi. Beau, curajosul

Beau, stătea în faţa mamei, ferindu-se de sfeşnicul pe care îl tot flutura tata.

— Te rog, George, urlă din nou mama. Nu-i face rău. Beau, dragul meu, du-te înapoi în pat. Te rog.

Disperarea şi teama din vocea mamei ei o făcură pe Annabelle să tremure. Genunchii i se clătinară şi mâna îi şovăi pe clanţa uşii.

Avea mereu senzaţia că stă să verse în nopţi precum aceasta. Dar nu reuşea să-şi ia privirea de la scena îngrozitoare care se desfăşura în faţa ei. Lacrimile i se prelinseră pe obraji în timp ce privea înspăimântată.

În loc să se retragă, Beau îşi ridică pumnii, îndreptându-i spre tatăl lui. Chiar de departe, Annabelle îşi dădu seama că şi el tremura. Îi era groază pentru el. Dar Beau era curajos. Se va împotrivi până când nu va mai putea. Mama nu avea ce să-i spună ca să-l facă să plece.

Annabelle închise ochii o secundă şi rosti o rugăciune în gând. Odată îl întrebase pe preot ce trebuia să facă dacă avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Preotul îi spusese să se roage. Să se roage şi să ceară ce avea nevoie, iar Dumnezeu sigur îi va asculta rugăciunile. Annabelle se ruga de fiecare dată când se întâmpla asta, dar rugăciunile ei rămâneau mereu fără răspuns. Tatăl nu se oprea niciodată din ţipat. Nu se oprea din lovit până nu făcea să curgă sânge sau nu rupea vreun os.

— Dă-te din calea mea, băiete. Nu o să-ţi mai spun încă o dată! se auzi glasul tunător al tatei.

Annabelle deschise iar ochii şi văzu cum tata îndreaptă sfeşnicul spre Beau, dar Beau se mişcă mai repede şi mai agil decât tata, care nu mai ştia nici cum îl cheamă. Beau sări cu uşurinţă într-o parte, evitând lovitura grea a sfeşnicului, ceea ce doar îl înfurie şi mai mult pe tatăl lor. Beau se trase spre uşă în timp ce bărbatul înainta şi se avântă din nou spre el. Rată încă o dată şi Beau continuă să se tragă înapoi. Încerca să-l îndepărteze pe tata de mama pentru ca el să nu o rănească iar. Se punea singur în pericol.

Ştergându-şi lacrimile cu palmele, Annabelle deschise

uşa mai larg. Spera că Beau îşi va da seama că este deschisă şi o va zbughi iute dacă era nevoie. Dar Beau nu era genul care să fugă de luptă. Chiar şi de una nedreaptă, căci se înfrunta cu un bărbat care era de trei ori mai solid şi mai mare decât el. După ce îl trase deoparte pe tata de mama lor, Beau îşi îndreptă umerii mici şi îşi împinse bărbia în faţă, ridicând iar pumnii spre tatăl lui şi se ţinu tare pe poziţii.

— Dacă vrei să loveşti pe cineva, loveşte-mă pe mine, răsună vocea furioasă a lui Beau printre dinţii strânşi.

Mama întinse mâna din colţ de parcă ar fi încercat să-şi salveze băiatul, dar următoarea fluturare a sfeşnicului îl nimeri pe Beau în maxilar cu un pocnet ascuţit şi îl doborî. Se prăbuşi pe spate şi sângele îi ţâşni din gură.

— Nu! ţipă mama.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea şi alergă spre fratele ei.

— Beau! strigă ea, căzând în genunchi lângă el şi aşezându-i capul pe cămaşa ei de noapte.

O pată de un purpuriu aprins îşi croia deja drum spre centrul materialului.

Veni şi mama, dând părul blond al lui Beau de pe faţa lui asudată şi însângerată ca să vadă cum se simte. Ochii îi erau înnebuniţi de îngrijorare în timp ce îşi verifica fiul.

Tata se opri deasupra lor, uitându-se la trupul lipsit de vlagă al lui Beau, de parcă nu i-ar fi păsat dacă îl ucisese.

— Să-i fie învăţătură de minte, murmură tatăl, înainte de a arunca afurisitul de sfeşnic pe covor şi a ieşi cu paşi împleticiţi din cameră. Nu trebuia să-mi stai în cale. Vezi-ţi de treburile tale, pramatie, mormăi tata în timp ce pleca.

Annabelle răsuflă uşurată. Tata îşi făcuse numărul… măcar pentru seara asta. O ştiau toţi. După ce o rănea serios pe mama, sau pe Beau, bătea mereu în retragere. Era un mod cumplit de a-l face să dispară, dar tocmai de aceea Beau acceptase să fie lovit de bunăvoie.

Lacrimi mute alunecară pe obrajii lui Annabelle în timp ce aştepta, rugându-se cu atât mai aprig acum pentru ca fratele ei să se trezească.

— Annabelle, draga mea, şopti mama, cu faţa udă de lacrimi. Du-te şi cere-i lui Mary un prosop înmuiat în apă caldă. Fugi repede.

Annabelle dădu din cap ascultătoare. Mama nu o voia aici. Mama nu voia ca ea să vadă şi să ştie nimic din toate astea. Dar Annabelle nu mai era un copil. Auzea ţipetele noaptea şi nu avea de gând să se ascundă în pat cât timp mama şi fratele ei aveau nevoie de ea. Numai că nu-şi făcuse încă curajul să intervină şi să atragă spre ea mânia tatei. Dar o va face. Într-o bună zi. O va face. Îşi promise în sinea ei. Dacă nu ar fi fost atât de laşă, ar fi făcut-o în seara asta.

Lăsând-o pe mama ei cu Beau, Annabelle ridică fusta pătată de sânge a cămăşii de noapte, apoi ieşi în goană din cameră şi străbătu coridorul întunecat până ajunse în capăt. „Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă.” Deschise uşa care dădea spre scara slujitorilor şi urcă cât putu de repede scările cufundate în beznă până în dormitorul lui Mary. Mary era guvernanta ei şi singura slujitoare al cărui ajutor îl accepta mama în asemenea nopţi. Dormitorul ei era primul pe dreapta, la etajul al patrulea, iar Annabelle se strecură în cameră fără să mai bată, înaintând tăcută prin întunericul înspăimântător până ajunse lângă guvernantă. O scutură uşor.

— Mary, trezeşte-te, spuse ea cu o şoaptă disperată.

Ochii căprui şi blajini ai lui Mary se deschiseră.

— O, Annabelle, draga mea. Tu eşti.

Îngrijorarea încreţi fruntea slujitoarei. Mary ştia deja de ce venise aici.

— Mama are nevoie pentru Beau de un prosop înmuiat în apă caldă, spuse Annabelle pe nerăsuflate.

Mary aruncase deja deoparte aşternuturile şi se ridicase. Aprinse o lumânare şi îşi puse halatul.

— Mă duc la bucătărie să o iau, spuse ea cu o voce calmă şi liniştitoare. Ne vedem în dormitorul mamei tale.

Annabelle dădu din cap. Purtaseră aceeaşi conversaţie de multe ori până acum. Nu era nevoie să mai explice. Annabelle se întoarse, apoi se repezi valvârtej pe

uşă şi coborî scara.

Când Annabelle reveni alături de Beau, ochii fratelui ei, albaştri ca de gheaţă, erau deschişi, iar maxilarul i se colorase într-o nuanţă oribilă de violet, albastru şi negru. Mama ştersese sângele cât putuse de bine cu cămaşa de noapte. Ţinea capul lui Beau în poală, vorbindu-i cu blândeţe şi mângâindu-i părul.

— Beau, spuse Annabelle cu răsuflarea tăiată, cercetând chipul rănit al fratelui ei. Eşti bine?

Îşi puse o mână pe obrazul fratelui ei.

Beau dădu din cap şi tresări, înainte de a-şi ridica privirea spre mama.

— Mamă, eşti bine? Nu te-a rănit, nu-i aşa?

Din ochii mamei curgeau lacrimi.

— Stai liniştit, dragul meu. Sunt bine, îi spuse mama lui Beau. Nu trebuie să te mişti.

— Sunt aproape destul de mare, răspunse Beau cu maxilarul încleştat. Curând o să fiu destul de mare ca să mă lupt cu el.

— Şttt, Beau. Odihneşte-te, spuse mama, continuând să-i mângâie părul.

Câteva minute mai târziu, Mary intră grăbită în cameră cu nişte prosoape şi un mic lighean cu apă fierbinte. Fără să spună vreun cuvânt, îngenunche lângă Beau, înmuie un prosop în apă, îl stoarse şi i-l trecu peste obrazul lui.

Mama şi Mary schimbară o privire încordată înainte ca ochii mamei să se umple iar de lacrimi şi ea să încuviinţeze din cap spre Mary. Mama luă prosopul fierbinte pe care îl ţinu apăsat pe obrazul lui Beau, în timp ce Mary stoarse un altul şi se apucă să şteargă sângele de pe faţa şi gâtul lui Beau.

După ce termină, Mary a înfăşurat unul dintre prosoapele curate pe capul lui Beau ca să fixeze cârpa pe maxilarul rănit.

— Nu cred să-i fi rupt maxilarul, şopti mama în timp ce îl ajută pe Beau să se ridice în picioare. Dacă era, mă îndoiesc că mai putea să vorbească.

— De data asta, spuse Mary şi se ridică. Să chem doctorul, milady? Să fim sigure că nu este mai grav?

Mama se cutremură de frică.

— Ştii că nu pot face asta, Mary. O să reacţioneze şi mai rău data viitoare.

Mama coborî capul, iar Annabelle simţi iureşul de ruşine şi spaimă ce o traversă.

— Îmi pare rău, milady, răspunse Mary, cu o voce plină de resemnare şi tristeţe. Se îndreptă spre uşă cu prosoapele ude şi roşii şi cu ligheanul. Fără să se uite înapoi, adăugă: O să aduc cămăşi curate pentru dumneavoastră şi Lady Annabelle, milady. Şi revin ca să le duc pe celelalte la spălat.

— Mulţumesc.

Vocea mamei răsună stins.

Apăsându-şi prosopul fierbinte de falcă, Beau se duse şchiopătând în dormitorul lui. Annabelle rămase cu mama până se întoarse Mary. Annabelle îşi trase iute peste cap cămaşa plină de sânge şi o îmbrăcă pe cea curată adusă de Mary. Mama intră în dulap ca să facă la fel.

— O să am eu grijă de lordul Beaumont, spuse Mary, oprindu-se iar în pragul uşii. Duc şi hainele lui la spălat.

— Mulţumesc, Mary, spuse mama din nou, înainte de a se întoarce spre Annabelle.

— Annabelle, scumpo, vrei să dormi în patul meu? întrebă mama după ce slujitoarea plecă.

— Da, mamă, răspunse Annabelle şi dădu din cap.

Acesta era ritualul lor. Lui Annabelle îi plăcea să stea cu mama în astfel de nopţi, ca să se asigure că mama era bine. Ea nu era curajoasă. Tata coborâse în biroul lui şi urma să bea până uita de el, trezindu-se la amiază a doua zi, morocănos şi fără niciun regret. Mereu făcea aşa.

Mama trase aşternuturile de pe cealaltă parte a patului. Annabelle urcă, apoi se târî mai aproape pe saltea şi se ghemui lângă mama ei. Femeia se acoperi şi pe ea, şi pe fiică şi o strânse aproape de corpul ei cald. Mama mirosea mereu a apă de trandafiri. Annabelle inspiră parfumul familiar şi scoase răsuflarea pe care şi-o înăbuşise

până acum. Măcar vor mai trece câteva săptămâni înainte să fie din nou atât de îngrijorată.

Rămaseră în tăcere câteva clipe înainte ca Annabelle să-şi facă curajul să pună întrebarea care nu-i dădea pace în nopţi ca asta.

— De ce se supără tata atât de tare?

Mama îşi trecu mâna peste părul lui Annabelle şi o strânse în braţe.

— O, scumpo. Pentru că bea. Dacă tatăl tău nu ar mai *bea...*

— L-ai rugat să se oprească, mamă? se aventură Annabelle să întrebe.

Vocea mamei era resemnată.

— De multe ori, scumpo.

Annabelle se încruntă.

— De ce nu se opreşte, mamă?

Mama îşi lipi bărbia de creştetul lui Annabelle şi oftă.

— Nu cred că poate, scumpo. Nu cred că poate.

— Dar de ce are voie să te lovească, mamă?

Annabelle simţi pe creştetul capului atingerea firavă a lacrimilor mamei care i se prelingeau pe păr.

— Pentru că îi aparţin. Eu sunt soţia lui.

Capitolul 1

Londra, aprilie 1815

David Ellsworth era conte de Elmwood de câteva luni şi deja se descurca de minune să se facă de râs. În ultima oră petrecută la cina soţilor Harrison, încercase deja să-şi pună singur din supiera pe care unul dintre lachei o purtase în jurul mesei uriaşe, se adresase incorect fiicei lordului Mayfeather, care părea să fie *domnişoară* şi nu o *lady* şi, evident, abordase un subiect nepotrivit în discuţia cu Lady Cranberry, care îl privi îngrozită când începu să spună o poveste din perioada în care luptase în armată pe

continent. Aparent, conţinutul era mult prea sângeros pentru urechile ei.

Prin urmare, David se scuzase de la masă şi o luase repede pe coridor ca să caute un loc unde să se ascundă… şi să fumeze un trabuc. Trecu în grabă pe lângă o multitudine de uşi şi ieşi pe veranda din spatele casei. Afară era frig, dar se bucură de aerul tare după ce îşi petrecuse ultimele două ore în sala de mese prea ticsită de lume. Îşi scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei şi îl aprinse folosindu-se de lumânarea care pâlpâia deasupra unei mese aflate lângă uşă. Era unul dintre ultimele trabucuri pe care le mai avea. I le făcuse cadou un ofiţer spaniol de pe continent. Avea de gând să-l savureze până la capăt.

Sora mai mică a lui David, Marianne, îi ceruse să renunţe la fumat, şi o va face. Dar nu în seara asta. În seara asta, inspiră fumul familiar şi închise ochii, încercând să uite toate lucrurile prosteşti pe care le făcuse în sala de mese.

Marianne avea dreptate. Avea nevoie de cineva care să-l înveţe cum să fie conte. La urma urmei, el, sora lui şi fratele lor, Frederick, care murise ca un erou în război, crescuseră într-o căsuţă din Brighton, fără ca vreunul din ei să ştie că tatăl lor era singurul fiu al contelui de Elmwood. Doamne, crezuseră că tata era tâmplar. Nu conte.

Marianne fusese slujnica unei doamne până îl întâlniseră pe marchizul de Bellingham, care o ceruse de soţie după ce identitatea îi fusese confundată de două ori şi făcuse o călătorie în Franţa. Şi acum, iată-i, doi fraţi care ştiau puţine despre scandaloasa lume bună, amândoi nevoiţi să se adapteze rolurilor de conte, respectiv de viitoare marchiză. David ar fi zis că povestea era ridicolă dacă nu ar fi fost adevărată. Aceasta era viaţa lui la douăzeci şi nouă de ani. Cu mult, mult mai diferită de cum şi-o închipuise.

La început, David bănuise că ocuparea unui loc în Camera Lorzilor va fi mai mult decât binevenită. Îşi va folosi noua putere ca să propună proiecte de lege menite să îi

ajute pe militari şi familiile lor. David aştepta cu nerăbdare această atribuţie a noului lui rol. De cealaltă parte se temea… de sesiunea nesfârşită de vizite de curtoazie şi tonele de reguli ridicole de etichetă pe care le tot încălca… asta îl scotea din minţi.

Trase din trabuc şi scoase un nor mare de fum în timp ce se rezemă de peretele rece de cărămidă din spatele lui, închizând ochii. Nu. Nu va renunţa încă la trabucuri. Un fum bun era uneori singurul prieten al soldatului aflat pe un câmp de luptă îngheţat şi singuratic, care mirosea a praf de puşcă şi a moarte.

O tuse delicată de femeie îi ajunse la urechi şi deschise brusc ochii pentru a vedea o femeie blondă splendidă cum păşeşte pe verandă şi îşi flutură fumul de pe faţă.

— Scuză-mă, spuse ea cu o voce încordată şi nefericită în timp ce continua să tuşească.

David se îndepărtă de perete şi îşi flutură braţul prin aer, încercând să risipească fumul.

— Îmi pare nespus de rău.

„Minunat!” La ce noroc avea, probabil că tocmai îi suflase fum în faţa uneia dintre prinţesele din familia regală.

Blonda îl fixă cu ochi înguşti.

— Ar trebui, răspunse ea, trăgând mai strâns peste umeri o pelerină din blană, evident scumpă.

— Nu mi-am dat seama că mai e cineva pe aici.

Îşi lăsă privirea să se delecteze cu minunata şi la fel de scumpa rochie de seară care era parţial acoperită de pelerină. Diamante i se odihneau în jurul gâtului şi îi erau împletite în părul blond. Avea doi ochi albaştri minunaţi ca de gheaţă, luminaţi de lumânările aliniate de-o parte şi de alta a uşii din apropiere. El aruncă o privire jur. Ea era tânără, frumoasă şi părea să fie… singură. Era un lucru neobişnuit.

— Scuze, milady… hm, sunteţi o lady, nu-i aşa?

La naiba! Era un prost. Nu ştia prea multe despre regulile înaltei societăţi, dar era destul de sigur că nu

trebuia să întrebi o doamnă dacă era o doamnă.

Ea îşi arcui o sprânceană blondă spre el şi râse.

— Dumneata ce crezi? Arăt ca o doamnă?

— Da, ei bine, hm, arătaţi frumos, reuşi el să îngaime, dorindu-şi să-şi dea una pentru nebunia lui.

Ce anume trebuia să spui când întâlneai o creatură divină şi singură într-o grădină întunecată şi rece? Nimic în cariera lui militară nu îl pregătise pentru un asemenea eveniment. Dacă ar fi fost un soldat francez, ar fi împuşcat-o. Măcar ar fi încercat. Dacă ar fi fost un soldat englez, i-ar fi oferit un trabuc. În schimb, rămase înmărmurit, uitându-se stăruitor ca un idiot care aştepta ca ea să mai spună ceva.

— Permite-mi să te scutesc de bătăi de cap, domnule…

Ea făcu o pauză, aşteptând ca el să-i menţioneze numele de familie.

— Ellsworth, spuse el încurcat.

Fir-ar să fie! Nu trebuia să spună nimănui că se numeşte domnul Ellsworth. Nu se mai numea aşa. De când devenise afurisitul de conte de Elmwood. Dar cum să se corecteze în faţa unei asemenea întruchipări a frumuseţii? Se dovedise deja a fi un idiot, nu mai îndrăznea să adauge paie pe foc.

Dar stai. Ce îi spusese? Să-l scutească de bătăi de cap? El se încruntă. Oare ce voise să spună? Era pe cale să arunce trabucul pe jos şi să-l zdrobească sub cizmă când ea se întinse şi apucă ţigara între degetele înmănuşate. O privi uluit cum o duce la buze şi trage, sudând fumul în aerul rece de deasupra capului lui. Cine era această tânără? O cunoscuse mai devreme, când se adunase lumea în salon? Se cam îndoia. Şi-ar fi amintit de ea. Nu era o persoană pe care să o uiţi cu uşurinţă.

Făcu ochii mici spre ea.

— Ai fost aici toată seara? întrebă el, neobişnuit de curios să înţeleagă cum de nu o observase.

Râsetul ei răsună cu o notă de asprime.

— Nu toată seara, nu. Mă tem că întârzii adesea la

astfel de întâlniri. Am ajuns pe la jumătatea cinei. Dinadins. Aşa seara pare o corvoadă mai mică.

— O corvoadă? repetă el, oarecum surprins că o femeie care părea atât de mult în elementul ei să fie atât de nefericită la un dineu.

Ea îl privi din cap până în picioare de parcă studia fiecare cusătură din îmbrăcămintea lui. Dintr-odată, se bucură că viitorul lui cumnat, marchizul de Bellingham, îl ajutase să-şi cumpere o garderobă nouă potrivită pentru un conte.

— Poţi sări peste amabilităţi, domnule Ellsworth. Ştiu ce joc joci.

— Joc?

El clipi nedumerit spre ea. Ce naiba voia să spună?

Ea oftă şi îşi dădu ochii peste cap, trăgând iar din trabuc.

— Da, l-am mai văzut de sute de ori. M-ai văzut plecând de la masă şi m-ai urmărit până aici. Doar te *prefaci* că nu m-ai urmărit. Te prefaci că nici măcar nu ştii că sunt aici. Asta ar trebui să cred, nu-i aşa?

Ea clipi agresiv spre el.

David strâmbă din nas şi îşi încrucişă braţele la piept, privind-o la fel de atent pe cât îl privise ea cu câteva clipe înainte. Oare această tânără credea cu adevărat că venise aici în căutarea ei?

— Poţi să crezi ce vrei, domnişoară…

Ea îşi dădu ochii peste cap şi izbucni într-un râs arogant.

— O, şi acum o să te prefaci că nu ştii nici cum mă cheamă. Ea clătină din cap şi îşi trase blana mai strâns pe umeri. Serios, voi, bărbaţii, chiar trebuie să vă apucaţi să născociţi idei mai originale. Nici nu pot să-ţi spun de câte ori am mai văzut asta. Începe să se răsufle schema, te asigur.

David scoase un sunet undeva între un pufnit şi un geamăt. Cine se credea această tânără? Nu avea decât să fie una dintre prinţesele din familia regală. Se îndoia sincer că oricare dintre nenumăratele fiice ale regelui George ar fi

umblat aiurea fumând trabuc prin grădină şi fiind nepoliticoasă.

— Îmi cer scuze dacă „schema” mea este „răsuflată”, domnişoară. Mă tem că n-am avut mult timp ca să născocesc ceva mai original.

Îi trimise un zâmbet încordat.

— Îmi dau seama, îl luă ea peste picior. Acum, nu-mi spune. O să te oferi să mă însoţeşti înapoi în sala de mese, apoi o să mă întrebi dacă poţi să-mi faci o vizită mâine. Să nu pierdem timpul. Mă *poţi* însoţi până în sala de mese, dar nu, nu mă poţi vizita nici mâine, nici în altă zi.

Ea îşi încheie micul discurs cu o încuviinţare afectată din cap.

David îi luă trabucul dintre degete şi mai trase un fum. Dacă avea să fie nepoliticoasă, era dispus să-i arate ce însemna cu adevărat.

— În regulă, răspunse el cu un zâmbet fals pe buze. Pentru că, la drept vorbind, nu doar că n-am de gând să te însoţesc în sala de mese, dar nu ţi-aş face o vizită nici dacă ai fi ultima femeie din Londra.

Şi astfel, aruncă trabucul, îl strivi sub cizmă, se răsuci pe călcâie, deschise uşa şi păşi hotărât înăuntru. Nu îi mai aruncă nici măcar o privire. În timp ce se îndrepta spre sala de mese, singur, un zâmbet mulţumit i se desenă pe buze. Nu va uita prea curând expresia sinceră de şoc şi indignare care se ivise pe chipul tinerei la auzul cuvintelor lui.

„Nepreţuit. Pur şi simplu nepreţuit.”

Momentul fusese poate cel mai distractiv din câte avusese de când pusese piciorul la Londra. Să pună la punct unul dintre aristocraţii atât de răsfăţaţi din lumea bună. Serios, aceşti oameni chiar trebuiau să se ia mult mai puţin în serios. Cum Dumnezeu se va încadra el vreodată în această lume impertinentă plină de oameni încrezuţi şi de regulile lor obositoare?

David clătină din cap. Indiferent cine era fata, părea atât de obişnuită să fie cea nepoliticoasă, fără ca oamenii să-i întoarcă favorul. Dar el ştia sigur un lucru, spera să nu vină vreodată ziua în care va mai avea ghinionul să o

reîntâlnească pe această domnişoară arogantă.

Capitolul 2

Mută de uimire, Annabelle se uită lung la uşa prin care bărbatul tocmai dispăruse. Cine naiba era el? În toţi cei douăzeci şi trei de ani pe care îi avea, nu întâlnise niciodată un domn care să fie atât de nepoliticos cu ea. Era măcar un gentleman? Faptul că fusese invitat la petrecerea lui Lady Harrison o făcea să creadă că trebuie să fie, dar ea nu-l mai văzuse până acum şi sigur îi întâlnise pe *toţi* domnii din lumea bună. Pe fiecare în parte dintre aceste suflete plictisitoare şi previzibile. Ar fi spus că este străin, dar el vorbise într-o engleză perfectă, fără nicio urmă de accent. Nu cunoştea mulţi străini care să vorbească engleza atât de bine. Cu toate acestea, amuzanta ţigară de foi pe care o împărtăşise cu el era ceva complet necunoscut. Nu semăna cu niciuna dintre cele pe care le fumase în secret după ce le furase din umidificatorul aflat în biroul fratelui ei. Poate că, la urma urmei, bărbatul *era* străin.

Pentru ca întreaga situaţie să fie cu atât mai rea, bărbatul era chipeş, la naiba! Părea să aibă la vreo treizeci de ani, înalt, cu un păr de un castaniu-închis şi ochi de un albastru-închis, o combinaţie care i se păruse întotdeauna fascinantă. Avea umeri laţi şi puternici, o talie îngustă şi un maxilar parcă sculptat în marmură. Jumătate din chipul lui fusese cufundată în întuneric când îl văzuse pentru prima oară, dar când păşise în lumina lumânării, aproape că i se tăiase răsuflarea. Şi toate lucrurile necuviincioase pe care le făcuse, *nu* neapărat pentru că ar fi fumat în faţa ei.

În mod normal, când bărbaţii veneau după ea afară şi încercau să o compromită, nu reuşeau deloc să arate că habar nu aveau că era acolo. Acest bărbat mersese mai departe şi începuse să *fumeze* în faţa ei. Era ceva nou. Îi admirase ingeniozitatea. Trăsese câteva fumuri doar pentru

a-l şoca. Uneori reuşea să-i sperie cu un comportament neobişnuit, făcându-i să decidă numaidecât că, până la urmă, ea nu era material potrivit de soţie. Unii dintre şarlatani erau de-a dreptul îngroziţi de acţiunile ei. Previzibil. Plictisitor. Uneori, amuzant. Însă acest bărbat nu păruse deloc tulburat de comportamentul ei. Păruse mai ofensat că îl acuzase că se preface. Şi acest lucru era nou. Nu putea să nege că era mai original decât ceilalţi. În plus, grosolănia lui de la final, când îi spusese că nu i-ar fi făcut o vizită nici dacă ar fi fost ultima doamnă din Londra… Chiar dacă era uşor teatral, fusese o reacţie neaşteptată, fără îndoială. Ea făcu ochii mici şi îşi încrucişă braţele la piept, bătând darabana cu degetele pe coate. Hmm. Poate se înşela. Poate că acest bărbat *nu* ştiuse că ea se afla afară. Poate chiar *nu* ştia cine era ea. Greu de crezut, dar posibil.

Annabelle oftă şi deschise uşa pentru a intra în casă. Mama ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut jumătate din lucrurile făcute de Annabelle pentru a-şi descuraja pretendenţii. Dar mama nu ştia. Niciunul dintre bărbaţi nu avea să îi spună. Nu îndrăzneau să rişte să-şi atragă furia marchizei văduve de Bellingham şi, de altfel, nici mânia fratelui ei, Beau, marchizul. Pe deasupra, oricât de straniu ar fi fost comportamentul ei, Annabelle era văzută pe piaţa matrimonială ca una dintre cele mai râvnite doamne. Şi nu doar pentru că avea o zestre indecent de mare şi se trăgea dintr-o familie impecabilă. Nu. Adevăratul motiv pentru care era considerată a fi un asemenea trofeu pentru bărbaţii din înalta societate a Londrei era pentru că avusese ghinionul de a se fi născut frumoasă. Neobişnuit de frumoasă. După spusele aproape tuturor celor cu care se întâlnise în ultimii cinci ani, avea o înfăţişare uluitoare şi un chip de o frumuseţe neasemuită. Teribil de neplăcut, dacă era să o întrebe cineva. Dar aparent adevărat.

Frumuseţea ei părea să transforme aproape fiecare bărbat bun de însurătoare din ţară într-un nebun de legat atunci când se regăsea în prezenţa ei. Annabelle încetase deja de multă vreme să se mai lase flatată de atenţie şi se săturase pur şi simplu de asta. Refuzase deja vreo douăzeci

de cereri în căsătorie. Ei bine, mai exact, Beau le refuzase în numele ei. Dar ea nu fusese interesată de niciuna dintre ele. Nici măcar de una singură. Pentru pretendenţii ei, ea era doar un trofeu care trebuia câştigat şi nici unuia dintre bărbaţi nu-i păsa de isteţimea sau de inteligenţa ei, ca să nu mai vorbim de nevoile, dorinţele şi visurile ei. Jumătate din populaţia masculină a lumii bune încercase să o curteze şi niciunul dintre domni nu o întrebase vreodată ce gândea. Era sătulă. Şi chiar dacă Beau şi mama se întrebau disperaţi dacă se va mărita vreodată, Annabelle refuza să se căsătorească cu un îngâmfat care o dorea la braţul lui doar pentru înfăţişarea şi zestrea ei. Mai important, refuza să *aparţină* vreunui bărbat.

Din fericire, Beau nu insistase pe temă şi, în ajunul celui de-al şaselea sezon, Annabelle nu era nicidecum mai hotărâtă decât în alte sezoane să-şi aleagă un soţ. Deşi nu îi spusese acest lucru lui Beau. Ceea ce iubitul ei frate mai mare nu ştia nu avea cum să-l rănească. În plus, Beau îşi anunţase recent propria logodnă cu frumoasa roşcată Marianne. Nunta va avea loc curând, dar sigur îi va ţine pe toţi ocupaţi măcar în primele săptămâni ale Sezonului.

Annabelle intră în casă şi se scutură de frigul care îi intrase în oase pentru că rămăsese atât de mult afară. Luă o bomboană cu mentă din cutiuţa pe care o ţinea în gentuţă pentru a-şi ascunde mirosul de fum. Nu trebuia să-i dea mamei motive de îngrijorare.

Folosind o oglindă aşezată deasupra unei mese de lângă uşă, Annabelle îşi cercetă în treacăt coafura. Întoarse capul dintr-o parte în alta. Nu avea ce să facă. Arăta la fel ca întotdeauna. Perfect stăpână pe sine la exterior, perfect nefericită în interior. Dar nicio oglindă nu putea să surprindă această realitate. S-ar fi rugat ca frumuseţea ei să pălească mai repede, dar renunţase cu mult timp în urmă la actul inutil al rugăciunii. Nu reuşeai nimic prin rugăciuni.

O, ce mai conta? Petrecerea de astă-seară era la fel ca oricare dintre celelalte zeci de petreceri la care participase de-a lungul anilor. Cu o singură excepţie. În

seara asta, se va întoarce la masă şi se va strădui să-l ignore pe acel bărbat nepoliticos, deşi foarte chipeş. Oricine ar fi fost el.

Capitolul 3

— Locul meu nu este aici, îi spuse David în şoaptă viitorului lui cumnat, marchizul de Bellingham, în timp ce intrau pe uşa de la White.

— Aiurea, răspunse Bell, întorcându-se şi bătându-l pe David pe spate. Acum eşti conte de Elmwood şi îţi sponsorizez intrarea în club. Este ca şi făcut.

David se frecă la ceafă şi tresări.

— S-ar putea să fie „ca şi făcut”, încuviinţă el, dar locul meu tot nu este aici.

Aruncă o privire în jur spre pereţii căptuşiţi cu mahon, covoarele din pluş, scaunele somptuoase din piele. Aproape că simţea mirosul de bani în aerul de aici. Era atât de evident. După ce îşi petrecuse ultimii doisprezece ani în armata Majestăţii Sale, trăind în mare parte prin corturi în ultimii cinci, un asemenea fast îl făcea pe David să se simtă incomod. Voia să fugă din clădire şi să se mai oprească în cabana din Brighton în care crescuse. Nu. Indiferent ce spunea Bell, locul lui David sigur nu era aici.

— Hai, spuse Bell după ce îşi întinse haina spre unul dintre lacheii care aşteptau lângă uşă.

Pe oriunde mergeau se găsea mereu câte un lacheu care aştepta lângă uşă. Şi David îşi întinse repede haina. Avea de gând să imite fiecare mişcare pe care o făcea Bell aici. Cum te purtai într-un club exclusivist pentru gentlemeni? David nu avea nici cea mai vagă idee. Cel mai aproape de un asemenea loc în care ajunsese erau corturile ofiţerilor din Războiul Peninsular. Care erau departe de opulenţa sculptată în marmură, aur şi fresce în care se aflau acum.

— Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu câţiva dintre

băieţi, continuă Bell, străbătând clubul de parcă ar fi fost a doua lui casă.

David trase adânc aer în piept şi se pregăti să facă cunoştinţă cu „câţiva dintre băieţi”. Pe aici, asta putea să însemne un duce sau vreun alt marchiz precum Bell. În ciuda bogăţiei şi a educaţiei privilegiate, Bell era un om bun. Era logodit cu sora lui David, Marianne, dar cei doi se cunoscuseră înainte ca David să aibă vreun fel de bănuială că el era, de fapt, moştenitorul contelui de Elmwood, ceea ce făcea ca sora lui să fie o lady. Lui David încă nu-i venea să creadă. După ce Bell, Marianne şi David se întorseseră din Franţa toamna trecută, aflase că răposatul lui tată fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Dar în ultimele luni se întâmplaseră prea puţine pentru a permite ca realitatea să se aşeze înăuntrul lui.

Acum, David era un nobil, un bogătaş, un aristocrat. Era prea de tot. În Brighton, nu fuseseră crescuţi neapărat în sărăcie, dar sigur nici în lux. Locuiseră într-o căsuţă simplă cu trei dormitoare. Unul pentru părinţii lor, unul pentru Marianne şi unul pentru David şi Frederick. Făcuseră tot felul de treburi, frecaseră podele şi tăiaseră copaci pentru lucrările tatălui lor. Pescuiseră, vânaseră şi se duseseră la dansuri populare, iar când ajunseră la vârsta majoratului, David şi Frederick se înrolaseră în armată şi Marianne devenise slujitoarea lui Lady Courtney.

Dar nimic, absolut nimic din toată educaţia lor nu le dăduse nici cel mai mic semn că tata fusese fiul unui conte. Aparent se certase cu bunicul lui David din cauza dorinţei de a se însura cu mama lui David şi, în loc să cedeze, tatăl lui David decisese să renunţe la viitorul lui titlu şi să se aşeze cu familia în Brighton, departe de îmbulzeala din Londra şi fosta lui viaţă. Dar nici pe patul de moarte, tata nu pomenise cine era cu adevărat. Detaliul îl făcea uneori pe David să spere că totul fusese o mare greşeală. Însă generalul Grimaldi în persoană, şeful Ministerului de Interne, fusese cel care aflase adevărul şi părea că nu încăpea nicio îndoială că tatăl lui David fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Ceea ce însemna că David, ca fiu în

viaţă, moştenea titlul după moartea tatei.

— Vezi, acolo, Bell arătă spre un grup de bărbaţi care zăboveau în jurul unei cărţi mari în colţul salonului principal. Aceea este celebrul registru de pariuri. Se pariază tot felul de lucruri în paginile acestui volum.

Pe David nu îl lăsă inima să-i spună lui Bell că nu auzise în viaţa lui de registrul de pariuri şi, pe deasupra, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nebunii făceau pariuri. Nebunii care se despărţeau repede de banii lor. David văzuse nenumăraţi nebuni în armată pierzând solda pe o lună sau mai mult, dispuşi să parieze pe o şansă prostească.

— Hai cu mine în camera de alături, îi spuse Bell. Poate sunt pe aici şi unii dintre prietenii mei.

Bell nu făcuse nici doi paşi, când un alt bărbat se ivi dinspre coridor şi îl opri.

— Iată-te, Bellingham. Te căutam. Putem să stăm un pic de vorbă… între patru ochi?

Bell aruncă o privire spre David, care încuviinţă scurt din cap înainte de a se întoarce, cu mâinile împreunate la spate ca să găsească ceva cu care să-şi ocupe timpul în timp ce Bell discuta cu domnul în cauză.

David aflase că Bell avea o altă viaţă atunci când venise cu Marianne ca să-l salveze dintr-un lagăr francez pentru prizonieri de război. După cum se dovedise, Bell era spion al Ministerului de Interne, după cum era şi Marianne. Chiar dacă David le jurase amândurora că va păstra secretul, el se obişnuise să închidă ochii când Bell era chemat brusc undeva.

David se întoarse şi se uită la grupul de bărbaţi aflaţi lângă registrul de pariuri. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, chiar ultimul, dar putea la fel de bine să se poarte cordial cu aceşti oameni din nou descoperita lui clasă socială. Se apropie de micul grup şi îşi drese glasul.

— Bună ziua, domnilor. Pe ce pariaţi azi?

Bărbaţii ridicară confuzi privirea spre el, de parcă o capră ar fi rătăcit prin club şi le-ar fi pus întrebarea.

— Scuzele mele. David îşi drese glasul şi îşi dori să fie

oriunde altundeva mai puţin aici. Bănuiesc că ar fi trebuit să încep prin a mă prezenta. Îmi pare nespus de rău. Eu sunt… Numele meu este…

— Tu eşti Elmwood, nu-i aşa? întrebă unul dintre bărbaţii mai tineri, făcând ochii mici spre David.

David se trase de rever. Încă nu era obişnuit cu fineţea afurisită a croielii stofelor pe care le purta în ultimele zile. Bell îl târâse la unul dintre cei mai buni croitori de pe Old Bond Street, iar acum era mândrul posesor a peste o duzină de cămăşi făcute din cele mai bune materiale, două duzini de lavaliere de un alb imaculat, pantaloni care i se potriveau perfect şi cizme atât de strălucitoare încât reuşeai să-ţi vezi reflexia în vârful lor. Ca să nu mai vorbim de izmene, şosete, veste şi batiste. Batiste cu monogramă. David socotise că totul costase mai mult decât câştigase cu totul în fosta lui viaţă, dar aflase repede că titlul de Elmwood venea la pachet şi cu o avere considerabilă. Părea că bunicul lui fusese un om foarte bogat.

— Da, eu sunt, răspunse David, recunoscându-şi titlul şi simţindu-se ca un idiot de zile mari. Desigur, toată lumea ştia deja cine era. Bell îl avertizase că numele lui apăruse neîncetat prin ziare de când vestea sosirii lui se răspândise prin Londra ca vântul şi ca gândul. Marianne fusese nevoită să se ascundă săptămâni bune în reşedinţa de la oraş a lui Lady Courtney de teamă să nu fie asaltată de un cârd de doamne dornice să facă cunoştinţă cu sora noului conte şi *logodnica* unuia dintre cei mai inaccesibili burlaci din ţară.

Bărbaţii îi aruncară priviri care îl făcură să se simtă stânjenit, în timp ce David îşi dori să fi purtat maro ca să se strecoare pe lângă pereţii din lemn şi să se ascundă. Spusese ceva greşit? Făcuse ceva stângaci? Aşa părea, pentru că niciunul dintre ei nu răspunse şi alţii se foiră stingheriţi pe scaune.

— Poţi să păstrezi un secret, Elmwood? spuse unul dintre bărbaţi, cu un zâmbet antipatic pe faţă.

— Ce fel de secret? răspunse David, nedorind să aibă nimic de-a face cu orice fel de secret ar fi avut această

grămadă de nerozi.

— Nu-i zice, spuse primul bărbat. Are legături strânse cu Bell.

— Da, răspunse David şi dădu din cap. Am legături foarte strânse cu Bell.

Dacă domnii aveau un secret pe care voiau să-l ascundă de Bell, David sigur nu-şi dorea să afle nimic. Dădu să se îndepărteze încet de grup.

— Facem pariuri pe o doamnă, continuă bărbatul cel îngâmfat.

David tresări de parcă faptul de a închide un ochi ar fi putut să îi astupe şi urechile.

— O doamnă? răspunse el, deja pe cale să se răsucească pe călcâie. Nu voia să mai audă niciun cuvânt. Foarte bine. Sună bine. Eu o să mă duc…

— Ca să fiu mai exact, continuă bărbatul, pariem care dintre noi se va însura cu o anumită doamnă din lumea bună.

Nu ştia de ce, dar se gândi la doamna pe care o întâlnise afară la cina din seara de dinainte. Femeia era greu de stăpânit, dar părea genul de doamnă pe care să pui un pariu. Poate pe cât de nepoliticoasă îi va fi următoarea acţiune. După ce se întorsese în salon cu o seară înainte, David sfârşise prin a-i cere scuze gazdei şi plecase. Se gândise pentru o secundă să nu-i ofere blondei nepoliticoase satisfacţia de a crede că îl alungase, dar scenariul cel mai plauzibil era ca ea să nu se mai fi gândit a doua oară la el. Era evident că avea o experienţă îndelungată când venea vorba de a fi nepoliticoasă cu bărbaţii în privat. Fără îndoială, uitase de întâlnirea lor în clipa în care el plecase. Părea că lui îi lua mai mult timp să o uite. Asta însemna să fii aristocrat? Să te obişnuieşti ca femeile frumoase să fie nepoliticoase? Ar fi preferat să se întoarcă la Brighton şi să găsească o fată drăguţă şi modestă de prin părţile locului cu care să se însoare. În cele din urmă, va avea nevoie de o contesă. Sau, cel puţin, aşa îi spusese Bell.

David clătină din cap, revenind cu atenţia spre domnii

din spatele lui. Convins că îşi va regreta alegerea, se întoarse spre ei şi întrebă:

— Ce au de-a face pariurile despre căsătoria unei doamne cu Bell?

— Nu-i spune! repetă al doilea bărbat.

Un sentiment de rău augur îl luă cu asalt pe David. La naiba! Nu ar fi trebuit să pună o asemenea întrebare. La urma urmei, pariul avea ceva de-a face cu Bell.

— Doamna în cauză, răspunse bărbatul cel îngâmfat, continuând să zâmbească într-un fel care îl făcu pe David să nu se simtă în largul lui, este Lady Annabelle Bellham.

David răsuflă cu un şuierat. Lady Annabelle era sora lui Bell. Nu o întâlnise încă. Nu se afla în prezent la Londra şi lipsise toată iarna. Ea şi mama ei trebuiau să revină în curând de la ţară pentru sezonul social. Tot ce ştia David despre Annabelle era că era cu câţiva ani mai mică decât Bell şi părea să fie nemăritată. Marianne îşi făcuse griji săptămâni întregi că Annabelle putea să nu o placă atunci când aveau să se întâlnească. Dar Marianne se întorsese din vizita pe care le-o făcuse mamei şi surorii lui Bell la ţară, susţinând că amândouă erau minunate şi o acceptau, ceea ce îl mulţumi nespus pe David.

David îşi drese glasul şi se trase din nou de revere. Sigur îşi va regreta şi următoarea întrebare, dar curiozitatea îl luase pe sus.

— De ce pariaţi pe persoana cu care o să se mărite Lady Annabelle?

Un hohot de râs se auzi de la unul dintre tipii din grup. Lui David nu îi plăcu. Nu îi plăcu deloc. Se presupunea că domnii aceştia erau crema societăţii? După părerea lui David, erau doar grosolani şi lipsiţi de eleganţă.

— Tu ai văzut-o vreodată pe Lady Annabelle? întrebă bărbatul cel îngâmfat, cu o expresie mult prea arogantă pe chip.

David clătină din cap.

— Încă nu am avut plăcerea.

Un alt hohot de râs îl făcu pe David să îngusteze ochii.

— Ei bine, spuse lordul cel îngâmfat. Să spunem doar

că Lady Annabelle şi-a făcut debutul acum cinci sezoane şi nu şi-a ales încă un soţ, chiar dacă are cel puţin douăzeci de cereri în căsătorie, dacă este să te iei după ce spun bârfele.

David trebui să se chinuie ca să păstreze o expresie netulburată pe chip şi să nu trădeze dezgustul pe care i-l provoca subiectul discutat.

— Deci, pariaţi cine va fi norocosul *câştigător?*

Era sarcastic când îi spunea viitorului soţ al lui Lady Annabelle „câştigător”, dar cuvântul ales doar îi făcu pe ceilalţi bărbaţi să chicotească şi să-şi dea coate unul altuia. Vulgar, în opinia lui.

— Cine o să fie şi când, răspunse arogantul, împreunându-şi degetele peste piept.

— Înţeleg, răspunse David.

Deşi nu înţelegea deloc. I se părea că bărbaţii în toată firea cu educaţie aleasă şi buzunarele pline trebuiau să aibă o mulţime de lucruri mai bune de făcut decât să parieze pe astfel de prostii, dar nu era treaba lui să judece. Îşi dorea doar să plece din compania lor numaidecât. Nu era de el să fie nobil. Dacă acestea erau genul de aiureli la care trebuia să ia parte ca să fie un adevărat conte, el chiar îşi dorea să se întoarcă la Brighton şi să lucreze în atelierul tatălui lui. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu petrecuse măcar o zi în luptă. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu-şi văzuse prietenii murind în agonie. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu ştia nimic dincolo de privilegii şi tâmpeniile, precum pariurile, cu care îşi pierdeau vremea.

Lordul cel îngâmfat făcu iar ochii mici spre David.

— Nu se întâmplă să ştii dacă nu cumva Bell i-a dat un termen până la care să-şi aleagă un soţ?

David clătină din cap şi îşi încleştă maxilarul.

— Vă pot asigura că eu şi lordul Bellingham n-am discutat niciodată despre planurile de căsătorie ale surorii lui.

Cu ce tupeu se gândeau aceşti înţepaţi că va trăda încrederea prietenului lui în favoarea unor fanfaroni cu gura mare care erau nişte străini pentru el.

Grupul izbucni în râs.

— Atât de formal? „Lordul Bellingham”? Noi îi spunem Bell.

Bineînţeles că David încurcase intenţionat detaliul. Încă se chinuia să înveţe cum să le spună tuturor după titlurile oficiale. Era departe de a le stăpâni poreclele.

— Da, ei bine, eu şi *Bell* nu am discutat niciodată despre Lady Annabelle. O să mă întorc la…

Dădu să plece când lordul cel îngâmfat spuse:

— Nu-i spune lui Bell că facem pariuri pe sora lui, Elmwood. Nu ne-am dori să strici distracţia.

David strânse din buze şi dădu din cap o dată, înainte să o ia aproape la fugă pentru a se îndepărta de grup în colţul opus al încăperii din care venise. Nu avea de gând să-i povestească lui Bell nimic despre întâlnirea lui ridicolă cu aceşti bărbaţi. Nu numai că va fi cumplit să repete cele spuse de ei, dar nu era dispus să-i facă prietenului lui deserviciul de a repeta aceste prostii în prezenţa lui. Totuşi… dacă Bell trebuia să-i cheme la duel? Poate *trebuia* să-i spună că erau necuviincioşi faţă de unica lui soră. David nu şi-ar fi dorit acelaşi lucru dacă cineva ar fi fost atât de grosolan cu Marianne?

Bell i se alătură câteva momente mai târziu, iar David răsuflă uşurat când intrară împreună în camera alăturată şi se îndepărtară de privirile indiscrete ale bărbaţilor rămaşi la registrul de pariuri. Intrară într-o cameră mai mică, mobilată la fel ca prima, cu fotolii din piele şi covoare din pluş, pereţi căptuşiţi cu lemn şi tablouri scumpe care acopereau aproape fiecare spaţiu de pe pereţii de un verde-închis.

— Ţi-ai făcut prieteni noi la registrul de pariuri, nu-i aşa? întrebă Bell, în timp ce se aşezară unul în faţa celuilalt.

David răsuflă apăsat.

— Nici pe departe.

Se muşcă de buză. Trebuia să-i povestească lui Bell ce îi spuseseră bărbaţii? Acum era momentul potrivit să spună ceva? Sau era un gest de prost gust? „La naiba. La naiba. La naiba.”

— Cine era bărbatul din faţa registrului? Cel care stătea pe scaun?

Lordul cel îngâmfat.

Bell lăsă capul într-o parte şi făcu ochii mici, încercând să-şi amintească.

— O, Murdock. Marchizul de Murdock.

Murdock? Numele îi suna vag familiar, dar David auzise atât de multe nume noi în ultimele câteva luni. Nume, reguli, bune maniere, titluri, politică. Era copleşitor. De fapt, Bell îl informase că le rugase pe sora lui, Annabelle, şi pe mama lui, Lady Angelina, să-l înveţe pe David cum să se poarte în societate. Cele două femei erau membre de necontestat ale lumii bune şi, dacă David avea nevoie de cineva, atunci avea nevoie de două experte. Nu aştepta cu mare nerăbdare „Lecţiile despre cum să fii conte”, aşa cum le numise Marianne, dar era destul de inteligent încât să ştie că avea mare nevoie de ele. Era frumos că Lady Annabelle şi mama ei se oferiseră să-l înveţe ce şi cum. Iată un alt motiv pentru care nu-i păsa cine ştie ce de Murdock şi de grupul lui de filfizoni care pariau pe Lady Annabelle. Tânăra urma să-i facă o favoare. David putea măcar să-i împiedice pe nesăbuiţii aceia să-i murdărească numele.

Un lacheu se repezi să le dea fiecăruia câte o băutură pe care nu o comandaseră. Bell primise un ceai, David un pahar de vin de Porto. Dezvoltase o pasiune pentru vin cât staţionase în Portugalia. El clipi spre pahar şi se încruntă. De unde naiba ştia lacheul ce îi plăcea să bea? Slujitorul dispăru atât de repede încât el nu avu ocazia să mai întrebe. David clătină din cap. „O viaţă trăită în privilegii.”

— Ai făcut vreun pariu? întrebă Bell şi un colţ al gurii i se curbă într-un zâmbet pieziş.

David răsuflă cu năduf. La naiba cu lumea bună şi toate regulile ridicole după care se conducea. Chiar nu ştia ce să facă în această situaţie. Încă nu primise primele lecţii într-ale rolului de conte. Dar dacă ar fi fost la Brighton, i-ar fi spus totul verde în faţă prietenului lui şi ar fi terminat cu toată povestea. Da, bine. Iată ce va face.

— Nu, şi la drept vorbind... Nu sunt sigur că eu ar trebui să menţionez asta, dar...

El luă o înghiţitură de vin ca să se întărească.

— Au pariat din nou pe Annabelle, nu-i aşa? întrebă Bell, lăsându-se pe spate în fotoliu şi îndreptându-şi umerii.

Părea de un calm absolut. Nu semăna nicicum ca un bărbat pe cale să provoace la duel pe cineva. David se înecă cu vinul de Porto pe care tocmai îl înghiţise.

— Poftim? reuşi el să spună. Ştiai?

Bell oftă şi ridică din umeri.

— Fac asta în fiecare an, chiar la începutul sezonului.

David clipi la el, cu ochii încă în lacrimi după ce se înecase.

— Şi permiţi una ca asta?

— Să permit? Aş paria şi eu dacă m-ar lăsa. Dar îmi tot spun că sunt într-un avantaj nedrept pentru că aş şti exact când să fac pariul. Bell îi făcu cu ochiul. S-ar putea să aibă dreptate.

David îi aruncă marchizului o privire piezişă.

— Nu te supără?

— O să înveţi că totul este un pariu aici, Elmwood, răspunse Bell cu un zâmbet ironic. Cât despre Annabelle, ei bine, o să vezi cu ochii tăi cât de curând. Ea şi mama tocmai s-au întors de la ţară ieri după-amiază. De fapt... El îşi scoase ceasul din buzunarul hainei şi aruncă o privire... Ne întâlnim cu ele la mine acasă la patru. Mama şi Annabelle abia aşteaptă lecţiile tale de conte, Elmwood. Abia aştept să Le cunoşti.

Capitolul 4

Annabelle îşi traversă dormitorul din casa fratelui ei cu un zâmbet larg pe buze. Azi era o zi bună. Nu numai că se întorsese din peisajul rural de o plictiseală tulburătoare, dar îl va revedea pe Beau în sfârşit. Puţini erau oamenii de a căror companie se bucura mai mult decât a fratelui ei. Nu

numai că era un erou pentru ea, dar pleca foarte adesea cu afaceri în contul Coroanei. Nu apuca să-l vadă atât de des pe cât îşi dorea.

În plus, Beau îi scrisese ca să o roage dacă îi va face o favoare şi ea ar fi făcut orice pentru fratele ei mai mare, înţelept şi curajos. Favoarea pe care i-o ceruse nu avea nimic de-a face curtatul ei sau încercarea de a-şi găsi un soţ. Mai exact, favoarea era mai mult pentru viitoarea ei cumnată, Marianne. Marianne îl întâlnise pe Beau la o petrecere cu o vară în urmă. *Cum* se cunoscuseră era o poveste învăluită într-o mulţime de mistere, dar rezultatul fusese nu doar că Beau o ceruse pe Marianne de soţie, dar le propuse atât lui Annabelle, cât şi mamei să o ajute pe Marianne să se acomodeze în societate. Marianne şi fratele ei descoperiseră recent că sunt nepoţii fostului conte de Elmwood. Contele murise, la fel şi tatăl lor, făcând ca fratele mai mare al lui Marianne, David, să preia titlul.

Aparent, David fusese căpitan în armată şi fusese luat prizonier în Franţa. Annabelle se cutremură. Bărbatul trebuia să fie foarte curajos dacă supravieţuise unui asemenea calvar. Dar potrivit lui Beau, David nu ştia cum să se poarte în înalta societate, ceea ce se putea dovedi a fi foarte ciudat dacă nu făceau ceva în acest sens. Beau şi Marianne fuseseră de acord că Annabelle şi mama ei erau persoanele potrivite pentru a-l învăţa pe lordul Elmwood să fie conte cu adevărat. I se întâmpla atât de rar să aibă ceva util de făcut, precum a învăţa un fost erou de armată să navigheze pe apele tulburi ale societăţii londoneze. Abia aştepta.

Aruncă o privire spre ceasul de pe poliţa din colţul opus al încăperii. Era aproape patru. Beau şi lordul Elmwood trebuiau să apară dintr-o clipă în alta. La fel şi Marianne. Annabelle se studie repejor în oglindă. Perfect prezentabilă. Desigur, nu conta prea mult. Nu trebuia să arate cel mai bine ca să-şi petreacă după-amiaza învăţându-l pe fiul unui tâmplar din Brighton cum să fie conte, dar Annabelle era hotărâtă să facă tot îi stătea în putere pentru bietul om, pentru a-l ajuta să se acomodeze

cât mai uşor în înalta societate. Potrivit lui Marianne, lordul Elmwood avea mare nevoie de ajutor pe mai multe planuri, de la comportamentul lui până la felul în care vorbea şi la maniere. Părea o adevărată provocare. Annabelle nu avea puteri supranaturale, dar va face tot posibilul pentru a-l împiedica pe noul conte să îi facă în vreun fel de ruşine pe fratele şi noua ei cumnată.

Pe deasupra, Annabelle nu se putea gândi la o întrebuinţare mai bună a cunoştinţelor ridicole care i se învolburau prin minte legat de toate nuanţele societăţii decât să-i ajute pe biata Marianne şi pe fratele ei neştiutor să se încadreze în lumea bună.

La urma urmei, Annabelle detesta cercul nesfârşit de ieşiri sociale şi petreceri stupide precum cea din seara din urmă organizată de familia Harrison. Măcar azi va face ceva util, ajutând doi oameni care aveau nevoie de ea.

Refuzând cu o fluturare a mâinii ajutorul slujitoarei de a-şi aranja părul, Annabelle coborî scările care duceau spre foaier, aşteptând cu nerăbdare să o revadă pe Marianne şi să-şi întâlnească noul protejat.

Annabelle abia ajunsese la primul etaj când se auzi ciocănitul în uşă. Se grăbi spre salonul alb din faţa casei pentru a-şi aştepta musafirii. Câteva momente mai târziu, Stockton, majordomul, le conduse pe Marianne şi pe însoţitoarea ei, Lady Courtney, în încăpere.

— Iată-te, Annabelle, spuse Marianne. Stockton îmi spunea că fratele meu şi Beau n-au ajuns încă.

Annabelle se ridică şi le întâmpină pe cele două femei cu îmbrăţişări călduroase şi săruturi pe obraji.

— Mă aştept să sosească în orice moment, o anunţă pe viitoarea ei cumnată.

Cele două femei se aşezară lângă Annabelle.

— Beau mi-a spus că îl duce pe David la White, spuse Marianne, cu o expresie de teamă pe chip.

Annabelle se încruntă.

— Pentru asta îţi faci griji?

Marianne tresări şi dădu din cap.

— Mă tem că da. Chiar dacă sezonul a început deja, l-

am rugat pe Beau să nu-l scoată prea mult pe David în societate. Nu până când nu are şansa de a se... bucura... de îndrumările tale.

Annabelle râse. Ea se întinse şi îşi apăsă mâna caldă peste mâna rece a lui Marianne.

— Sunt sigură că fratele tău poate să se descurce cu câţiva bărbaţi afumaţi la clubul lor de domni.

Marianne îşi muşcă buza.

— Nu ştiu. Ea împărtăşi o privire neliniştită cu Lady Courtney. David nu este foarte obişnuit să se învârtă în astfel de cercuri. Desigur, nici eu, dar măcar eu am avut ajutorul Juliannei şi al lui Frances, pe lângă cel al lui Lady Courtney.

— Lady Julianna Montgomery şi Lady Frances Wharton? clarifică Annabelle.

Cele două doamne erau logodnicele celor mai apropiaţi prieteni ai lui Beau. Julianna era logodită cu Rhys Sheffield, ducele de Worthington, iar Frances era logodită cu Lucas Drake, contele de Kendall.

Marianne dădu din cap.

Era de înţeles ca Julianna şi Frances să o ia pe Marianne sub aripa lor. Tatăl lui Frances fusese arestat cu o toamnă în urmă într-un mare scandal, dar lordul Kendall o susţinuse şi, împreună cu ceilalţi prieteni ai lor, reuşiseră să păstreze intactă reputaţia lui Frances. De fapt, cele trei cupluri urmau să se căsătorească în acelaşi timp peste doar câteva săptămâni la marea proprietate de la ţară a ducelui de Worthington.

— Ţi-am spus de nenumărate ori, Marianne, draga mea. Eu nu mi-aş face griji pentru fratele tău, interveni Lady Courtney. Este un bărbat capabil şi îndrăznesc să spun că, după ce doamnele din lumea bună o să se uite la el, nu o să mai fie prea atente la manierele lui.

Annabelle îşi arcui o sprânceană. Ce însemna *asta*? Nu ştia sigur, dar părea interesant. Lordul Elmwood foarte chipeş? Fără doar şi poate, sora lui era frumoasă, cu un păr lung şi roşu şi ochi de un albastru scânteietor. Annabelle nu fusese niciodată atrasă în mod special de bărbaţii cu părul

roşu, dar sigur unele dintre doamnele din lumea bună erau. În plus, cu un titlu de conte în mânecă, felul în care arăta nu va mai conta prea tare pentru unele dintre ele. Unele femei ştiau foarte clar ce vânează, iar prada lor era un bărbat cu titlu râvnit şi avere mare. După spusele lui Beau, lordul Elmwood le avea pe amândouă.

— Da, răspunse Marianne, făcând un semn din cap spre Lady Courtney. Ştiu, dar eu şi David… Ei bine, ştii cum am crescut, Lady Courtney. Mama a făcut tot posibilul ca să se asigure că avem habar de anumite lucruri, dar nu prea făceam parte din înalta societate pe atunci.

Annabelle simţi că i se frânge inima în piept. Sărmana şi splendida ei cumnată nu avea de ce să-şi facă griji pentru înţepaţii şi trădătorii din societatea londoneză. O bătu uşor pe Marianne pe mână.

— Adevărul este că n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de drag ca tine, Marianne, în toţi anii pe care mi i-am petrecut în societate. Dacă fratele tău are măcar jumătate din amabilitatea şi atenţia ta, sunt convinsă că o să fie mai bun decât mulţi dintre ei.

Ca la un semnal, parcă, Stockton bătu din nou la uşă.

— Lord Bellingham şi Lord Elmwood, anunţă el cu o plecăciune înainte de a se da într-o parte şi a se retrage.

Beau intră primul în cameră, când cele trei doamne se ridicară ca să îi întâmpine pe domni. La început, silueta fratelui ei nu îi permise lui Annabelle să-l vadă pe lordul Elmwood şi nu îndrăzni să fie atât de nerăbdătoare încât să se ridice pe vârfuri şi să-şi întindă gâtul pentru a încerca să-l întrezărească pe bărbat. Ar fi fost nepoliticos. Ea aşteptă în timp ce Beau făcu un pas în faţă ca să o îmbrăţişeze. Ea îl strânse în braţe.

— Ce mă bucur să te văd, Beau, şopti ea.

— Mi-a fost dor de tine, Annabelle, răspunse el cu căldură.

— Annabelle, spuse Marianne de îndată ce Beau se îndepărtase de ea. Permite-mi să ţi-l prezint pe fratele meu, David Ellsworth, conte de Elmwood.

Annabelle ridică bărbia pentru a-l vedea pe bărbatul

cu păr negru care făcu un pas înainte.

Rămase mută de uimire. Îşi reveni repede din stupoare.

În faţa ei, îmbrăcat în veşminte cu o croială impecabilă, purtând un zâmbet ironic pe chipul mult prea frumos, se afla acelaşi bărbat cu care fusese insuportabil de nepoliticoasă cu o seară înainte în grădina soţilor Harrison. Bărbatul care nu se întorsese la masă când ea revenise în încăpere, provocându-i o mare frustrare. Aproape că îşi întrebase gazda despre el când îşi luase rămas-bun. Numai o mândrie încăpăţânată o făcuse să se abţină.

— Ah, Lady Annabelle, deci aşa te numeşti? spuse lordul Elmwood cu un zâmbetul netulburat.

Dacă Annabelle ar fi fost o altă persoană, genul de om care nu îşi petrecuse ani întregi perfecţionându-şi arta de a nu trăda nicio reacţie, chipul ei ar fi luat foc până acum. În schimb, rămase perfect calmă şi liniştită când permise celei mai discrete umbre de zâmbet să îi curbeze un colţ al gurii şi răspunse:

— Da, milord. Mă bucur să te cunosc.

— Ah, dar ne-am cunoscut deja, nu-i aşa? răspunse el şi o sprânceană neagră se încruntă. Dacă nu cumva mă înşel. Nu erai tu aseară în gradina familiei Harrison?

Annabelle trase brusc aer în piept. Îşi păstrase chipul lipsit de orice expresie. Foarte bine. Bărbatul nu avea de gând să se poarte onorabil şi să pretindă că era prima dată când se întâlneau. Marianne avea dreptate. Nu era instruit în arta subtilă a amabilităţilor sociale. Bine.

— Da. Ea îşi îndreptă umerii. Eu eram.

— Ah, atunci sigur îţi aminteşti de mine. Arătă spre sine. Nu-ţi aduci aminte? Sunt singurul bărbat din ţară care *nu* încearcă să-ţi facă curte.

Capitolul 5

Dacă era să fie sincer cu sine, David putea recunoaşte că se bucura să vadă expresia de pe chipul lui Lady Aroganţa în Persoană când se prezentă ca fiind singurul bărbat din ţară care nu încerca să i facă curte. Era un amestec de şoc, o doză sănătoasă de neplăcere şi o urmă de furie. Bine. Trebuia să se simtă îngrozită după ce se purtase atât de nepoliticos cu el cu o seară în urmă.

Totuşi, cotul surorii lui i se înfipse de îndată în coaste, iar el tresări şi tuşi uşor.

— Nu fi nepoliticos, David, spuse Marianne cu un zâmbet fals. Este sora lui Beau.

În acest moment, lui David nu-i păsa cine era Lady Aroganţa în Persoană pentru Beau, dar îşi înlocui iute zâmbetul arogant de pe chip cu unul mai blând.

— O plăcere, spuse el şi făcu o plecăciune spre ea, după cum îl instruise Lady Courtney.

Lady Annabelle îşi drese glasul şi lăsă capul pe spate.

— Lordul Elmwood are dreptate. Ne-am cunoscut, o anunţă ea pe Marianne cu un zâmbet chinuitor de încordat. Cel puţin… ei bine, nu mi-am dat seama cine eşti în acel moment, Lord Elmwood, încheie ea în şoaptă. Cred că te-ai prezentat ca fiind domnul Ellsworth.

În ultimele două cuvinte pe care le rosti răsună o urmă de enervare.

— Ar fi făcut o diferenţă în felul în care te-ai purtat cu mine, milady? răspunse el cu acelaşi zâmbet pe buze.

Nu-i păsa dacă se mai alegea cu un nou cot din partea lui Marianne, dar *comentariul* meritase cu vârf şi îndesat.

Marianne aruncă o privire înainte şi înapoi între ei, cu fruntea încruntată.

— Nu înţeleg. V-aţi întâlnit? Când?

— Da, se grăbi să răspundă Lady Annabelle, dregându-şi stânjenită glasul. La cina organizată de Lady Harrison aseară. Ne-am întâlnit din întâmplare… în grădină.

Pe chipul lui Marianne se ivi o expresie vijelioasă. Ea se întoarse cu o privire încruntată spre fratele ei.

— David, te rog spune-mi că n-ai fumat.

David aruncă o privire spre Lady Annabelle. El arcui o

sprânceană. Îl va expune? Având în vedere cât era de nepoliticoasă, nu şi-ar fi pus bazele în ea.

— O, nu. Nu. Nu, se grăbi să spună Lady Annabelle. Eu, cel puţin, nu l-am văzut fumând.

Vocea îi răsună dulce, încântătoare şi foarte convingător. Aproape că ar fi crezut şi el, dacă nu ar fi ştiut deja că era o minciună.

David făcu ochii mici spre ea. Deci voia să se poarte frumos acum că ştia cine este? Ochii lui Lady Annabelle îi întâlniră pe ai lui cu o expresie vădit rugătoare. Îi cerea în tăcere să îi facă jocul. Bine. Era decent că nu pomenise de fumat. Nu va pomeni nici el.

— Nu înţeleg de ce un bărbat în toată firea nu se poate bucura de o ţigară de foi din când în când, interveni Bell.

— David nu fumează ţigări de foi, răspunse Marianne. Ci nişte trabucuri oribile din Portugalia.

— Trabucurile sunt din Spania, lamuri el. Le-am *primit* când eram în Portugalia.

— Nu contează, răspunse Bell. Eu zic că ar trebui să poţi fuma ce vrei tu.

Marianne continuă să se ciondănească cu logodnicul ei, în timp ce David o cercetă atent pe domnişoara care stătea în faţa lui astăzi, purtând o rochie albă simplă, dar evident scumpă, şi pantofi albi asortaţi din piele de căprioară. O centură lată roz era strânsă la spate într-o fundă. Părul ei blond era prins într-un coc elegant la ceafă, iar obrajii îi erau de un roşu aprins şi inspirau voioşie. Avea o licărire aparte în ochi pe care o observase cu o noapte în urmă, dar astăzi era cu atât mai evidentă. Nici nu se înşelase în privinţa înfăţişării ei. Femeia era superbă. Nu puteai să nu o recunoşti. Păcat că frumuseţea i se urcase la cap şi era în zadar. Fără îndoială, doar încerca să se poarte cordial cu el pentru că nu-şi dăduse seama mai înainte că era fratele viitoarei ei cumnate.

După ce plecase de la petrecere, David se gândise toată noaptea la interacţiunea lor. Îl deranjase. Dacă înalta societate era plină de copile fandosite care aveau impresia

că sunt centrul universului, chiar nu avea să îi placă să se regăsească într-o asemenea lume. Pentru numele lui Dumnezeu, până la urmă va trebui să-şi găsească o soţie între aceste domnişoare. Nu, mersi. Prefera fetele inocente din Brighton, care zâmbeau, râdeau, dansau şi nu căutau să te acuze că le urmăreşti în grădina în care te duceai să te bucuri de un trabuc în linişte şi pace.

Şi cumva, această domnişoară în mod special, care se credea un fel de prinţesă a debutantelor, nu doar că va fi rudă prin alianţă cu sora lui, dar ea trebuia să fie cea care să-l înveţe cum să se poarte politicos în lumea bună? Era ca şi cum l-ai fi pus pe Attila Hunul să te înveţe ce este subtilitatea. Cum să-l înveţe *ea ceva* despre politeţe? Fusese mai mult decât lipsită de bune maniere cu o noapte în urmă. De ce naiba Marianne şi Bell credeau că ea era persoana potrivită pentru o asemenea misiune? Era posibil ca ei să nu fi bănuit cât de nepoliticoasă era cu burlacii?

În final, Marianne se întoarse spre David şi Annabelle.

— În orice caz, sper că aşteptaţi cu nerăbdare să vă începeţi lecţiile. Ştiu că David abia aşteaptă.

„Aşteptase” cu nerăbdare. David îşi corectă sora în gând. Sau, cel puţin, se resemnase cu ideea. Acum nu avea încredere în profesoara lui. Sau în cunoştinţele ei.

— O, da, cu mare nerăbdare, răspunse Lady Annabelle cu aceeaşi voce mieroasă care răsună atât de evident fals.

Unde fusese acea voce cu o noapte în urmă în grădinile familiei Harrison?

David le aruncă o privire sceptică celor două femei. Nu făceau decât să schimbe amabilităţi şi să fie politicoase, dar anii petrecuţi în armată îl învăţaseră să nu vorbească în dodii.

— Pot să discut o clipă cu Lady Annabelle, vă rog?

Camera se cufundă brusc într-o tăcere mormântală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David, aruncând o privire spre fiecare dintre cei prezenţi. Este… inacceptabil?

Excelent! Făcuse deja o gafă şi nici nu o cunoscuse bine pe femeie.

— Nu este chiar potrivit, milord, răspunse Lady Annabelle degrabă. Dar nu văd ce s-ar putea întâmpla dacă ne ducem câteva clipe în camera de alături şi lăsăm uşa deschisă.

Ea aruncă o privire spre cei din jur de parcă ar fi îndrăznit cineva să îi pună la îndoială logica.

— Bine, draga mea, spuse Lady Courtney şi încuviinţă cu un semn elegant din cap.

Marianne păru să fi rămas mută de uimire, dar Beau doar izbucni în râs.

— Jur că regulile din înalta societate pot fi uneori sufocante. Mergeţi. Mergeţi.

Le făcu un semn cu mâna amândurora.

Lady Annabelle o luă înainte spre camera alăturată, în timp ce David o urmă îndeaproape. După cum era de aşteptat, următoarea cameră din reşedinţa lui Bell era amenajată la fel de frumos ca prima. David descoperise că oamenii bogaţi din Londra aveau mai multe încăperi în care nu făceau nimic altceva decât să-şi întreţină musafirii. În Brighton, avuseseră o cameră mare de zi în care să râdă, să danseze, să se simtă bine şi, uneori, chiar să mănânce. Nu fuseseră niciodată formali acolo. Uneori se întreba dacă nu cumva tatăl lui îşi părăsise fosta viaţă pentru a scăpa de aceste haine care te sufocau şi de aceste reguli care te încorsetau. Nu s-ar fi mirat să fie aşa. Tatăl fusese un om căruia îi plăcuse distracţia şi care primea pe oricine în casa lui, indiferent de statutul social. Lui David încă îi era dor de el în fiecare zi.

De îndată ce rămaseră singuri în camera de alături, cu uşa larg deschisă, după cum se cuvenea, Lady Annabelle se întoarse spre el cu un zâmbet frumos pe buze. Dar David nu rată urma de teamă din ochii ei de un albastru ca de gheaţă.

— Despre ce voiai să vorbim, milord?

Iar vocea aceea mieroasă şi falsă.

David îşi trecu o mână prin păr. Ştia deja că ce va spune era probabil mult prea franc pentru domnişoara de sânge albastru cu care vorbea, dar îl durea în cot. Coborî

totuşi vocea, în caz că ceilalţi trăgeau cu urechea din camera de alături.

— Ascultă, sunt convins că ştim amândoi de ce încercarea ta de a *mă* învăţa cum stau lucrurile în lumea bună este o idee proastă. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Arătă cu degetul spre celălalt salon. Poate o să fie dezamăgiţi, dar sunt sigur că îţi doreşti să-mi fii profesoară la fel de puţin pe cât îmi doresc eu să-ţi fiu elev.

Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi rămas cu impresia că o expresie de dezamăgire îi traversă pentru o fracţiune de secundă chipul frumos. Dezamăgire şi poate… stânjeneală? Hmm. Era interesant. Nu ar fi crezut că doamna dispreţuitoare pe care o întâlnise cu o seară înainte era în stare să se simtă stânjenită.

— O, nu, nu. Mi-ar plăcea foarte mult să te învăţ, răspunse ea cu un zâmbet care măcar *păru* sincer.

David făcu ochii mici.

— Serios?

Ea dădu convingător din cap.

— Dar nu înţeleg cum ne-am descurca dacă tu ai impresia că încerc să-ţi fac curte.

Ea scoase un pufnet amuzat la auzul cuvintelor lui şi îl luă prin surprindere.

— Nu mai cred asta, milord, îl anunţă ea.

El o privi sceptic.

— Nu?

— Nu. Ea clătină din cap. Acum că ştiu cine eşti, eu…

— Dar tocmai asta e ideea, Lady Annabelle, răspunse el. Nu ştiai cine sunt aseară în grădinile familiei Harrison. De fapt, nu aveai nici cea mai vagă idee, dar m-ai tratat de parcă aş fi fost cea mai josnică formă de viaţă. Cum să am încredere în tine?

Ea trase adânc aer în piept şi îşi împreună mâinile, muşcându-şi buza şi părând că se simte cumplit de vinovată.

— Înţeleg, milord, şi aş vrea să-ţi cer scuze.

El îşi făcu mâna căuş în dreptul urechii.

— Poftim?

Chiar părea că se căieşte?

— Aş vrea să-ţi cer scuze, repetă ea.

De data aceasta, expresia de pe chipul ei îi lăsă de înţeles şi că şi-ar fi dorit să-şi înfigă călcâiul în piciorul lui pentru că o face să repete.

— Ai vrea sau o să-mi ceri scuze? întrebă el cât putu de arogant.

— Îmi pare rău, milord, spuse ea printre dinţii strânşi.

— Îţi pare rău pentru ce anume, mai exact?

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat aseară. Nu… eram în apele mele şi… m-am descărcat pe tine. Îmi cer scuze.

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

— Foarte amabil din partea ta şi apreciez, recunoscu el.

Hmm. Poate că se înşelase în privinţa ei. Femeia era suficient de matură încât să-i ceară iertare, iar el nu era atât de meschin încât să respingă scuze sincere. Scuzele ei păreau sincere.

— Putem să o luăm de la capăt? întrebă ea cu o voce şoptită şi plină de speranţă. *Chiar* îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat aseară. Este evident că am început cu stângul.

Să o ia de la capăt? David îşi frecă bărbia şi se gândi o clipă. Nu avea pe deplin încredere în ea, dar ea va face oricum parte din viaţa lui, din moment ce sora lui plănuia să se mărite cu fratele ei. Iar el avea nevoie de lecţii. Putea prea bine să profite din plin de situaţie. Chiar nu avea de ales. Luă decizia într-o clipită.

— Foarte bine. Sunt de acord să o luăm de la capăt dacă eşti şi tu.

O expresie de uşurare i se zugrăvi pe faţă.

— O să-mi permiţi să te învăţ cum să te porţi în societate?

— Da. El dădu din cap. La drept vorbind, nu mi-ar strica o mână de ajutor.

Ea zâmbi şi chipul i se lumină, amintindu-i încă o dată cât era de frumoasă.

— Promite-mi doar că nu o să te îndrăgosteşti de mine şi o să ne descurcam de minune.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, Lady Annabelle, răspunse David şi clătină din cap. Te asigur. Eşti ultima doamnă din Londra căreia aş încerca să-i fac curte. Chiar ultima.

Capitolul 6

În acea noapte, Annabelle se tot foi agitată în patul ei. Dormitorul îi era cufundat într-un întuneric ca de smoală. Îşi învinsese de multă vreme frica de întuneric. Tatăl ei murise de ani de zile, iar ea nu mai permitea întunericului să o sperie.

Frânturi din episodul de mai devreme cu lordul Elmwood i se înlănţuiră încet prin minte ca o moară stricată. Mai ales ultima parte. Nu ar fi trebuit să fie atât de nepoliticos cât să îi spună că era ultima doamnă din Londra pe care ar fi încercat să o curteze, nu-i aşa?

Dar meritase cu vârf şi îndesat neîncrederea lui. Se purtase îngrozitor cu el cu o noapte în urmă. Era obişnuită ca bărbaţii să se dea la ea, să facă pariuri pe tema planurilor ei de căsătorie şi, în general, să se ţină după ea. Nu se aşteptase ca un bărbat să nu dea doi bani pe existenţa ei. Acum că avea timp să se gândească mai bine, *era* o reacţie trufaşă. Dar pe oriunde se ducea prin lumea bună, ea părea să fie ţinta perfectă. Se obişnuise atât de mult cu o asemenea stare de fapt, încât uitase cum era să întâlneşti un bărbat care habar nu avea despre asta. Era o experienţă inedită. Lordul Elmwood trebuie să creadă că era foarte plină de ea. Şi nu-l putea condamna.

Măcar reuşise să-l convingă să se gândească la posibilitatea de a-i permite să-l ajute. Ar fi fost teribil de stânjenitor dacă trebuia să le explice lui Beau şi mamei de ce lordul Elmwood nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. O făcuse să se simtă ca o nemernică. Şi *chiar* fusese o

nemernică. Dar avea de gând să se revanşeze faţă de el. Va fi cea mai bună profesoară din Londra. Se va asigura că va şti întocmai cum să se poarte în orice situaţie socială. După ce va termina cu el, lordul Elmwood va fi cel mai râvnit bărbat al sezonului. Câteva remarci rostite în şoaptă către debutantele potrivite şi cele mai frumoase şi neasemuite fete din înalta societate se vor înghesui să îi între în graţii. Iată ce putea face Annabelle pentru el. Şi o va face. Ca să-şi ia revanşa pentru grosolănia ei de mai devreme.

În plus, Lady Courtney avea dreptate. Bărbatul era de o frumuseţe năucitoare. Nu trebuia să faci prea multe eforturi ca să îl transformi în cel mai râvnit burlac al sezonului. Vestimentaţia lui părea să fi fost deja pusă la punct. Toate hainele pe care le purtase până acum arătau de-a dreptul devastator pe el. Evident, Beau îl ajutase la acest capitol. Nu strica nici faptul că abdomenul lui Lord Elmwood era plat, talia zveltă, umerii laţi şi… *da.* O astfel de gândire nu era de ajutor. Era mai bine să se gândească la lordul Elmwood ca la fratele viitoarei ei cumnate, care avea nevoie doar de ajutorul ei şi nimic mai mult.

Cât despre asta… Lordul Elmwood chiar avea nevoie de ajutor. Era prea direct. Să anunţe de faţă cu toată lumea că se cunoscuseră deja şi să o roage să discute cu ea între patru ochi nu fusese un comportament potrivit, dar ceva la nerăbdarea lui o făcuse să simtă fiori pe şira spinării. Ea nu era obişnuită ca bărbaţii să spună exact ce simţeau şi să se poarte aşa cum îşi doreau. Era obişnuită cu arta subtilităţii şi jocurile de culise al lumii bune, unde reguli stricte guvernau fiecare gând şi faptă.

Era păcat să îl vindeci de un asemenea obicei inedit, dar lordul Elmwood nu putea să se apuce să spună orice îi stătea pe limbă tuturor celor cu care se întâlnea pe la petreceri. Nu se cădea. Chiar dacă gândul o făcea să surâdă. Cât de înviorător ar fi fost să-l audă dând pe spate cu nesăbuinţa lui câţiva dintre cei mai insuportabili fandosiţi.

Nu. Nu. Îi va explica lordului Elmwood cum trebuia să

spună lucrurile în aşa fel încât să fie interpretate în mai multe feluri. La urma urmei, dacă puteai să negi interpretările greşite, nu trebuia să mai răspunzi pentru insultele tale. Nu era lucru pe care lumea bună să îl aprecieze mai mult decât a descrie ceva în moduri complexe. Era teribil de complicat şi consuma mult mai mult timp decât trebuia, dar, ei bine, pur şi simplu aşa se făceau lucrurile. Şi dacă trebuia să fie profesoară, îl va învăţa pe lordul Elmwood cum se făceau lucrurile în lumea lor.

Îndesându-şi încă o pernă sub cap şi privind lung spre tavanul întunecat, îşi petrecu mai mult timp decât şi-ar fi dorit să recunoască întrebându-se de ce bărbatul nu era deja însurat. Potrivit lui Marianne, lordul Elmwood plecase din Brighton ca să se înroleze în armată la o vârstă fragedă. Fusese fiul cel mare, dar fiul cel mare al unui tâmplar făcuse alegerea potrivită când se alăturase armatei Majestăţii Sale.

Se înrolase aparent de tânăr ca recrut şi urcase în ierarhie până îşi obţinuse un brevet. Fusese căpitan când aflase de titlul răposatului lui tată şi i se ordonase să revină la Londra. Coroana îşi dorea ca nobilii ei să fie teferi şi nevătămaţi, la adăpost în siguranţa teritoriului englezesc, motiv pentru care Beau trebuia să lucreze pentru Ministerul de Interne în loc să lupte în războaie. Beau susţinuse că era însurat cu munca lui până o cunoscuse pe Marianne. Poate de aceea lordul Elmwood nu îşi luase încă o mireasă.

Dar după spusele lui Marianne, fratele ei *era* interesat să-şi găsească o soţie. La urma urmei, trebuia să-şi asigure titlul. O parte din ce fuseseră Annabelle şi mama ei rugate să-l înveţe era cum să facă curte unei domnişoare din lumea bună. Şi avea de unde alege. Debutul oficial la curtea reginei avusese loc cu săptămână în urmă… Marianne îşi făcuse debutul şi frumuseţea ei fusese remarcată de regina însăşi… şi primul bal din sezon urma să aibă loc peste câteva zile.

Annabelle cochetase în treacăt cu ideea de a-l întreba pe lordul Elmwood dacă voia să se prefacă că o curtează pe

ea. O idee scandaloasă, dar care putea să o păcălească pe mama pentru restul sezonului. Dar ar fi fost un gest egoist din partea ei, conchise Annabelle în cele din urmă. Nu avea nicio intenţie să-şi ia un soţ, chiar dacă lordul Elmwood se va dovedi, fără îndoială, cel mai râvnit burlac. Nu trebuia să le priveze de o perspectivă excelentă pe sărmanele şi neştiutoarele debutante, care chiar îşi doreau să se mărite.

Annabelle se întoarse pe o parte şi strânse perna la piept. Chiar dacă lordul Elmwood îi spusese limpede că ea era ultima doamnă din Londra pe care ar fi vrut vreodată să o curteze, se despărţiseră în note cordiale. El urma să vină mai târziu a doua zi dimineaţă pentru a-şi începe lecţiile.

Gândul o făcu pe Annabelle să simtă fluturi în stomac. Îşi controlă reacţia. La urma urmei, ceea ce o entuziasma era provocarea în sine. Nu mai avusese ceva atât de interesant şi pe care să merite să se concentreze de ani întregi. Urma să facă din noul conte de Elmwood cel mai râvnit domn al sezonului social.

Capitolul 7

Când David ajunse acasă la Bell a doua zi dimineaţă, se simţi de parcă ar fi intrat într-o seră, nu într-un foaier. Vaze mari cu flori erau aliniate prin fiecare colţişor la intrare şi îngrămădite unele lângă altele pe masă şi de-a lungul peretelui de lângă salon. Erau trandafiri, crini, narcise şi o multitudine de alte flori pe care nici nu le putea denumi, sub toate formele, dimensiunile şi culorile. Parfumul dulceag era aproape copleşitor.

O doamnă blondă mai în vârstă se ivi din spatele uneia dintre vazele aflate pe colţul celei mai lungi mese.

— O, Lord Elmwood, tu eşti?

David se îndreptă de spate de parcă ar fi luat poziţia de drepţi.

— Doamnă?

Femeia mai în vârstă se ivi din spatele vazelor şi

întinse mâna. Purta o rochie de un albastru-închis.

— Sunt Lady Angelina, marchiza văduvă de Bellingham. Mă bucur nespus să te cunosc. Iartă-mi familiaritatea, dar eram plecată ieri când ai venit în vizită.

Deloc convins că se purta cu respectul cuvenit unei marchize, David făcu o plecăciune peste mâna acesteia, în vreme ce doamna schiţă o reverenţă. Mama lui Bell era minunată. Lady Angelina avea în jur de cincizeci de ani, fiind binecuvântată cu o siluetă elegantă şi un chip frumos. Părea să fie o versiune mai matură a fiicei ei. Părul lui Lady Angelina încărunţise uşor la tâmple, dar vedea limpede asemănarea de familie. Avea aceiaşi ochi fascinanţi de un albastru ca de gheaţă precum cei doi copii ai ei.

David se hotărî să spună lucrul care îi stătea pe vârful limbii.

— Îmi închipui că ai avut la fel de mulţi pretendenţi când erai de vârsta lui Lady Annabelle, spuse el, aruncând o privire spre flori.

Lady Angelina roşi şi David îşi regretă imediat remarca. La naiba! Spusese probabil un lucru mult prea neobrăzat, mai ales că nu o cunoştea bine.

— Am avut mai multe cereri de căsătorie în primul meu sezon, răspunse femeia mai în vârstă, trecându-şi o mână peste creştetul capului. Dar lordul Bellingham mi-a cucerit inima şi ne-am căsătorit repede.

— Înţeleg, spuse David, nedorindu-şi să o facă să se simtă cu atât mai incomod.

Trebuia să se limiteze în discursul lui până când nu era instruit cum se cuvenea. Se răsuci pe călcâie şi îşi drese glasul. Deja ratase ce trebuia spus unei marchize văduve. Ce mai urma? Hm, ce, mai exact, se cuvenea să spui când aveai atâtea flori în faţă?

— N-am văzut niciodată atâtea flori, rosti el în cele din urmă, simţindu-se ca un idiot.

Lady Angelina clătină din cap şi ridică în braţe o vază mare cu margarete.

— Sunt pentru Annabelle, spuse ea cu un oftat. Fără îndoială, s-a auzit că s-a întors la Londra.

David se încruntă.

— Lady Annabelle trebuie să aibă mulţi pretendenţi, îi scăpă porumbelul pe gură în următoarea propoziţie.

Excelent! Părea hotărât să spună lucruri care ţineau de evidenţă astăzi. Ce lipsă de maniere!

Lady Angelina ridică privirea spre tavan.

— Nici n-ai idee. A devenit foarte obositor… mai ales că Annabelle nu a părut interesată de niciunul dintre ei.

Femeia mai în vârstă aşează margaretele pe o altă masă, aflată în colţul opus al coridorului.

David dădu din cap.

— Chiar aşa?

— Da, a primit zeci de cereri în căsătorie în ultimele cinci sezoane şi le-a refuzat pe toate fără să clipească. Vocea lui Lady Angelina era plină de frustrare. O, dar nu ţi-aş menţiona un asemenea lucru dacă n-ai fi deja aproape parte din familie. Nu se cuvine să te lauzi cu perspectivele de căsătorie ale fiicei tale, dar serios, Annabelle este cea mai dificilă domnişoară. Eu şi Beau aproape am renunţat la ideea că-şi va alege vreodată un soţ.

David nu spuse nimic. Din câte înţelesese el, Bell era cel care refuzase cererile, nu Annabelle. Cu toate acestea, marchizul avea în vedere dorinţele surorii lui. Frumos din partea lui. Şi David ar fi făcut acelaşi lucru pentru Marianne dacă ea ar fi primit alte cereri în căsătorie înainte de a se logodi cu Bell.

Dar zeci de cereri? Gândurile lui David reveniră pentru o clipă la bărbaţii de la club. Ce spusese lordul Murdock? „Să spunem doar că Lady Annabelle şi-a făcut debutul acum cinci sezoane şi nu şi-a ales încă un soţ, chiar dacă are cel puţin douăzeci de cereri în căsătorie, dacă este să te iei după ce spun bârfele.” Aparent, bârfele aveau dreptate. Poate de aceea se purtase Lady Annabelle aşa cum o făcuse în noaptea din grădinile soţilor Harrison. Dacă era curtată în măsura în care dădeau de înţeles bărbaţii de la White, dacă ar fi fost căutată de bărbaţi aşa cum o sugerau florile de aici, nu era de mirare că se purta nepoliticos. Dar de ce nu îşi alegea pur şi simplu un tip şi nu

se mărita cu el? Asta chiar era curios.

— Iertare, Lord Elmwood, spuse Lady Angelina, întorcându-se spre el. L-am trimis pe Stockton să mai aducă apă. Te conduc în salon. Annabelle este deja acolo. Abia aşteptăm să începem lecţiile.

David se îndoia serios că ar fi fost aşa. În mod clar, cele două doamne îl ajutau doar ca o favoare pentru Bell, dar, oricum ar fi fost, avea nevoie de ajutorul lor.

— Mulţumesc, milady, spuse el şi o urmă pe Lady Angelina spre salon.

Când ajunseră la uşa salonului, Lady Angelina o deschise. Lady Annabelle stătea în dreptul ferestrelor, razele soarelui învăluind-o în lumina lor şi făcându-i părul să pară aproape argintiu. Purta o rochie de un trandafiriu-închis şi un trandafir alb în păr. David se întrebă numaidecât cum îşi va găsi locul în lumea aceasta, alături de atâţia oameni frumoşi şi bogaţi. Părea să fie parte din el, dar acum chiar nu se simţea aşa. Ar fi preferat să se regăsească într-o tabără de companie la câţiva metri de un câmp de luptă. Murdar şi atât de obosit încât să nu poată adormi. *Asta* avea sens pentru el. Cu o asemenea situaţie se putea descurca. Dar ceea ce i se întâmpla acum îl... exaspera.

*

Lady Annabelle se întoarse la auzul uşii care se deschise şi străbătu iute covorul pentru a-l întâmpina pe David.

— Bună dimineaţa, milord. Sper că te-ai odihnit.

— Da. El încuviinţă din cap şi îşi drese glasul. Tu?

Era semn de proastă creştere să întrebi o doamnă dacă se odihnise?

— Da, foarte bine, răspunse Annabelle cu un zâmbet.

Aparent nu era. Dacă nu cumva doar îi ţinea partea pentru moment. Bănuia că va afla cât de curând.

Lady Angelina zâmbi şi încuviinţă din cap spre amândoi.

— Dacă n-am fi primit atâtea flori de dimineaţă, aş fi rămas cu voi, dar pentru moment, o să las uşa deschisă şi puteţi începe. Mă găsiţi în foaier, dacă aveţi nevoie de mine.

— Da, mama, spuse Lady Annabelle.

Reveni pe un scaun lângă ferestre şi îi făcu semn lui David să se aşeze în faţa ei.

— Ai vrea o ceaşcă de ceai sau cafea, milord? întrebă Lady Annabelle după ce se aşezară amândoi.

David îi aruncă o privire prudentă.

— Permite-mi să te întreb un lucru... dacă aş veni în vizită la o tânără de care îmi place, aş accepta invitaţia la ceai sau cafea?

Lady Annabelle zâmbi şi ochii i se luminară. Era cu atât mai frumoasă când zâmbea.

— Ei bine, mai întâi, nu te-ai duce în vizită la o tânără decât după-amiază, explică ea. Atunci se fac vizitele de curtoazie. Apropo, ţi-ai făcut cărţile de vizită?

David dădu din cap şi băgă mâna în buzunarul de la haină. Scoase o carte şi i-o întinse.

Ea citi cu voce tare numele, titlul şi adresa.

Lady Annabelle studie cartea de vizită cu atenţie.

— Minunată gravură. Minunată hârtia. Simplu. Clară. Este o carte de vizită excelentă, milord.

— Mulţumesc. Fratele tău m-a ajutat să le aleg.

Măcar nimerise cu cărţile de vizită.

— Şi observ că nu scrie „Domnul Ellsworth”

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg.

El recuperă cartea de vizită de la ea şi o băgă la loc în buzunar.

— Aceea chiar a fost o greşeală. Nu sunt obişnuit să mă numesc „Elmwood”.

— Este de înţeles, încuviinţă Lady Annabelle. Cât despre cafea sau ceai, da, ar fi politicos să accepţi doar dacă ţi le oferă gazda. Evident, dacă nu cumva abia aştepţi să pleci.

David se încruntă.

— De ce m-aş duce în vizită la cineva dacă aş vrea să

plec imediat?

Sprânceana lui Lady Annabelle se arcui şi ea zâmbi din nou.

— Văd că avem multe de discutat, milord. Mă pot gândi la câteva motive bune pentru care cineva s-ar duce într-o vizită şi şi-ar dori să plece cât mai repede.

David se încruntă.

— Nu era aşa în Brighton. Noi mergeam în vizită la prietenii noştri, oameni care chiar ne plăceau şi cu care ne doream să petrecem timp.

Ea dădu din cap.

— Da, asta se întâmplă şi aici.

— Dar?

El îşi rosti cuvântul tărăgănat şi îşi înclină capul într-o parte, aşteptând explicaţia ei.

— Dar există şi motive pentru care mergem în vizite pe care nu dorim să le prelungim.

Ea îşi încheie fraza încrucişându-şi mâinile în poală.

David oftă şi se frecă la ceafă cu o mână.

— Îmi pare confuz, dacă mă întrebi pe mine.

Ea îi trimise un surâs înţelegător.

— Nu am spus niciodată că nu ar fi confuz, milord. Dar am să te învăţ toate trucurile.

David se aplecă în faţă pe scaunul lui.

— De ce trebuie să fie atât de complicat? Cât despre „milord”, chiar mi-aş dori să nu-mi mai spui aşa.

Lady Annabelle îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită lung, clipind frumos spre el.

— Ar fi absolut nepotrivit să-ţi spun altfel.

— Numele meu este David, răspunse el.

— Oricum ar fi, nu ne cunoaştem atât de bine pentru ca eu să-ţi spun pe numele de botez, iar tu nu mă ştii încă la fel de bine încât să-l foloseşti pe al meu. Numai prietenii apropiaţi îşi spun pe numele de botez.

El zâmbi.

— Înseamnă că există speranţă ca vreodată să ajungem să ne cunoaştem mai bine?

Pe buzele ei înflori iar zâmbetul acela pieziş care

părea să îi aparţină ei şi numai ei.

— Da, există o speranţă. Ea clătină din cap. Acum. Permite-mi să cer să ni se aducă ceaiul, apoi ne putem apuca să vedem cum se folosesc cărţile de vizită.

— Cafea, spuse David.

— Poftim?

— Prefer cafeaua.

— O, desigur. Bine.

Lady Annabelle chemă majordomul, care apăru câteva clipe mai târziu şi promise că se va întoarce numaidecât cu băuturile.

După ce slujitorul părăsi încăperea, Lady Annabelle îşi drese glasul.

— Deci, să reluăm, azi ai venit devreme pentru că eu te însoţesc în lecţiile tale, dar, în mod normal, n-ai veni în vizită decât după-amiaza devreme. Dacă ţi se spune de către majordom că doamna nu este acasă sau nu se simte bine, îi laşi majordomului o carte de vizită şi el va avea grijă să-i dea cartea doamnei când se întoarce sau când coboară din apartamentele ei. Sau poate că i le va trimite pe o tăviţă ca să le verifice.

David se încruntă.

— De ce ar refuza să mă vadă dacă este acasă?

Lady Annabelle îi zâmbi.

— Poate pentru că este în pat şi are o migrenă. Poate că a băut prea multă şampanie cu o seară înainte şi nu se simte deloc bine sau poate…

Cuvintele ei rămaseră plutind în aer şi ea întoarse stânjenită privirea.

— Poate ce? insistă David.

Ce nu voia să spună Lady Annabelle?

Ea se muşcă uşor de buză.

— Poate că nu e interesată să discute cu tine. Deşi sunt sigură că asta nu ţi s-ar întâmpla ţie… prea des.

Râsul lui David umplu camera. Aceste lecţii luau deja o turnură ridicolă.

— Înţeleg. Dar de unde să ştiu dacă are o migrenă sau dacă mă evită?

Lady Annabelle se bătu uşor pe obraz, cumpănind o clipă la întrebare.

— Ei bine, când eu evit pe cineva, nu întorc vizita. Chiar dacă se consideră că un asemenea lucru este îngrozitor de nepoliticos. O poţi întreba pe mama, ea îmi anunţă mereu vizitele pe care ar trebui să le întorc.

— Înţeleg, răspunse David şi îi mai trimise un zâmbet. Apreciez sinceritatea ta, Lady Annabelle. Nu mi-ar plăcea deloc să mă duc în vizită la o tânără care nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— După cum ţi-am spus, se grăbi ea să adauge, mă îndoiesc că ţi se va întâmpla asta.

— Serios? Ei bine, nu sunt deloc în elementul meu şi, fără îndoială, o să spun lucruri directe şi grosolane fiecărei doamne pe care o întâlnesc, aşa că nu sunt chiar sigur câte dintre ele o să accepte vizitele mele în seara de după o petrecere. Dar bănuiesc că o să aflu, nu-i aşa?

— O, dar la felul în care arăţi… Lady Annabelle încremeni şi obrajii i se colorară într-un roz aprins. Vreau să spun…

Ea se trase de mânecile rochiei şi întoarse privirea încurcată.

David îşi arcui o sprânceană.

— La cum arăt?

— Da, hm. Vreau să spun că…

— Dar vai, Lady Annabelle, îţi pare să sunt… să îndrăznesc să o spun?… chipeş?

Nu îşi putu înăbuşi zâmbetul larg care i se adânci pe chip.

O văzu cum îşi înghite nodul din gât. Chiar scoase un mic zgomot drăgălaş.

— N-ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri, spuse ea stingherită.

— Ba dimpotrivă, mi-ar plăcea să aflu mai multe, spuse el, zâmbind în continuare ca un prost cu gura până la urechi.

Lady Annabelle îşi înfipse mâinile pe şolduri şi îl privi aspru pentru o clipă, dar nu reuşi să nu izbucnească în râs.

— Pun pariu că ţi-ar plăcea.

— Nu, serios, spune-mi, te rog. Sunt chipeş? insistă el.

Ea îl privi precaută şi făcu ochii mici spre el.

— O, hai. Nu face pe prostul. Este cu putinţă să nu ştii că eşti chipeş?

— Nu sunt sigur, doamnă. Nu-mi trimit mie flori jumătate din locuitorii Londrei, cum este cazul pentru *tine.* Aşa că mă îndoiesc că aş arăta la fel de bine ca tine.

Îmbujorarea i se adânci înainte de a-i răspunde cu blândeţe:

— Domnii nu primesc flori.

— Şi ce primesc?

Ea ridică din umeri.

— Complimente, îmi închipui. Dacă au noroc. Deşi te-ai aştepta să le primească cu mai multă… graţie.

Expresia severă reveni pe chipul ei.

El dădu din cap.

— Am înţeles aluzia. Şi mi se pare un mare noroc că o femeie atât de râvnită ca tine mă consideră chipeş, milady. Îţi mulţumesc pentru compliment.

Lady Annabelle dădu din cap, dar trandafiriul aprins nu îi dispăru din obraji.

— Da, bun, după cum spuneam…

— Pot să-ţi pun o întrebare, milady?

— Te rog.

— Se pare că ai de unde să-ţi alegi pretendenţii, de ce nu ţi-ai ales unul?

Ea scoase un oftat răguşit şi David tresări.

— Scuze. A fost nepoliticos din partea mea?

Ea dădu încet din cap.

— Cam da. Sinceră să fiu, nu este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui unei domnişoare nemăritate.

David tresări din nou. *La naiba!* Făcuse deja mai mult de o greşeală în această dimineaţă.

— O retrag atunci. Cu scuzele de rigoare.

— Nu, nu. La urma urmei, o să facem parte din aceeaşi familie. Nu este cazul de ceremonii. Nu mă deranjează să-ţi răspund la întrebare.

Capitolul 8

Lady Annabelle trase adânc aer în piept şi îşi încleştă mâinile. Păru să se gândească la răspunsul ei câteva momente înainte de a răspunde. David decise că cel mai bine era să-i acorde tot timpul de care avea nevoie. El era prea necioplit. Prea nedelicat şi mult prea obişnuit să-şi petreacă cea mai mare parte din timp cu alţi bărbaţi necioplţi. Bărbaţii din armată nu aveau luxul de a se ascunde după degete.

— Adevărul este că nu mă interesează căsătoria, spuse în cele din urmă Lady Annabelle cu o încuviinţare hotărâtă din cap, de parcă astfel s-ar fi explicat totul ca de la sine.

David se uită lung la ea. Apoi lăsă capul într-o parte şi o privi pieziş.

— Există vreun *motiv* anume pentru care nu te interesează?

— Nu.

Vocea ei răsună uşor încordat şi ea îşi întoarse privirea când îşi rosti cuvântul.

El reveni cu capul sus.

— Şi eu care mă gândeam că poate te-ai îndrăgostit de cineva cu care nu te poţi mărita. Un negustor poate. Nu este asta, nu? întrebă el şi o privi cu atenţie.

Lady Annabelle făcu ochii mari.

— Lord Elmwood, ai un discurs mult prea direct.

David strâmbă din nas. La naiba! O făcuse lată din nou.

— Ştiu. Îmi dau silinţa. Crede-mă. Dar este mult mai eficient să spui lucrurilor pe nume. Ar trebui să încerci şi tu cândva.

Fireşte, glumise în încercarea de a destinde atmosfera

după greşeala lui evidentă, astfel că se simţi încântat când ea spuse:

— Foarte bine. *Tu* eşti interesat de căsătorie?

El se lăsă pe spate în scaun şi o privi înainte de a ridica din umeri.

— „Interesat” poate să fie un cuvânt prea dur, răspunse el chicotind. Dar înţeleg că, în cele din urmă, este datoria mea să mă însor şi să am un moştenitor.

— O să te însori *doar* din datorie? insistă ea, aplecându-se uşor spre el, de parcă ar fi găsit un subiect de care era sincer interesată.

El îşi încrucişă gleznele una peste alta.

— Datorie, da. Dar mi-ar plăcea să găsesc o femeie care să mă placă şi care să-şi *dorească* să fie soţia mea. O femeie pe care să o iubesc şi să mă iubească.

Spatele lui Lady Annabelle înţepeni şi o privire de uimire pură îi trecu pe faţă.

David chicoti din nou.

— Te-a surprins răspunsul meu, milady?

— Chiar da, încuviinţă Lady Annabelle.

Majordomul reveni cu tava cu băuturi chiar în acea clipă şi o aşeză pe masă dintre ei. David urmări cum Lady Annabelle se duse să-i pună o ceaşcă de cafea. Se mişcă plină de eleganţă, fiind fără îndoială instruită atent în arta fină a turnatului de băuturi.

— Zahăr? întrebă ea.

— Niciodată.

— Lapte?

El făcu o grimasă.

— Un militar nu bea cu lapte. Nu prea aveam vaci pe câmpul de luptă.

Ea clipi spre el de parcă cuvintele lui ar fi încurcat-o.

— Da, dar acum eşti la Londra.

— Nu vreau să mă înmoi.

El îi zâmbi.

Ea clătină din cap

— Asta este o prostie, dacă mă întrebi pe mine. Dacă preferi cu lapte, bea puţin.

— Nu prefer. Dar sunt mult mai interesat să aflu de ce răspunsul meu te-a surprins decât dacă ar trebui să-mi pun lapte în cafea.

Lady Annabelle îi întinse cu delicateţe cana şi farfurioara. El le luă şi le puse în faţa lui. O făcuse cum se cuvenea? Sigur aceşti oameni aveau reguli până şi pentru locul în care trebuiau să pună ceştile de cafea şi farfurioarele.

Lady Annabelle turnă o ceaşcă de ceai pentru ea. Cu lapte.

— N-am auzit niciodată un bărbat spunând că vrea să se însoare din dragoste.

David se gândi o clipă la cuvintele ei. Părinţii lui se iubiseră. Era evident în felul în care se purtau unul pe altul. Vorbeau, râdeau, chiar se ţineau de mână. Le plăcea să danseze împreună în camera cea mare din căsuţa lor.

— Bănuiesc că mai există şi alte motive pentru a te căsători. Dar dragostea este cel mai important, după mine. Fără îndoială, este ceea ce caut… *în cele din urmă.*

Lady Annabelle termină de amestecat în ceaiul ei şi sorbi delicat o gură.

— Tot spui „în cele din urmă” înseamnă că nu o să-ţi cauţi o contesă în sezonul ăsta?

— Nu sunt atât de arogant încât să cred că dragostea vine când o chemi tu, milady. Poate că nu o caut, dar dacă apare persoana potrivită, nici nu vreau să o ratez.

— O, bine. Deci nu o să te deranjeze dacă îţi fac cunoştinţă cu unele dintre cele mai desăvârşite doamne din lumea bună, nu?

Ea îl privi peste marginea ceştii de ceai.

— Desăvârşite? David se încruntă, pronunţând cuvântul cu o voce exagerat de teatrală. Aş prefera mai degrabă doamnele amabile, doamnele spirituale sau doamnele inteligente. „Desăvârşită” nu este primul meu criteriu.

Lady Annabelle încremeni din nou pentru o clipă, apoi dădu din cap, înainte de a-şi aduce ceaşca de ceai înapoi la buze şi de a mai lua o înghiţitură.

— Voiam doar să spun că unele doamne sunt mai… râvnite decât altele.

David înălţă ceaşca şi luă o gură de cafea. Delicată, rafinată. Nu semăna deloc cu cafeaua aspră pe care o băuse în tabără. Poate chiar ar fi avut un gust cu atât mai bun cu lapte.

— Ca tine? întrebă el.

Privirile li se întâlniră peste marginea cănilor şi le susţinură o clipă. În final, Lady Annabelle întoarse privirea.

— Da, ca mine. Doar că mai tânără, răspunse ea cu un râset. Eu sunt aproape văzută ca o fată bătrână la vârsta mea.

— O, câţi ani ai?

Ea se uită lung la el.

— Lord Elmwood, *aceasta* este o întrebare mai mult decât nepotrivită.

David chicoti.

— Am ştiut-o din clipa în care am deschis gura. Dar permite-mi să spun că, dacă eşti o fată bătrână, îmi pare că nimeni nu le-a spus şi domnilor care ţi-au trimis toate florile.

El făcu un semn din cap spre foaier.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi dădu ochii peste cap.

— Domnilor care mi-au trimis florile nu le pasă câţi ani am. Îşi doresc doar să câştige ceva ce le este inaccesibil.

— Înţeleg. David dădu din cap. Este adevărat că majorităţii bărbaţilor le place să câştige.

— Cursele de cai şi cererile în căsătorie n-ar trebui puse pe picior de egalitate.

— Sunt de acord cu tine.

— Da?

Ea clipi spre el de parcă nu ar fi înţeles ce îi spusese.

— Da, şi pe lângă asta… David îşi drese glasul. Ţi-ai cerut scuze ieri, dar îmi pare că îţi sunt şi eu dator cu nişte scuze.

Lady Annabelle îşi înclină capul într-o parte, cu fruntea încruntată.

— Scuze pentru ce?

— Te-am judecat prea aspru în acea noapte. Am presupus că eşti incredibil de vanitoasă, dar este adevărat că fiecare bărbat din Londra chiar *umblă* după tine, dacă te iei după florile din foaier.

David nu avea de gând să menţioneze registrul de pariuri de la White. Chiar nu avea nevoie ca ea să-i spună că era un lucru de prost gust.

Ea oftă şi îşi puse cana jos.

— Nu m-ai judecat deloc prea aspru, milord. Nu pot decât să-mi închipui cât de vanitoasă am părut.

Un regret sincer răsună în vocea ei.

— Dacă ai de-a face cu zeci de pretendenţi care se ţin după tine de ani de zile, înţeleg foarte bine de ce ai fost tentată să crezi că nu sunt decât încă unul dintr-un şir nesfârşit de bărbaţi care încearcă să-ţi atragă atenţia.

Lady Annabelle îi trimise un zâmbet răbdător.

— Tot a fost teribil de nepoliticos din partea mea, milord. Îmi pare rău că ţi-am dat o impresie greşită. Din păcate, sunt considerată cea mai inaccesibilă femeie din ultimele câteva sezoane.

El făcu din nou ochii mici spre ea şi o studie.

— Cu riscul de a mai pune o întrebare impertinentă, de ce crezi că este păcat? Aş fi crezut că este visul unei tinere.

— Pentru majoritatea tinerelor, poate. Ea mai luă o gură de ceai. Doar că... Lady Annabelle ridică din nou din umeri. Îşi întoarse privirea. Cred că am avut mereu ideea asta amuzantă că oamenii ar trebui să se căsătorească pentru că se plac, pentru că au de gând să se trateze cu respect şi bunătate, nu pentru că unul încearcă să-l câştige pe celălalt ca pe un câine de rasă premiat pe la târguri.

— Şi tu eşti câinele premiat? spuse el cu un zâmbet.

— Întocmai, răspunse ea, întâlnindu-i din nou privirea şi întorcându-i zâmbetul.

Ea duse iar ceaşca la buze.

— Ei bine, asta chiar pot înţelege. Mă bucur că am luat-o de la capăt, Lady Annabelle.

— Şi eu, spuse ea, apoi îi trimise un zâmbet care îl

făcu să simtă că se înseninează pe dinăuntru. Şi am douăzeci şi trei de ani. Am încredere că nu o să dezvălui misterul nimănui.

Capitolul 9

În acea după-amiază, Annabelle ajunse acasă la Lady Courtney fix la unu. Slujitoarea ei, care juca rolul însoţitoarei, aşteptă în trăsură în timp ce ea urcă treptele şi lovi inelul din alamă de uşa înaltă şi neagră. Annabelle trebuia să o întrebe ceva anume pe Marianne.

Pe tot drumul până aici, Annabelle se concentrase pe două lucruri, ambele spuse de lordul Elmwood în acea dimineaţă. În primul rând, îi spusese că voia să se însoare din dragoste cu cineva. Din dragoste! Iniţial, crezuse sincer că nu auzise bine. Discutase cu bărbaţii despre căsătorie mai mult decât şi-ar fi dorit. Şi în toate discuţiile… în fiecare în parte… cuvântul „dragoste” nu fusese rostit niciodată. O, nu. Frumuseţea fusese menţionată. Se menţionaseră zestrea, istoria familiei, titlurile, copiii şi datoria. Până şi cuvântul „afecţiune” mai apăruse din când în când. Dar dragostea? Nu.

Lordul Elmwood nu semăna cu niciunul dintre ceilalţi bărbaţi din lumea bună. Tuturor li se băgaseră regulile în capetele lor cuviincioase. Dragostea nu făcea parte din reguli. Dragostea putea la fel de bine să fie o girafă, atât era de rară în Londra. Nu exista nicio îndoială. Lordul Elmwood o luase complet prin surprindere când recunoscuse că era în căutarea dragostei.

Al doilea lucru de la care Annabelle nu-şi putuse lua gândul era felul în care lordul Elmwood menţionase lucruri de care Annabelle îşi dorise mereu să-i pese unui bărbat atunci când venea vorba de a-şi căuta perechea. Când îi spusese că îi va prezenta unele dintre cele mai desăvârşite

doamne, el îi răspunsese că prefera în schimb doamnele amabile, spirituale sau inteligente. Nici mai mult, nici mai puţin! O surprinsese atât de tare cu acea afirmaţie încât aproape îşi scăpase ceaiul în poală. Ce bărbat ciudat mai era şi el? Un domn care îşi dorea mai mult decât frumuseţe şi zestre? De fapt, nici măcar nu pomenise de vreo zestre. Trebuia să ştie că există, nu-i aşa? Marianne venea cu zestre în căsătoria cu Beau. Cum se putea ca un conte să-şi dorească o soţie pentru inteligenţa ei? O poveste de dragoste? Ideea îi era atât de străină încât abia dacă îi venea să creadă.

Poate că era preocupată de discursul şi declaraţiile neobişnuite ale lordului Elmwood, dar niciunul dintre aceste lucruri nu era motivul pentru care venise azi în vizită la Marianne. Nu. Scopul vizitei lui Annabelle era cu mult mai practic. Dacă voiai să afli mai multe lucruri despre un bărbat, trebuia să vorbeşti cu sora lui mai mică. Dacă toate femeile prostuţe care se aruncaseră în braţele lui Beau ani de-a rândul s-ar fi sinchisit să-i ceară sfatul, poate că una dintre ele i-ar fi trezit interesul. Dar se bucura pentru Marianne. Annabelle nici nu şi-ar fi putut dori o cumnată mai bună. Fără pretenţii, afectuoasă, adorându-l evident pe Beau. Marianne va fi un câştig minunat pentru familia lor. Iar Annabelle era hotărâtă ca şi fratele lui Marianne, Lord Elmwood, să devină perechea perfectă pentru o debutantă norocoasă. Iată motivul vizitei ei.

După ce fu condusă înăuntru de majordomul ferm, Annabelle aşteptă cu răbdare în salonul din faţă al lui Lady Courtney până când Marianne intră în încăpere, cu părul de un roşu aprins îngrămădit prins în creştetul capului şi o rochie frumoasă de un verde mentă care îi sublinia trupul sprinten.

Annabelle se ridică imediat şi se sărută pe obraz cu viitoarea ei cumnată.

— Mă bucur să te văd, Annabelle. Ce faci aici? întrebă Marianne înainte ca zâmbetul să i se şteargă de pe chip. Stai. Este vorba despre David? A făcut ceva îngrozitor? Chiar sper că nu te-a făcut de ruşine.

Annabelle râse şi clătină din cap.

— Nu. Nu. Nimic de genul. Deşi voiam să discutăm despre David, dacă eşti şi tu de acord, se aventură ea.

Pe chipul lui Marianne zăbovi o expresie precaută.

— Eşti sigură că nu a făcut ceva? Nu a spus nimic necuviincios?

Annabelle o urmă pe Marianne până la canapeaua de un albastru-închis aflată lângă fereastra din faţă, unde se aşezară amândouă.

— Am avut o discuţie plăcută de dimineaţă, continuă Annabelle în timp ce se aşeza pe canapea. Am discutat despre cărţile de vizită şi despre planurile lui de căsătorie.

— Da?

Marianne îşi arcui o sprânceană, cu un aer prudent.

— De ce pari surprinsă să auzi asta? întrebă Annabelle.

Marianne coborî privirea spre fustele ei şi le netezi.

— Doar pentru că, ei bine, David nu a fost niciodată genul care să discute despre planurile lui de căsătorie. Mama noastră dragă a încercat din răsputeri să scoată cel mai mic detaliu de la el.

Annabelle făcu ochii mici.

— Da?

— Da, a tăcut mâlc pe tema asta ani de zile.

— Eu înţeleg cum se simte, mormăi Annabelle în şoaptă.

— Ce ai zis? întrebă Marianne.

— Nimic, doar speram că îmi poţi spune câteva lucruri despre lordul Elmwood. Hm, poate ce tip de femeie ar fi perechea potrivită pentru el? Aşa o să mă ajuţi să restrâng lista doamnelor pe care am de gând să i le prezint sezonul ăsta.

Un zâmbet luminos se răspândi pe buzele lui Marianne.

— O, ce frumos din partea ta, Annabelle! Ştiam că o să fii persoana perfectă care să-l ajute pe David să înţeleagă misterele lumii bune. Eşti mult prea amabilă.

Annabelle îi întoarse zâmbetul prietenei ei.

— Sincer, măcar atât pot face după începutul dezastruos pe care l-am avut cu lordul Elmwood noaptea trecută.

Marianne tresări cam la fel cum făcea adesea fratele ei.

— Da, mi-a fost frică să te întreb despre asta ieri. Ai spus că David nu fuma, dar…

Annabelle se întinse şi o bătu uşor pe Marianne pe mână.

— Nu-ţi face griji. Te asigur că eu am fost cea nepoliticoasă, nu fratele tău.

Marianne îi aruncă o privire care lăsa limpede să se înţeleagă că nu credea niciun cuvânt din ce îi spusese Annabelle.

— Îmi vine greu să cred, dar apreciez susţinerea ta. Sunt sigură că Lady Courtney, Julianna şi Frances şi-au prins urechile când m-au învăţat pe mine.

— Aiurea! Annabelle o strânse de mână. Te-ai purtat perfect în fiecare situaţie în care te-am văzut.

Marianne îi trimise un zâmbet confuz.

— E frumos din partea ta să spui asta, dar sezonul abia a început. Am emoţii mai ceva ca un croitor rămas fără ac şi aţă.

Annabelle râse.

— Nu ai de ce să ai emoţii. Tu şi lordul Elmwood o să vă descurcaţi de minune.

Marianne dădu din cap.

— Sigur ajută faptul că sunt deja logodită. Nici nu-mi pot închipui ce emoţii aveam dacă trebuia să-mi fac curaj pentru evenimentele din sezon în speranţa de a-mi găsi un soţ. De aceea sunt surprinsă că David ţi-a vorbit despre asta.

Annabelle înclină capul dintr-o parte în alta.

— Ei bine, ca să fiu mai exactă, a spus că îşi dă seama că va trebui să-şi găsească o soţie… în cele din urmă. Şi de aceea am venit. Desigur, l-aş putea întreba direct pe el, dar eu ştiu că, dacă vrei să afli adevărul despre un bărbat, o întrebi pe sora lui mai mică.

Marianne râse.

— E adevărat că şi tu mi-ai împărtăşit câteva secrete savuroase despre Beau.

Annabelle dădu din cap.

— Spune-mi, ce fel de doamnă ar fi potrivită pentru fratele tău?

Marianne îşi îndreptă umerii şi îşi netezi din nou fustele. În mod clar entuziasmată de subiect, ea se întoarse cu faţa spre Annabelle.

— Ei bine, trebuie să fie bună, răbdătoare şi mereu pusă pe glume. Marianne enumeră calităţile pe degete. Înţeleaptă, cinstită şi înţelegătoare.

— Acestea mi se par rezonabile, răspunse Annabelle şi încercă să le reţină. Dar îmi mai poţi spune ceva, ceva care să mă facă să înţeleg cu adevărat cum vede fratele tău lumea?

Marianne se lovi gânditoare cu un deget pe obraz pentru câteva clipe înainte de a pocni din degete.

— O, da, am ceva. Nu m-am mai gândit la asta de secole.

Annabelle dădu din cap şi se aplecă cu nerăbdare ca să audă mai multe.

— Când eram mici, începu Marianne, David se simţea responsabil pentru mine şi Frederick. La urma urmei, el era cel mai mare.

— Da, răspunse Annabelle, înghiţind nodul care i se puse brusc în gât, în timp ce se gândea la cum Beau se simţise responsabil atât pentru ea, cât şi pentru mama lor.

— Fiind mai mare, David era în toate mai bun decât Frederick, continuă Marianne. Alerga mai repede, înota mai departe şi sărea mai sus. Asta îl frustra teribil pe bietul Frederick.

— Continuă, spuse Annabelle.

Ea şi Beau fuseseră singurii copii din familia lor, dar îşi putea imagina cât de greu trebuia să fie pentru un frate mai mic să se simtă mereu neputincios.

— Ei bine, David ştia că Frederick era nefericit pentru că nu câştiga niciodată la nicio competiţie fizică între ei doi.

Într-o zi, la noi în oraş s-a organizat o întrecere pentru băieţi. Trebuia să fie distractiv, dar câştigătorul urma să fie răsplătit cu o plăcintă de la brutărie.

Annabelle dădu din cap.

— David era cel mai puternic şi mai rapid băiat din oraş şi ar fi putut să câştige cu uşurinţă întrecerea, dar ştia că Frederick voia să impresioneze o fată de care îi plăcea. Fata urmărea totul de la linia de sosire.

Annabelle îşi ţinu respiraţia.

— O, Doamne. Ce s-a întâmplat?

— Înainte de linia de sosire, David s-a asigurat că el şi Frederick au luat-o cu mult înaintea băieţilor. Au trecut amândoi colţul în dreptul casei domnului Hodges şi s-au îndreptat spre copacul din spatele bisericii.

— Şi? o îndemnă Annabelle să continue.

Se afla acum aproape pe marginea canapelei.

— David a încetinit atât cât să-l lase pe Frederick să i-o ia înainte şi să învingă, chiar în faţa fetei de care îi plăcea. Lacrimile se strânseră în ochii lui Marianne. Frederick a ales cu mândrie plăcinta şi a împărţit-o cu fata… şi, desigur, cu mine şi David, mai târziu.

Annabelle oftă.

— David l-a lăsat să câştige? spuse ea cu sufletul la gură. În faţa întregului oraş.

— Nu doar că l-a lăsat să câştige. Marianne zâmbi printre lacrimi. După cursă, fata care îi plăcea lui David la vremea aceea l-a întrebat dacă a pierdut de bunăvoie.

— Şi el ce a spus? întrebă Annabelle, ţinându-şi din nou respiraţia.

Chipul lui Marianne era plin de mândrie.

— David a spus că nu, iar fata i-a spus că nu vrea să-şi mai petreacă nicio clipă în compania unui perdant.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea. Se simţi cuprinsă de indignare.

— Nu se poate!

— Ba da. Marianne dădu din cap. Aşa a făcut. David a venit acasă şi l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a zis că nu voia să stea în compania unei astfel de fete.

Annabelle clătină din cap.

— Nu-l condamn. Pare să fi fost îngrozitoare.

— Oh, era, răspunse Marianne şi dădu ochii peste cap. Nici mamei nu i-a plăcut.

Annabelle izbucni în râs.

— Ei bine, lordul Elmwood sigur pare foarte echilibrat când vine vorba de doamne. Nu e de mirare că mi-a spus că nu este interesat de realizări.

— Realizări? Marianne se încruntă la auzul cuvântului, cam la fel cum făcuse fratele ei cu câteva ore mai devreme. Nu. Nu-l văd pe David fiind deosebit de impresionat de realizări. Recunosc că sunt tare bucuroasă că nici Beau nu este pentru că eu nu sunt deosebit de desăvârşită, încheie ea cu un râset.

— Eşti minunată, Marianne. Iar realizările sunt lucruri stupide pe care le-a inventat lumea bună ca să le facă pe debutante să simtă că a fi doar un premiu chiar merită ceva.

— Presupun că ai dreptate, răspunse Marianne. Spune-mi. Ce domnişoare vrei să-i prezinţi lui David?

Annabelle îi trimise un zâmbet viclean.

— Încă mă mai gândesc, dar am câteva idei. În mare parte, tinere care tocmai şi-au făcut debutul.

— Au fost nişte domnişoare minunate la curtea reginei, răspunse Marianne.

Annabelle decise să pună întrebarea care îi stătea pe vârful limbii.

— Ştiai că fratele tău vrea să se însoare din dragoste?

Un zâmbet strălucitor lumină chipul lui Marianne.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Ea se uită lung spre perete şi, după câteva clipe, o expresie mai sumbră îi înlocui zâmbetul. Mama ne spunea mereu „să vă căsătoriţi din dragoste şi nu o să regretaţi niciodată”

Annabelle înghiţi în sec şi întoarse privirea în altă parte. Ei bine, acest sentiment nu era adevărat. Mama ei se măritase din dragoste şi sigur ajunsese să regrete, dar Annabelle nu avea de gând să i-o spună unei femei a cărei nuntă avea loc peste câteva zile.

— Ce altceva ar trebui să ştiu despre fratele tău? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Marianne.

— David este bun, generos, amuzant, atent şi chipeş, fireşte. A condus o trupă a cavaleriei împotriva francezilor din Portugalia, ştiind că era un fel de sinucidere. Inamicul l-a luat prizonier pentru că a refuzat să se retragă iar şi iar ca să-şi salveze cât mai mulţi oameni.

Lui Annabelle i se tăie respiraţia.

— O, Doamne. Pare să fie atât de curajos.

— Este, spuse Marianne, cu mândrie evidentă pe chip. Şi-a riscat viaţa în repetate rânduri, înfruntând o moarte aproape sigură.

— Eu n-am fost niciodată, spuse Annabelle pe nerăsuflate.

Marianne se încruntă.

— Ce anume?

— Curajoasă, şopti Annabelle. Nu am fost niciodată curajoasă.

— Ei bine, sper să ai rareori motive să fii, răspunse Marianne, de data aceasta întinzându-se şi mângâind mâna lui Annabelle.

Annabelle zâmbi şi clătină din cap.

— Bineînţeles. Revenind, ce altceva?

Ea îşi lipi un zâmbet luminos pe buze.

Marianne se lansă într-o altă poveste despre vitejia fratelui ei, de data aceasta o poveste despre cum salvase un pui de iepure dintr-o capcană, îi bandajase laba şi îl hrănise până se însănătoşise, înainte de a-i da drumul în pădure. Cum să nu crezi că omul era un sfânt?

Annabelle ascultă poveşti după poveşti, punând întrebări despre ce îi plăcea şi ce îi displăcea lordului Elmwood. Două ore mai târziu, când se ridică să plece, simţi că nu mai era aer în încăpere. Probabil îi pusese lui Marianne peste douăzeci de întrebări despre gusturile, visurile, speranţele şi preferinţele lui David şi, în cele din urmă, ajunsese să se gândească la o singură doamnă. O doamnă care îndeplinea toate criteriile şi nu numai. O

doamnă care era râvnită, desăvârşită, plină de duh, isteaţă şi avea atât o familie bună, cât şi o mică avere ca zestre. O doamnă care nu l-ar fi acuzat niciodată că pierduse intenţionat o întrecere pentru a-l face pe fratele lui mai mic să se simtă special şi l-ar fi ajutat cu plăcere să hrănească puiul de iepure până se însănătoşea. De fapt, o domnişoară care se putea îndrăgosti puţin de el pentru că le făcea pe amândouă.

Ea.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, David sosi la ora exactă pentru lecţia cu Lady Annabelle. Spusese şi făcuse câteva lucruri neinspirate cu o zi în urmă. Să o întrebe ce vârstă avea fusese mai mult decât greşit din partea lui. Dar nu se putuse abţine. În plus, ea intrase în jocul lui când îi răspunsese cu îndrăzneală mai târziu.

Lady Annabelle îi mai dovedise că presupunerile lui erau greşite şi în privinţa altor detalii. Părea că nu este debutanta vanitoasă şi răsfăţată pe care o crezuse după prima lor întâlnire. Fusese spirituală, înţeleaptă şi blândă cu el cu o zi înainte, nu dojenitoare şi nici afectată sau trufaşă. Ba chiar se luase singură peste picior, când spusese că este „fată bătrână”. Nimic nu era mai departe de adevăr. El înţelegea perfect de ce nu mai contenea din primit flori sau de ce registrul de pariuri de la White era plin cu pariuri legate de perspectivele ei de căsătorie. Deşi David putea înţelege şi de ce i se părea totul ridicol, mai ales că îi spusese limpede că nu avea de gând să se mărite. Încă nu îi explicase exact *de ce* se împotrivea ideii, dar el bănuia că nici nu prea era treaba lui să afle. Lady Annabelle fusese într-atât de amabilă încât să se ofere să-l ajute cu regulile înaltei societăţi şi el intenţiona să facă acest lucru fără

întârziere. Va fi un elev model.

În acest scop, îşi propusese să fie un gentleman desăvârşit azi în prezenţa ei. Cât de greu putea fi? Trebuia doar să-şi înăbuşe dorinţa de a spune aproape orice ar fi spus în mod normal şi de a se preface interesat de lucruri care nu i-ar fi trezit interesul niciodată. Precum titlurile, petrecerile şi cărţile de vizită. Zâmbi în sinea lui în timp ce urcă scările care duceau la uşa din faţă a lui Bell.

La câteva momente după ce bătu, David fu condus pe lângă şi mai multe flori în foaier şi ajunse în salon. Oare unele dintre aranjamentele noi erau trimise de aceiaşi bărbaţi care trimiseseră flori şi cu o zi înainte? I se părea exagerat. Sau doamnelor le plăcea aşa ceva? El se încruntă. Lady Annabelle nu părea să dea doi bani pe flori, dar alte domnişoare îşi doreau să primească buchete în fiecare zi? Cum va reuşi să înveţe vreodată toate aceste lucruri?

Încă se mai gândea la pericolele de a trimite prea multe flori când Lady Annabelle intră alene în cameră. Purta o rochie de un albastru glacial care îi făcea ochii să pară cu atât mai strălucitori. Purta mănuşi şi pantofi albi şi avea prinsă în păr o margaretă mică. Sigur furase una dintr-unul dintre nenumăratele aranjamente florale din foaier. Părea zglobie, odihnită şi minunată ca de fiecare dată.

— Bună dimineaţa, Lord Elmwood. Ce mai faci azi? întrebă ea de îndată ce îl zări lângă fereastră. Îmi pare rău să-ţi spun că mama nu se simte bine în dimineaţa asta şi îşi cere scuze că nu poate participa la lecţia noastră.

David făcu o plecăciune în faţa ei.

— Bună dimineaţa, milady. Însănătoşire grabnică a mamei tale! Urmă o pauză stânjenitoare pe care se simţi obligat să o umple, astfel că adăugă: Am văzut că ai primit şi mai multe flori.

Îşi dori imediat să-şi dea una pentru comentariul lui. Nu doar că era evident, dar mai era şi stângaci. Nu putea să găsească ceva mai potrivit de spus? Ar fi trebuit să-i spună cât era de frumoasă. Cum făcea ca restul spaţiului din jurul ei să dispară când păşea în încăpere. Cum

parfumul ei făcea parfumul florilor să se ruşineze. La naiba! Ce devenea? Risca să devină poetic? Spera sincer că nu. Oamenii din armată nu erau poetici.

— Da, ei bine, domnii pot fi atât de previzibili, răspunse ea cu un oftat, fluturând mâna spre foaierul înţesat cu flori.

El îşi arcui o sprânceană.

— Să înţeleg că nu preferi florile?

— Florile sunt frumoase, răspunse ea şi mai flutură o dată evaziv mâna. Sunt doar… previzibile. Mama îmi povestea cum tata îi cumpăra aproape câte o seră zi de zi în prima săptămână în care a început să-i facă curte.

— Da, mama ta mi-a spus că s-au căsătorit repede. Bănuiesc că a fost impresionată de flori.

— A fost, răspunse Annabelle cu o voce monotonă. Esenţă puţină, chiar dacă a mers.

— Pare că o să fie nevoie de mai mult decât nişte flori ca să fii impresionată, insistă el.

Annabelle clătină din cap. Ea privi absentă spre peretele din colţul opus al încăperii. Înghiţi în sec.

— Cu mult mai mult. Florile şi cadourile sunt o simplă diversiune. Cu adevărat important este caracterul unui bărbat.

Ei bine, ce *idee* interesantă!

— Povesteşte-mi. El se apropie de ea, hotărât să afle ce ar fi preferat o doamnă ca ea unei vaze pline cu flori previzibile. Ce ai prefera să primeşti?

Ea se învârti cu paşi mici în cerc, gândindu-se la întrebare înainte de a se întoarce spre el şi a spune:

— Poate o carte. Una pe care domnul să o fi ales pentru că m-a întrebat ce cărţi îmi place să citesc. Una pe care să o fi zărit într-o librărie şi care l-a făcut să se gândească la mine.

— Îţi place să citeşti?

Unul dintre lucrurile preferate ale lui David era să citească. Cu mult mai plăcut decât să discuţi sau să schimbi plezanterii cu străinii.

— Da, ţie? întrebă ea, cu o expresie plină de speranţă

pe chip.

— Şi mie. El îşi frecă bărbia. Mi-a părut rău că n-am putut să iau decât o carte pe continent.

Ea îşi împreună mâinile.

— O, spune-mi, ce carte era?

— Titlul ar fi *Iscusitul hidalgo Don Quijote din La Mancha,* dar eu aveam versiunea în spaniolă.

— O, am auzit de ea. *Don Quijote.* O comedie, nu-i aşa?

O urmă de zâmbet înflori pe buzele lui.

— Mi-a oferit-o Marianne. Mi-a spus că o să am nevoie de ceva absurd care să-mi dea curaj pe câmpul de luptă. Dar am citit-o de atâtea ori încât trebuie să spun că părerea mea despre carte s-a schimbat, chiar de mai multe ori.

— Cum aşa? întrebă ea, cu o expresie de interes sincer pe chip.

— La început am crezut că este o comedie, apoi a ajuns să mi se pară un roman tragic pentru că Quijote era considerat nebun şi tratat ca un nebun. Dar, în cele din urmă, am descoperit că mi-a schimbat viaţa.

Ea continuă să îi studieze chipul.

— Cum aşa?

David trase aer în piept.

— Cartea asta mi-a salvat viaţa, în mai multe feluri. Cititul m-a ajutat să nu o iau razna în toate acele nopţi nesfârşite de nesomn în frig. Desigur, am avut norocul să stau în cortul ofiţerilor, unde puteam să citesc la lumina lumânărilor. Soldatul de rând nu avea un asemenea lux.

— Cum altfel ţi-a mai salvat viaţa? întrebă Lady Annabelle, cu fruntea încruntată.

Cu un zâmbet lipsit de haz, David spuse:

— M-a salvat la propriu de la moarte. Când francezii ne-au prins, pe mine şi un grup mic dintre oamenii mei, au început să execute ofiţerii. Dar când au ajuns la mine, mi-au răscolit prin rucsac şi, când au văzut cartea, şi-au dat seama că vorbesc spaniolă. Asta le era de folos, aşa că m-au ţinut în viaţă ca să le fiu interpret.

Lui Lady Annabelle i se tăie răsuflarea şi îşi acoperi

gura cu mâna.

— O, Doamne, acum că spui asta, îmi amintesc că Marianne mi-a povestit cum ai fost cruţat pentru că ştiai spaniola.

El dădu din cap.

— Dându-mi cartea asta, sora mea a ajutat la salvarea vieţii mele, spuse el în şoaptă. O să-i rămân recunoscător pentru totdeauna.

— Şi pe mine m-a salvat fratele meu, şopti Lady Annabelle, cu o privire pierdută în ochi.

David nu era sigur că auzise bine.

— Poftim?

— Nu contează. Lady Annabelle clătină din cap şi înlocui expresia severă de pe chip cu un zâmbet strălucitor. Nu voiam să aduc în discuţie un subiect atât de trist. Avem lecţii de urmat. Începem?

— Fără doar şi poate, răspunse David cu un zâmbet la fel de strălucitor.

El îşi împreună mâinile la spate. Nu ar fi trebuit să spună atât de multe. Lady Annabelle nu voia să audă poveşti tulburătoare de pe câmpurile de luptă şi faptul că el fusese prizonier de război. Nimeni nu voia să audă astfel de lucruri. El se întoarse spre ea.

— Ce mă înveţi azi?

Ea dădu din cap.

— Mă gândeam să începem cu câteva reguli de conduită. Vrei o pană şi nişte hârtie ca să iei notiţe?

Ea îşi încrucişă mâinile.

David aproape că pufni.

— Notiţe? De ce mi-aş lua notiţe?

Ea clipi nedumerită spre el.

— Cum ai de gând să reţii totul?

El făcu un semn spre propria tâmplă.

— Cu puterea minţii.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Prea bine, dar sunt foarte multe reguli.

— Câte sunt?

El începea să se simtă de parcă ar fi fost închis într-un

spaţiu mic şi nu mai putea să respire.

Ea îşi trecu vârful degetului peste una dintre sprâncenele frumoase.

— Nu există un număr anume, dar îţi recomand să iei notiţe.

El strânse din buze.

— Pune-mă la încercare.

— Dacă insişti.

Ea trase adânc aer în piept şi îşi aşeză din nou mâinile în poală.

— Să începem cu manierele în general.

— Sună minunat, spuse el şi îşi dădu ochii peste cap.

Ea îşi ridică bărbia, abia schiţând un zâmbet la nota jucăuşă din vocea lui.

— Bun. În primul rând, un bărbat nu fumează niciodată în prezenţa doamnelor. Poate să fumeze cu ceilalţi domni după o cină şi după ce doamnele au părăsit încăperea.

David zâmbi.

— Şi care este regula pentru o doamnă ce fumează în faţa unui domn? Lady Annabelle făcu ochii mari spre el.

— Ei bine, în primul rând, dacă se întâmplă ca un domn să fie martor la o asemenea scenă, el nu trebuie niciodată, dar niciodată, să fie atât de lipsit de maniere încât să pomenească detaliul, nici doamnei, nici vreuneia dintre rudele ei.

David râse.

— Înţeleg. Foarte bine. S-a notat.

Lady Annabelle dădu din cap şi continuă:

— Trebuie să rămâi calm. Nu trebuie să te agiţi, să te fâţâi sau să fii nerăbdător în vreun fel.

David ţuguie buzele.

— Şi dacă sunt nerăbdător?

— Prefă-te că nu eşti, spuse Lady Annabelle, îndreptându-şi umerii şi aşezându-se mai bine pe scaun.

David îşi arcui sprâncenele.

— Nu-mi place să mă prefac.

Lady Annabelle strâmbă uşor din nas.

— Ce păcat! Mare parte din purtarea cuviincioasă în lumea bună presupune să te prefaci.

David îşi dădu ochii peste cap.

— De ce nu mă surprinde? Foarte bine, nu mă agit. Continuă.

Ea trase din nou aer în piept.

— Pe stradă, un domn merge călare sau se plimbă mereu spre exteriorul doamnei pentru ca ea să fie protejată.

David dădu din cap.

— Asta este foarte uşor. O fac de ani de zile cu mama şi sora mea.

Lady Annabelle dădu din cap aprobator.

— Un domn ar trebui să facă mereu o plecăciune în faţa unei doamne înainte de a pleca, nu doar să plece pur şi simplu.

— Da, Lady Courtney m-a învăţat deja asta, recunoscu David şi îşi drese glasul. Ce altceva?

— Să vedem. Strângerile de mână sunt permise între bărbaţi, dar numai dacă au acelaşi statut.

— E ridicol.

— Nu am stabilit eu regulile. Eu doar le transmit.

El dădu iar ochii peste cap.

— Prea bine. Ce altceva?

— Un domn aşteaptă mereu ca o doamnă să-l recunoască prima printr-o reverenţă, apoi poate să-şi ridice pălăria în semn de salut. Dar trebuie să se folosească de mâna mai îndepărtată de ea.

David se încruntă.

— Asta ce sens are?

Singurul ei răspuns fu să-şi arcuiască o sprânceană spre el.

— Bine. Continuă.

— Se consideră nepoliticos să te prezinţi singur. Trebuie să aştepţi să fii prezentat oficial de către altcineva. Mai ales dacă persoana are un rang mai înalt.

— De unde ar trebui să ştiu eu cine are un rang mai înalt?

— O să elucidăm punctul ăsta după ce studiem *Debrett.*

— O, Doamne. Ce este asta?

Ea se uită la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— *Registrul aristocraţiei din Anglia, Scoţia* şi *Irlanda al lui Debrett*? Este o carte.

— Şi? continuă el.

— Este o carte celebră. Enumeră toţi membrii nobilimii, titlurile, căsătoriile şi descendenţii lor. Este o lectură esenţială pentru oricine aspiră să facă parte din înalta societate londoneză.

El strâmbă din nas.

— *Aspiră* este un cuvânt mult prea puternic. Poate o frunzăresc un pic.

— Aiurea. Mama o va citi cu voce tare. Şi o să ne asigurăm că reţii numele.

David oftă.

— Îmi închipui că asta o să mă ajute să nu mă fac de râs data viitoare când o să mă ducă fratele tău la club.

— O, da. Toţi membrii de la White apar în *Debrett,* fii sigur de asta.

— Bine, aşa o să aflu totul despre lordul Murdock şi prietenii lui.

— Murdock? O urmă de reţinere îi traversă trăsăturile. L-ai cunoscut pe lordul Murdock?

— Da, şi nu pot spune că a fost o plăcere deosebită.

— În acest moment, este considerat cel mai râvnit burlac din Londra, ştii?

— Da? Chiar aşa?

Cel mai râvnit burlac care făcea pariuri pe cea mai inaccesibilă debutantă. Lui David nu-i plăcea ce auzea.

— Ce anume îl face atât de „râvnit”?

— Ei bine, lordul Worthington şi Beau erau cei mai râvniţi, răspunse Lady Annabelle cu un surâs. Dar acum că s-au logodit amândoi, lordul Murdock a devenit cel mai râvnit burlac.

— Îmi închipui că este atât de râvnit tocmai pentru că are cel mai înalt titlu, nu? David spuse tărăgănat.

Lady Annabelle dădu din cap.

— Da, desigur, dar nu este vorba doar de un titlu. Mai sunt şi familia, averea, garderoba lui şi faptul că este chipeş.

— Este chipeş? David aproape râse batjocoritor. N-am observat.

Murdock era o fiinţă detestabilă. Şi, dacă nu şi-ar fi dat atâta silinţa să fie un domn, David i-ar fi spus lui Lady Annabelle de ce credea asta.

— Nu-ţi face griji, răspunse Lady Annabelle cu un zâmbet luminos pe buze. Ştiu din surse sigure că mai este un domn care ar putea să concureze cu lordul Murdock la titlul de cel mai râvnit burlac anul ăsta.

— Cine? întrebă David, trăgându-se nonşalant de manşetă.

În orice caz, era o prostie. Şi, pentru a mia oară, şi-ar fi dorit să nu-i ceară să-i pese de nimic din toate astea.

— Tu! răspunse Lady Annabelle şi izbucni în râs.

David încremeni.

— Eu? El făcu un semn spre sine. Să concurez cu Murdock?

— Eşti conte, nu-i aşa? Neînsurat, deţii o avere uriaşă, te îmbraci bine… ea îl privi din cap până în picioare… şi am stabilit deja că eşti chipeş, chiar dacă nu-mi place deloc să repet pentru că sunt convinsă că o să ţi se urce la cap.

— Prea târziu, răspunse David zâmbind. Deşi habar n-aveam că sunt considerat un rival al lordului Murdock.

— Încă nu eşti, clarifică ea. Dar după ce eu şi mama o să ne încheiem lecţiile, o să fii.

I se păruse lui David sau ea chiar îi făcuse cu ochiul? La drept vorbind, el nu era deloc convins că *voia* să candideze la titlul de cel mai râvnit burlac din Londra. Deşi bănuia că era mai bine aşa decât să fie opusul. Un fel de băiat bătrân. Exista un nume pentru asta? Era cât pe ce să o întrebe pe Lady Annabelle când aceasta îşi drese glasul.

— Apropo, ar trebui să ne reluăm lecţiile. Nu mai sunt multe zile înainte de balul soţilor Talbot.

— Da. David dădu din cap. Fără îndoială, să întrebe

despre băieţii bătrâni ar fi fost doar încă o greşeală neinspirată. Deci, unde rămăseserăm? Cred că recitai o listă foarte lungă de lucruri pe care un domn trebuie să şi le amintească. Spune-mi, ce ar trebui să facă doamnele?

Lady Annabelle zâmbi şi flutură din gene spre el.

— O, pentru doamne avem şi mai multe reguli, te asigur.

— Cum ar fi…?

El îşi arcui sprâncenele.

— Cum ar fi… noi nu putem sta picior peste picior. Nu ne putem ridica fustele deasupra gleznelor. Nu putem să nu recunoaştem pe cineva, exceptând cazurile în care ignorăm pe cineva cu bună intenţie.

— Totul îmi sună teribil de obositor. Şi de plictisitor, dacă ar fi să fiu sincer.

Lady Annabelle îi trimise un zâmbet complice.

— Pot să-ţi spun un secret, Lord Elmwood?

El se aplecă spre ea.

— Desigur.

— Şi mie mi se pare plictisitor şi obositor.

— Cum? întrebă el cu un zâmbet. Cea mai apreciată debutantă şi cel mai novice conte au ceva în comun? Cum să fie cu putinţă aşa ceva?

Ea râse şi îl lovi în joacă peste mânecă.

— Nu este o răsturnare de situaţie chiar atât de neaşteptată, milord. La urma urmei, sper că până la urmă să mă consideri o prietenă.

— O prietenă? El îşi arcui din nou sprâncenele. Dacă o să fim prieteni, chiar cred că ar trebui să ne spunem pe numele de botez.

Ea făcu ochii mici spre el şi îşi apăsă pumnii în şold.

— Te foloseşti cu bună intenţie de propriile mele cuvinte împotriva mea?

Zâmbetul lui se adânci.

— Întocmai. Prietenii îşi spun pe numele de botez, ai zis-o chiar tu.

Ea strânse din buze.

— Prea bine. Bănuiesc că în curând o să fim şi rude

prin alianţă.

— Da. Bună observaţie. Excelent! Acum că am stabilit că suntem prieteni, mi se pare potrivit să subliniez că nu ai mai apucat să răspunzi la întrebarea pe care ţi-am pus-o ieri. Cel puţin nu direct, spuse el.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Ce întrebare?

— Nu ţi-ai ales un soţ pentru că eşti îndrăgostită de cineva cu care nu este de acord fratele tău?

Ea râse şi clătină din cap.

— Este singurul motiv pentru care crezi că n-aş vrea să mă mărit?

— Nu. Nicidecum. De fapt, mă pot gândi la alte câteva motive. Ai vrea să te întreb de fiecare în parte?

— Nu!

Ea aproape sări spre el.

El râse.

— Atunci spune-mi, de ce n-ai de gând să te măriţi?

Ea ridică din umeri.

— Căsătoria vine cu mai multe beneficii pentru bărbaţi decât pentru femei.

El dădu încet din cap.

— Nu pot contrazice asta. Dar eşti preocupată de regulile sociale şi mi se pare că se pune mare preţ pe căsătorie în societatea londoneză. La urma urmei, pentru asta există sezonul, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Annabelle. Şi tocmai de aceea trebuie să te pregătim. Acum, sora ta mi-a dat o listă cu lucruri pe care ţi le-ai dori de la o soţie.

Sprâncenele lui David se încruntară brusc.

— Sora mea?

— Da, am trecut ieri pe la ea, îl informă Annabelle.

— Ai întrebat-o pe sora mea şi nu pe mine?

El arătă spre sine.

Ea ridică din umeri.

— Te întreb acum. De fapt, sunt curioasă să văd dacă se aliniază răspunsurile.

El zâmbi larg şi clătină din cap.

— Doamne, iartă-mă. Nu înţeleg femeile.

— Da, Marianne mi-a menţionat asta. Păcat. Suntem destul de uşor de înţeles, să ştii. Ne dorim pur şi simplu să fim tratate ca nişte fiinţe umane.

— Şi nu asemenea unor câini premiaţi pe la târguri? întrebă el cu un zâmbet.

— Exact. Acum, începem? Prima întrebare este…

— Dacă Marianne ţi-a spus răspunsurile mele, sunt tentat să cred că nu trebuie să le mai repet. Bănuiesc că ea mă cunoaşte la fel de bine ca oricine altcineva. Dar aş fi foarte curios să aud răspunsurile *tale* la întrebări.

Annabelle se opri şi clipi.

— Pof… poftim?

— Care este prima întrebare? se interesă el.

— Care este mâncarea ta preferată? spuse ea în şoaptă.

— Da, perfect, continuă atunci. Răspunde.

El făcu un semn din cap spre ea.

Ea se încruntă.

— Vrei să ştii ce cred *eu* despre mâncare?

— Chiar foarte mult. Despre mâncare, politică, religie, cea mai potrivită culoare de draperie pentru o cameră de zi? Despre tot.

Ea se uită lung în perete, cu o expresie dezorientată pe chip.

David tresări.

— O, nu. Am făcut din nou ceva nepoliticos? Nu se cuvine să întreb despre astfel de lucruri?

Ochii de un albastru glacial ai lui Annabelle îi întâlniră pe ai lui şi expresia din privirea ei era un amestec de confuzie şi… încântare?

— Fireşte, nu trebuie să răspunzi la niciuna dintre aceste întrebări dacă nu vrei, o asigură el.

— Nu, nu. Răspund cu bucurie, spuse ea şi adorabilul ei zâmbet pieziş îi înflori pe buze. Doar că… niciun domn nu m-a mai întrebat niciodată nimic din toate astea.

David îi atinse mâna şi o tresărire îi traversă braţul, ca şi cum fiecare colţişor din trupul ei se aprindea. Ea ridică

privirea şi o întâlni pe a lui. Se simţi de parcă el ar fi privit în străfundurile sufletului ei.

— Ce cărţi îţi place să citeşti, Annabelle?

Capitolul 11

— Când are loc balul organizat de familia Talbot? întrebă lordul Elmwood… nu, David… a doua zi dimineaţă, de îndată ce Annabelle intră în salon.

Mama era încă ţintuită la pat din cauza unei migrene, astfel că Annabelle venise să-l întâmpine singură.

El purta o haină de un albastru-închis, cămaşă albă, vestă albă, lavalieră superb înnodată şi pantaloni de culoarea pielii de bivol, completaţi de o pereche de cizme negre şi perfect lustruite. Era chipeş ca de fiecare dată şi, pe deasupra, mirosea divin. Un amestec de săpun şi apă de colonie care o năucea pe Annabelle. Îi spusese că trebuia să ia notiţe. Acum ea trebuia să facă acelaşi lucru ca să nu piardă ideea din vedere. De fiecare dată când înălţa privirea spre ochii lui de un albastru-închis, simţea că parcă leşină uşor pe interior.

Îşi petrecuseră restul dimineţii anterioare vorbind. El îi pusese o mulţime de întrebări despre ea, viaţa ei, lucrurile preferate şi cele mai dragi amintiri. Spre surprinderea ei, Annabelle îi răspunsese. La toate întrebările. De fapt, se simţise stânjenită când mama intrase în salon spre amiază ca să le spună că era ora prânzului. Lord Elmwood refuzase invitaţia mamei de a li se alătura la masa de prânz, fără îndoială convins că stătuse prea mult. Între timp, Annabelle se dusese în sala de mese învăluită într-un fel de ceaţă tulbure. Tocmai avusese cea mai deosebită experienţă din toată viaţa ei socială. Un domn o întrebase despre *ea,* dincolo de amabilităţile obişnuite, precum discuţii despre vreme şi dacă îi plăcea opera. Îi pusese întrebări reale şi, cu atât mai uimitor, o *ascultase* în timp ce ea răspunsese la fiecare în parte. Şi David nu doar că ascultase, ci ascultase

cu *atenţie,* de parcă ar fi fost cu adevărat interesat de răspunsuri, de parcă i-ar fi aşteptat cu sufletul la gură fiecare cuvânt. Să ţi se acorde atenţie mai mult decât pentru propria frumuseţe fusese cel mai intens sentiment. În discuţia avută cu David cu o zi în urmă, avusese impresia clară că omului îi pasă ce gândea ea.

Când încheiaseră, chiar îl vedea ca pe un prieten. I se părea firesc să îi spună David. Chiar dacă nu avea de gând să le povestească mamei şi lui Beau de înţelegerea lor. Nu încă. Va aştepta până după nunta lui Beau. Poate că atunci va părea o decizie mai puţin îndrăzneaţă.

David tocmai o întrebase ceva. Ce o întrebase? Ah, da…

— Balul soţilor Talbot? răspunse ea, întorcând dinadins privirea şi punându-şi o mână la gât. Sâmbăta viitoare.

— Înseamnă că mai avem doar câteva zile? se lămuri David şi păru să îi dispară culoarea din obraji.

— Corect.

David îşi trecu o mână peste faţă.

— Avem vreo speranţă să fim gata la timp?

Annabelle îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

— Avem speranţă. În plus, dacă faci sau spui ceva prea neobişnuit, o să le spunem pur şi simplu tuturor că este noua modă.

El chicoti şi culoarea îi reveni încetul cu încetul în obraji.

— Atâta tot? Doamne, dacă ştiam asta, nu-mi mai făceam atâtea griji.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Îţi faci griji?

El zâmbi larg spre ea.

— Nu-ţi dai seama?

— Deloc.

Ea clătină din cap.

David răsuflă prelung în timp ce se legăna înainte şi înapoi pe picioare.

— Îmi închipui că, după ce am văzut războiul cu ochii

mei, nimic nu mai este atât de înfricoşător, dar fii sigură că aş prefera mai degrabă să mă aflu pe un câmp de luptă decât să întâlnesc doamne la bal. Sunt convins că o să mă fac de râs.

Annabelle se încruntă.

— Nu pot să cred că un bărbat atât de chipeş ca tine şi-ar face griji că nu atrage doamnele.

David schiţă un zâmbet.

— Poate pentru că o doamnă foarte atrăgătoare m-a muştruluit zdravăn odată într-o grădină.

Annabelle nu putu să nu zâmbească la gândul că îi spusese că era „foarte atrăgătoare”

— Dar serios, de ce ţi-ai face griji la ideea de a te întâlni cu doamne?

— Nu ştiu, răspunse David, plimbându-se prin faţa şemineului. În Brighton nu-mi făceam griji când trebuia să întâlnesc doamne. Dar nu o să mă întâlnesc cu doamne din Brighton la balul soţilor Talbot. O să cunosc doamne din Londra.

— Nu se poate ca doamnele din Londra să fie foarte diferite de doamnele din Brighton, îl asigură Annabelle, fără să ştie dacă spunea adevărul.

Dar oricum ar fi fost, bărbatul era neliniştit şi ea îşi dorea să facă tot ce putea să-l facă să se simtă mai în largul lui. În plus, cât de diferite puteau să fie doamnele din Brighton? Marianne era adorabilă şi venea din Brighton.

— Le cunoşteam pe doamnele din Brighton. Am crescut cu doamnele din Brighton, continuă David, frecându-şi o mână peste ceafă. Era foarte drăguţ când avea emoţii. Sigur o să spun ceva nepoliticos vreunei doamne din Londra, ceva care o să mă facă să dau cu bâta în baltă imediat. Probabil o să o rog să-mi împrumute bolul pentru spălarea mâinilor sau ceva la fel de grosolan.

Annabelle îl privi atent. O spusese parcă în glumă, dar ea simţi ceva mai profund în spatele cuvintelor lui. Oare chiar era îngrijorat de aristocraţii fandosiţi şi de toate prostiile lor? Bărbatul acesta aproape îşi dăduse viaţa pentru ţara lui. Vorbea spaniola. Salvase un pui de iepure.

Era un om mai bun decât majoritatea înfumuraţilor şi lăudăroşilor care umblau ţanţoş prin sălile de bal în costumele lor pretenţioase, fandosiţi care nu munciseră nici măcar o zi în toată viaţa lor.

— O să te descurci de minune, îl asigură ea. Pe deasupra, eu o să fiu în preajmă, la fel mama şi Marianne. O să ne asigurăm că nu dai cu nicio bâtă în baltă.

David se opri şi se sprijini cu o mână de poliţă.

— Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi, dar mă tem că statutul meu domn care dă cu bâta în baltă este aproape inevitabil.

— Ai mai multă încredere în mine, milord. La urma urmei, sunt profesoara ta.

David îşi lăsă braţul în jos şi se întoarse spre ea.

— Ai dreptate. Îmi pare nespus de rău. Desigur. Tensiunea păru să se disipeze. El îşi îndreptă umerii. Chiar am cea mai bună profesoară din lumea bună. Dacă tu nu reuşeşti să mă ajuţi, nu mai am nicio speranţă.

Annabelle clătină din cap.

— Aiurea. Poţi şi o să fii un adevărat model al decenţei. Azi vreau să te învăţ cum să mă inviţi la dans, cum să faci o plecăciune în timp ce eu fac o reverenţă, cum să mă iei de mână şi să mă conduci pe ringul de dans la un bal. Mâine o să ne ocupăm de dansul propriu-zis.

— Cele mai multe dansuri din Brighton se dansau în public. Invitaţia la dans se face altfel la un bal privat?

Annabelle se gândi la întrebare pentru câteva clipe.

— În primul rând, trebuie să ştii că nu poţi invita o doamnă la dans fără să fi făcut cunoştinţă cu ea aşa cum se cuvine. Dar asta nu o să fie o problemă, căci mama o să fie de faţă ca să se ocupe de prezentări. Şi dacă mama nu poate, o să apelăm la amabilitatea lui Lady Talbot pentru că ea este gazda.

— Foarte bine. Pare rezonabil.

David îşi trecu din nou mâna peste cămaşă. Annabelle îşi împreună mâinile şi le încrucişă în faţă.

— Bine. Să începem prin a-mi arăta cum ai invita acum o doamnă la dans.

Dând din cap, David se apropie de ea.

Annabelle îşi ţinu respiraţia. Era la doar un pas de ea, atât de impunător şi mirosind atât de bine, încât îşi dori să-şi îngroape faţa în lavaliera lui. Râmase cu privirea aţintită spre bucata de pânză pentru a nu se pierde în ochii lui pătrunzători.

— Spune-mi, valetul tău ţi-a înnodat lavaliera de dimineaţă?

David chicoti.

— Nu am un valet. Nu reuşesc să înţeleg ideea de a avea pe cineva care să mă îmbrace în fiecare zi.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea.

David strâmbă din nas.

— Îmi închipui că dacă nu am un valet, sunt cel mai nonconformist conte din oraş, nu-i aşa?

Annabelle se gândi o clipă.

— Nu înţeleg de ce *trebuie* să ai un valet. Dar poate Beau ar putea să-ţi enumere toate avantajele.

David oftă.

— Crede-mă. A încercat deja. În schimb, l-am momit pe omul lui ca să-mi arate cum să fac câteva dintre nodurile astea ridicole de lavalieră.

— Înveţi foarte repede. Nodul arată perfect.

Ea înghiţi în sec.

— Am fost militar, nu marinar, dar îmi închipui că să faci un nod sau două nu este teribil de greu. Şi dacă îl fac cum trebuie, poate că, la urma urmei, nu am nevoie de valet.

El îi făcu cu ochiul.

Sigur îl făcea cum trebuie. El arăta de vis şi mai şi mirosea de vis.

Ea înghiţi şi se uită din nou lung la lavaliera lui.

— Continuă. Prefă-te că sunt o doamnă care stă pe marginea unei săli de bal. Invită-mă la dans.

Evident dornic să intre în jocul ei, el se îndepărtă şi se apropie de uşa salonului, se întoarse şi reveni cu paşi mari spre ea, privind-o intens în timp ce se apropia. Pentru o fracţiune de secundă, Annabelle chiar şi-ar fi dorit să fie la

un bal la care el chiar să o invite la dans. Simandicoşii care o invitau de obicei nu păreau niciodată atât de concentraţi pe ea şi atât de hotărâţi să o cucerească. Dar nu trebuia să uite că el se prefăcea. Aceasta era o simplă lecţie.

— Presupun că am făcut deja cunoştinţă, nu? întrebă el.

La încuviinţarea ei, el dădu din cap şi spuse:

— Prea bine atunci. Lady Annabelle, arăţi minunat astă-seară. Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

El făcu o plecăciune, iar ea simţi în treacăt parfumul din părul lui înainte de a spune:

— Da, milord. Cu mare drag.

Ea îşi ridică uşor fustele şi făcu o reverenţă.

El îi întinse braţul, drept şi ferm, îndoit la cot. O invitaţie extraordinară. Annabelle aproape uită să îi spună că trebuia să se asigure ca ea să rămână în dreapta lui.

După ce îşi aşeză hotărâtă mâna pe mâneca lui, el o conduse în centrul încăperii, unde se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe de parcă erau pe cale să înceapă un vals.

— Noi, ah, o să exersăm dansul mâine, spuse ea cu o voce care răsună tremurător chiar în propriile urechi.

— Da, aşa ziceai, spuse el în şoaptă.

Annabelle nu se mai putea gândi decât la apropierea lui, la parfumul lui, la felul în care i se simţeau muşchii sub haină. Mâna lui o ţinu strâns pe a ei, trimiţându-i un iureş de fiori de-a lungul coloanei gâtului. Cealaltă mână zăbovea pe spatele ei, trezind senzaţii înfiorate şi necunoscute pe coloană.

— Poate ar trebui să... încercăm din nou? reuşi ea să spună în final, înghiţind nodul din gât pe care i-l provocase apropierea lui.

— Ce să încercăm?

— Hm, să mă inviţi la d... dans?

Când Dumnezeu începuse să i se împleticească limba într-un asemenea hal?

Când o atinsese. Atunci.

— O, da, desigur.

El îi eliberă mâna şi o retrase pe cealaltă de pe

spatele ei, apoi se îndepărtă şi ea îi simţi lipsa. Îl urmări cum se întoarce spre uşă şi ea reveni în locul din care plecase iniţial.

Contele se apropie din nou, de data aceasta cu zâmbetul pe buze, şi inima lui Annabelle tresări. Avea să o atingă din nou, iar ea aştepta momentul cu mare nerăbdare. Zâmbi în sinea ei când cel mai încântător gând i se ivi în minte. Dacă voia, îi putea spune că trebuiau să exerseze de câteva ori bune. La urma urmei, el avea nevoie de exerciţiu, nu-i aşa?

O, va fi o dimineaţă distractivă. O dimineaţă cu adevărat distractivă.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţă, în timp ce Lady Angelina citea cu voce tare din cartea familiilor nobiliare a lui *Debrett,* David dansă cu Annabelle. Nu avea nevoie de prea multe lecţii de dans. Dacă era un lucru ce îl învăţase mama lui, pe lângă limbi străine, aritmetică, matematică, literatură şi ştiinţă, acela era să danseze. Părinţilor lui le plăcuse la nebunie să danseze. Dansau prin toată casa pe cântece pe care le fredonau. Uneori, mama cânta la pianul mic din colţul căsuţei lor. Uneori, cânta Marianne, dar oricum ar fi fost, în casa Ellsworth nu lipsise niciodată dansul. David nu îi spusese lui Annabelle că se pricepea deja foarte bine la dans. În primul rând, ar fi părut că se laudă, iar în al doilea, îşi dorea ca ea să-i judece singură măiestria de dansator. Din câte ştia el, nu se dansa la fel şi la Londra.

— Te pricepi deja foarte bine la asta, ştii? spuse Annabelle în timp ce o răsuci pe ritmul unui vals fredonat de ea.

David răsuflă uşurat.

— Slavă Domnului! Asta înseamnă că mă pricep şi eu la un lucru, spuse el în timp ce îşi continuară numărătoarea în trei timpi.

— Nu doar priceput, Lord Elmwood, interveni mama. Bun. Chiar foarte bun. Am văzut puţini domni care să fie la fel de graţioşi ca tine la vals.

David zâmbi la auzul veştii. Era prima dată când simţea că era conte. O ascultase pe Lady Angelina recitând titluri toată dimineaţa până ameţise. Erau puţine speranţe să-şi amintească toate acele aiureli. Structura câmpurilor de luptă, atacul plănuit, poziţiile duşmanului, iată lucruri care i se întipăreau în memorie, de parcă le-ar fi văzut scrise pe o pagină. Dar toate aceste lecţii despre bune maniere, titluri şi furculiţa potrivită din cele cinci de pe masă, astfel de lucruri îi zburau din minte ca frânturile de bârfe pe care le repeta Marianne din scrisorile mătuşii Emily.

El coborî privirea spre Annabelle. Oare regreta că se oferise să-l înveţe să fie conte? Cu o zi înainte, probabil exersaseră invitaţia la dans de peste şase ori. Era evident că nu înţelesese bine ce şi cum pentru că, de fiecare dată când o condusese pe ringul de dans din mijlocul salonului, ea îi ceruse să încerce din nou.

Sărmana fată! El fusese la un pas să facă o gaură în podea cu o zi în urmă. Astăzi, Lady Angelina îi ordonase majordomului să aducă un covor rotund special, pe care îl foloseau ca ring de dans improvizat.

Annabelle era un om bun. Nu trebuia să-şi rupă timp din programul ei, fără îndoială încărcat, ca să îl înveţe să se poarte în înalta societate. Îi era dator cu o favoare. De fapt, îi era mai degrabă dator cu vreo câteva zeci de favoruri, dar va începe cu una.

Se auzi o bătaie în uşă şi majordomul intră.

— Nu vă opriţi din dans, se auzi ordinul lui Lady Angelina în timp ce majordomul îşi drese glasul.

— Milady, spuse majordomul, pare să fie o mică problemă la uşă cu florile livrate.

— O problemă, Stockton? întrebă Lady Angelina cu fruntea încruntată.

— Da, răspunse slujitorul cu un aer stânjenit. Coada de aşteptare pentru a se livra florile este atât de lungă că

doi dintre curieri s-au luat la bătaie pe stradă. Vor să discute cu proprietarul casei.

— Tu vorbeşti serios, Stockton? răspunse Lady Angelina, clătinând din cap. Ei bine, Beau e plecat cu treburi, aşa că vin eu să văd ce se întâmplă.

— Ai vrea să mă ocup eu? strigă David, făcând o pauză în dans.

O doamnă de vârsta şi statutul mamei lui Bell nu ar fi trebuit să se ocupe de o încăierare de stradă.

— Nu. Nu, spuse Lady Angelina, fluturând o mână în aer în timp ce se ridica şi se îndrepta spre uşă. Voi dansaţi. Dansaţi şi discutaţi de parcă aţi fi cu adevărat la un bal. Revin curând.

Uşa se închise în urma lui Lady Angelina, iar David puse din nou mâna pe spatele lui Annabelle. Annabelle ridică privirea spre el. Îşi închipuia sau ea chiar părea… sfioasă? Nu, nu era cu putinţă. Annabelle nu era genul de femeie sfioasă. Dar de ce coborî iar privirea aproape la fel de repede? Şi de ce părea să se uite lung şi atât de mult la lavaliera lui? După lecţiile din ziua de dinainte, el începuse să simtă că se… aprinde când ea îşi aşezase mâna pe mâneca lui. Apropierea ei îi permisese să inspire notele discrete ale parfumului ei (orhidee, poate?) şi ale săpunului cu care îşi spălase părul. Când o însoţise pe ringul de dans pentru a şaptea oară, simţea că se făcuse atât de cald în cameră încât aproape îşi scosese afurisita de lavalieră.

Era ridicol să aibă astfel de gânduri despre Annabelle. Annabelle era… prietena lui. O prietenă superbă, poate, dar nu era ca şi cum nu ar mai fi văzut niciodată o femeie frumoasă. Ea îl ajuta să înveţe cum să curteze o femeie cum se cuvenea şi, între timp, el era bântuit de gânduri necuviincioase la ea care îl făceau să se uite mult prea des la decolteul ei şi să încleşteze maxilarul. În seara precedentă, se dusese acasă şi făcuse o baie foarte rece.

Astăzi chiar era cu atât mai rău pentru că o avea în braţele lui, iar el o tot învârtise din piruetă în piruetă, în timp ce ea continuase să fredoneze frumos notele melodice ale unui vals celebru. Avea o perspectivă perfectă spre

decolteul ei. Se străduise din răsputeri să rămână cu privirea pironită într-un punct din perete şi când făcuse întocmai, Lady Angelina îi tot spusese că trebuia să se uite în ochii partenerei lui şi să facă conversaţie politicoasă.

— Nu-ţi face griji pentru mama, spuse Annabelle şi îi întrerupse firul gândurilor.

Îşi continuară dansul în trei timpi… un, doi, trei… chiar dacă Annabelle se oprise din fredonat.

— Sper că este bine. Să mă duc să verific?

I-ar fi plăcut la nebunie să aibă un motiv ca să părăsească încăperea. Poate să se ducă să-şi găsească un sloi de gheaţă pe care să se aşeze.

— Nu. Nu-ţi face griji. Mama nu o să tolereze nicio neghiobie din partea curierilor. Poţi conta pe asta.

David clătină din cap.

— Bănuiesc că trebuia să se întâmple la un moment dat. O încăierare între curieri. La câte buchete se trimit.

Annabelle dădu ochii peste cap.

— Este doar o risipă a unor grădini perfecte, dacă mă întrebi pe mine. În plus, sunt convinsă că cel care face probleme este curierul lordului Murdock.

David era numai ochi şi urechi.

— Murdock? Ţi-a trimis flori?

— În fiecare zi, răspunse ea oftând. Cele mai mari buchete sunt mereu de la el. De aceea se tot ia la bătaie curierul lui. De fiecare dată când vede vreun aranjament mai mare, el încearcă să-i bage beţe în roate curierului care îl aduce. Stupid, după părerea mea.

David se încruntă.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus Cara, slujitoarea mea. Ea vorbeşte cu lacheii care rămân afară şi urmăresc lucrurile în fiecare zi. Numai prostii.

— Într-adevăr, spuse David, concentrându-se din nou pe colţişorul inofensiv din perete.

— Ei bine, aş spune că te pricepi atât de bine la vals încât ai putea tu să-mi dai lecţii, anunţă Annabelle şi se opri.

David îşi retrase stângaci braţele şi privirile li se întâlniră înainte ca el să se îndepărteze de ea şi să se îndrepte iute spre şemineu ca să impună o binevenită distanţă între ei. Ce i se întâmpla? Trecuse mult timp de când nu se mai culcase cu o femeie, dar de obicei nu reacţiona aşa doar pentru că dansa cu ea.

— Ce învăţăm data viitoare? întrebă el de la siguranţa distanţei de vreo cincisprezece paşi care îl despărţea de Annabelle.

David rămăsese întors în direcţia opusă, astfel că ea nu îl putea vedea.

Annabelle îşi drese glasul.

— Cred că mama vrea să dansăm mai mult mâine. Cadril, dansul popular, dansul scoţian.

David închise ochii. Doamne fereşte! Nu putea să-şi mai petreacă o a treia dimineaţă închis în această casă cu Annabelle, atingând-o. O va lua razna.

— Sunt destul de priceput la toate aceste dansuri, anunţă el.

Măcar era adevărat. Se rugă în treacăt că mama să îl fi învăţat cum trebuia dansurile pe care tocmai le pomenise Annabelle. La naiba cu Londra dacă aici se dansau altfel decât ştia el. Valsul nu fusese diferit. Logic era ca nici celelalte să nu fie.

— Trebuie să recunosc că încep să mă simt agitat tot stând închis în casă. Sunt obişnuit să-mi petrec mai mult timp pe afară decât îmi permit lecţiile.

Vocea plină de regret a lui Annabelle răsună în urechile lui.

— Din păcate, aproape tot ce trebuie să te învăţ se face cel mai bine într-o sală de bal sau într-un salon.

El întoarse spre ea cu un zâmbet larg pe buze.

— Ei, hai. Trebuie să existe *ceva* ce putem face pe afară. Măcar pentru o zi.

Annabelle păru să se gândească pentru câteva clipe înainte ca faţa să i se lumineze.

— Foarte bine. Mâine o să facem o plimbare în parc. O să te învăţ cum trebuie să te porţi într-o plimbare cu

trăsura în timp ce îi faci curte unei doamne.

David răsuflă cu năduf. Libertate. Dulce libertate.

— Perfect.

Capitolul 13

Annabelle îşi pusese deja ghetuţele şi pelerina când David sosi a doua zi dimineaţă. Îşi legă boneta sub bărbie, observând cu un zâmbet că el păru uşurat să vadă că intenţiona să iasă din casă. În sfârşit.

— O luăm pe Cara cu noi, îi explică Annabelle în timp ce David deschidea uşa de la intrare. La urma urmei, o domnişoară trebuie să fie însoţită în orice clipă.

— Da, răspunse el dând din cap. Ştiu asta din aventurile lui Marianne. Dar de ce nu vine Lady Angelina?

Annabelle oftă.

— Săraca mama s-a dus să viziteze florăriile de dimineaţă ca să roage să nu mai trimită flori. Spune că nu mai avem unde să le punem.

David aruncă o privire prin foaierul încă plin cu o grămadă de flori în diferite stadii de descompunere.

— Chiar mă întrebam de ce nu este aşa de lungă coada de curieri în dimineaţa asta, răspunse el şi izbucni în râs. Nu pot spune că o condamn pe mama ta că vrea să pună punct poveştii.

El o ajută pe Annabelle să coboare scările, trecând pe lângă câţiva curieri care ţineau vaze cu flori, şi se apropiară de trăsura care îi aştepta. Slujitoarea lui Annabelle veni în urma lor.

Peste nici jumătate de oră, Annabelle şi David se aflau în Hyde Park în brişca lui, în timp ce Cara stătea liniştită în spate şi se ocupa de croşetatul ei. Trăsura era evident nouă, iar minunaţii cai înhămaţi la ea erau aprigi, dar bine antrenaţi. Annabelle nici nu îşi mai amintea ultima dată când călătorise într-o trăsură atât de frumoasă. Îl îndrumă pe David spre un drum aglomerat de pământ, din

apropierea lacului Serpentine, până ajunseră pe o alee mai retrasă care cobora spre malul apei.

David mânui cu pricepere caii pe aleea îngustă.

— Opreşte aici, spuse ea când ajunseră într-un loc unde ştia că vor putea vorbi nestingheriţi.

David opri caii, lăsă frâiele mai libere şi se întoarse spre ea.

— Deci, dacă întâlnesc la bal o doamnă care îmi place, ar trebui să o invit la o plimbare călare prin parc a doua zi?

Annabelle îşi încrucişa mâinile înmănuşate în poală.

— Da, păi... în primul rând, trebuie să te asiguri că vi s-a făcut cunoştinţă în afara sălii de bal. O prezentare în sala de bal este potrivită pentru un dans, dar ca să o saluţi pe stradă, trebuie să-i faci o vizită mai întâi şi să vă cunoaşteţi cum se cuvine.

El se încruntă.

— Glumeşti.

Ea îi trimise un zâmbet mieros.

— Pare că aş glumi?

— Nu. El oftă. Foarte bine, deci îi fac o vizită, suntem prezentaţi oficial, apoi o pot întreba dacă ar vrea să iasă la o plimbare în parc?

— Da, răspunse Annabelle. O plimbare în parc, o îngheţată la Gunter sau le poţi invita pe ea şi mama ei la operă sau la teatru.

David gemu.

— Detest opera.

Annabelle râse.

— Şi eu. Dar este o ieşire văzută foarte bine. Desigur, după ce ai primit încuviinţarea părinţilor ei. Apoi, ea trebuie să fie însoţită în orice moment... şi trebuie să ştii, ziarele o să povestească imediat despre asta.

Sprâncenele lui David se arcuiră.

— Poftim? De ce le-ar păsa ziarelor?

— Ziarele urmăresc atent sezonul de la Londra. Au pagini întregi dedicate bârfelor şi aluziilor. Despre tine s-a vorbit deja pe îndelete în acest sezon. Despre tine şi

Marianne. Nu citeşti Times?

David gemu din nou.

— L-am citit. Dar Bell m-a avertizat deja să mă feresc de ziarele de scandal ca să nu fiu tentat să-i găsesc pe autori şi să le dau una în barbă.

Annabelle râse.

— Da, poate e mai bine aşa. Dar permite-mi să te asigur că sosirea ta şi a lui Marianne la Londra aproape a fost cel mai important subiect din acest an, alături de tatăl lui Lady Frances, baronul Winfield, care a fost arestat pentru înaltă trădare.

— Da, eram deja aici când s-a întâmplat, răspunse David. Trist să vezi un trădător de ţară.

Annabelle se aplecă spre el. Uitase că o parte din operaţiunea de salvare a lui David din tabăra de prizonieri francezi presupusese ca Beau şi Marianne să-l prindă pe baronul Winfield.

— Spune-mi, este adevărat că el şi amanta lui s-au dat de gol unul pe celălalt la final?

David clătină din cap.

— Parcă îmi amintesc ceva de genul, dar sincer, am fost atât de încântat să-i văd pe Marianne şi Bell, că nu mai reţin multe detalii. Nu mai mâncasem sau nu mai dormisem de săptămâni.

Lui Annabelle i se tăie respiraţia şi îşi acoperi gura cu o mână înmănuşată.

— De săptămâni? Nu ştiuse că experienţa lui fusese *atât* de îngrozitoare. Îşi lăsă încet mâna în poală. Îmi pare rău că a trebuit să treci printr-un asemenea chin.

— Glumeşti? David zâmbi. A fost nimic în comparaţie cu a fi forţat să mă integrez în societatea londoneză.

Annabelle clătină din cap şi schimbă brusc subiectul.

— Hai. Ajută-mă să cobor. Ne ducem să facem o plimbare pe malul apei.

David aruncă o privire în jur.

— Aşa se face de obicei… când te plimbi prin parc?

— Nu, răspunse Annabelle, cu un zâmbet viclean. Dar ai spus că vrei să ieşi din salon, nu-i aşa? În plus, suntem

doar noi doi. Nu o să-şi dea nimeni seama. Cara nu o să sufle un cuvânt.

Nici David nu mai spuse nimic. Sări de pe băncuţă şi se îndreptă spre partea ei de brişcă. Ridică ambele braţe ca să o ajute să coboare.

Annabelle se sprijini cu mâinile pe umerii lui David în timp ce acesta o ridică de pe scaun şi o aşeză uşor pe iarbă. După ce atinse pământul cu picioarele, ea se trezi că se uită stânjenită la el, cu mâinile încă lipite de umerii lui laţi. Chiar prin mănuşi, simţea că haina lui nu era căptuşită. Era mai mult decât putea spune despre o multitudine de domni cu care dansase de-a lungul anilor. Ea înghiţi în sec şi îşi retrase mâinile de parcă s-ar fi fript.

Prinzându-şi ambele mâini ferm la spate, ea se întoarse spre cărarea de pământ care ducea la malul apei.

— Pe aici, se oferi ea şi o luă din loc într-un ritm rezonabil.

David o urmă cu paşi hotărâţi.

Îşi croiră drum spre apă şi amândoi merseră în tăcere de-a lungul malului pentru câteva clipe. Trestii şi copaci le blocau vederea spre toată întinderea din jur. Se aflau în colţul lor retras, unde narcisele de primăvară începuseră să înflorească şi iarba de un verde strălucitor răsărea de peste tot.

David se opri. Depărtându-şi picioarele, cu braţele încrucişate la spate, el privi lung spre lac, evident pierdut în gânduri. Annabelle îl urmări pe furiş de la câţiva paşi depărtare. Părea atât de încrezător şi de sigur pe sine. Ca un căpitan de armată, pregătit să dea ordine unui grup de oameni. Maxilarul îi părea sculptat în marmură, iar ochii i se îngustaseră spre linia orizontului. Nu îi venea să creadă că îşi făcea griji pentru un bal stupid. David participase la evenimente care contau cu adevărat. Privise moartea în ochi. Lumea bună nu avea cum să îl înfrângă. Era prea puternic. O simţea. Se va descurca de minune.

Ea îi oferi câteva momente de intimitate înainte de a i se alătura.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, milord, spuse ea

încet.

El îşi puse mâinile în şolduri şi continuă să se uite la apa verde.

— Sincer, mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să fumez un trabuc.

Annabelle râse.

— Ştii că de obicei eu nu fumez, nu-i aşa? Ţin să-ţi spun adevărul de câteva zile.

El îşi arcui o sprânceană şi îi zâmbi.

— Ai fi putut să mă păcăleşti după numărul tău din grădinile familiei Harrison. Păreai să ştii exact ce faci.

Ea îşi aranjă boneta şi strânse mai bine funda.

— Recunosc, am şterpelit câte un trabuc sau două din biroul lui Beau, mai ales pentru că nu pot să accept ideea că femeilor nu le este permis să facă anumite lucruri doar din cauză că sunt femei.

David îşi deschise haina şi scoase un trabuc dintr-un buzunar.

— Vrei să-l împărţim? Nu o să te judec pentru asta.

Ea privi în jur, simţindu-se mai mult decât scandalizată şi uşor entuziasmată.

— Să îndrăznim?

David ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Îmi pare că suntem foarte singuri aici.

El scoase un chibrit din buzunarul hainei şi îl lovi de o piatră de la picioare ca să aprindă trabucul.

— Doamnele primele, spuse el şi îi întinse trabucul lui Annabelle.

— Nu. Nu, tu primul.

Ea flutură o mână în aer.

El ridică din nou din umeri şi trase lung şi adânc din trabuc, închizând ochii şi suflând fumul în direcţia opusă faţă de Annabelle. Apoi i-l întinse.

Ea îl luă neliniştită, fără a se simţi nici pe departe la fel de încrezătoare ca în noaptea din grădina soţilor Harrison. Era foarte diferit când nu simţeai că ai avea autoritatea morală să faci asta. Acum era doar o tânără

care stătea pe marginea unui lac, la lumina zilei, împreună cu un tânăr chipeş, făcând ceva nepermis. Se simţi traversată de un fior. Îi plăcea la nebunie că David nu era îngrozit că ea va fuma un trabuc dacă avea ocazia. Ţinând mijlocul gros al trabucului, îl puse între buze şi trase. Fumul ameţitor îi ustură gura şi îl scoase cu un oftat prelung.

— Încerc să mă las de dragul lui Marianne, spuse David, în timp ce Annabelle îi întinse trabucul înapoi. Crede că este un obicei prost. Probabil are dreptate.

El mai trase o dată lung şi îi dădu iar trabucul.

— Surorile mai mici pot fi foarte cicălitoare, nu-i aşa? răspunse ea cu râset şi mai trase un fum.

Vocea lui David era blândă.

— Aş face orice pentru Marianne.

În mintea lui Annabelle răsări imaginea unui Beau tânăr zăcând inconştient pe podeaua din dormitorul mamei, învineţit şi plin de sânge.

— Ştiu ce zici. Şi Beau ar face orice pentru mine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, întinzând din nou trabucul lui David.

— Ştiu că n-am nevoie de ele, spuse el şi ridică trabucul. Dar… este… plăcut. Cunoscut, presupun. Mă face să simt că m-am întors în armată. Acolo unde este locul meu.

Annabelle îşi încruntă sprâncenele.

— De ce spui asta? Fireşte, locul tău este aici acum.

— Da? El se uită în pământ, lovind cu cizma în iarbă. Nici măcar nu ştiu ce însemnă „aici”. Mă simt de parcă m-aş juca de-a costumatul, asumându-mi viaţa altcuiva. Ştiu să fiu căpitan de armată. Ştiu să fiu fiul unui tâmplar. Habar n-am să fiu conte.

Annabelle se încruntă. Tristeţea îi făcu inima să i se strângă în piept. Nu se gândise niciodată cât de diferit trebuia să fie totul pentru David la Londra. El fusese căpitan de armată, obişnuit să-şi rişte viaţa şi să doarmă prin corturi doar cu o singură carte din care să citească. Între timp, ea şi cei din tagma ei dormeau într-o linişte perfectă, în paturi luxoase, cu aşternuturi fine, cu cinci feluri de

mâncare la masă şi mult lapte pentru cafea. David fusese nevoit să se îndepărteze de tot ce ştia, de tot ce cunoştea, să vină la Londra şi să fie conte de Elmwood.

— Cred că nu te ajută prea mult dacă îţi spun că aici este mult mai sigur, se oferi ea să continue cu urma unui surâs pe buze.

Un zâmbet lipsit de haz îi curbă buzele.

— Aici este sigur mulţumită bărbaţilor care se luptă acolo.

El privi în depărtare şi mai trase lung din trabuc.

— Desigur, şopti ea. Desigur.

— Numai ascultă-mă, spuse el, întorcându-se spre ea şi clătinând din cap. Fără îndoială, o conversaţie nepotrivită pentru o aşa-zisă încercare de curtare.

Annabelle dădu din cap.

— Da, ei bine… Aş spune poate că nu încurajează o curtare *reală,* David. Dar eu înţeleg. Nu am fost niciodată nevoită să părăsesc toate lucrurile pe care le ştiu şi care îmi sunt familiare, dar mi-am petrecut toată viaţa simţind că locul meu parcă nu este complet aici.

Dând din cap, David îi oferi din nou trabucul. Când ea scuturâ din cap, el îl aruncă pe jos şi îl strivi sub cizmă.

— Ei bine, înainte să revenim la lecţia noastră, sper să mă laşi şi pe mine să-ţi arăt ceva, milady.

Ea îl privi cum se pierde într-un pâlc de copaci din apropiere preţ de câteva minute şi se întoarce cu un băţ gros.

— Şi noi avem un retriever la casa noastră de la ţară care poate face asta, îl anunţă ea râzând.

El îi aruncă o privire ironică.

— N-am terminat încă. De fapt, nici n-am început.

Annabelle îl privi cu un amestec de confuzie şi curiozitate. Ce naiba avea de gând să facă cu un băţ?

Băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase un cuţit extraordinar.

Annabelle făcu ochii mari.

— Pentru ce e asta?

David îi zâmbi.

— Pentru cioplit.

— Pentru cioplit?

Ochii i se făcură şi mai mari.

— Da, şi pentru tâmplărie. M-a învăţat tata. Pot să fac tot felul de piese de mobilier şi alte lucruri. De fapt, eu şi el am refăcut tot interiorul unei nave.

— Serios? întrebă ea, înclinând capul într-o parte.

El îi trimise o privire sceptică.

— Te gândeşti că nu este un talent teribil de util pentru un conte, nu-i aşa?

— Nu, chiar dimpotrivă, răspunse ea. Mă gândeam că nu încetezi să mă surprinzi.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei, dar rămase concentrat pe băţul şi cuţitul pe care le ţinea în mână, căci începuse să sculpteze.

— Ce alte lucruri neaşteptate mai ştii să faci, milord? întrebă ea în timp ce îşi ridică atentă fustele ca să treacă peste un copac prăbuşit la pământ.

El ridică privirea de la munca lui.

— Ne aşezăm? întrebă el făcând semn spre buşteanul căzut.

Fruntea ei se încruntă.

— Poftim?

— Ne aşezăm? Aici?

— Pe buştean? întrebă ea şi ţuguie buzele.

El chicoti.

— Nu mă lua în seamă. Îmi închipui că o doamnă aşa de fină ca tine nu ar face niciodată ceva atât de grosolan încât să stea pe un buştean prăbuşit la pământ.

— Stai o clipă, răspunse Annabelle, simţindu-se brusc foarte jignită că avea o părere atât de proastă despre ea. Eram doar surprinsă pentru că nu mi-am dat seama că o să ne aşezăm. Sunt perfect în stare să stau pe un buştean.

Ca pentru a-i dovedi ideea, ea se coborî iute pe buştean, lăsându-şi fustele să se răsfire în jurul ei ca într-un evantai. În timp ce el o privea cu zâmbetul pe buze, ea îşi întinse picioarele în faţă şi îşi trecu o gleznă peste cealaltă.

— Credeam că o doamnă nu ar trebui să-şi

încrucişeze picioarele, sublinie David.

Annabelle îi făcu cu ochiul.

— Eu nu o să spun nimic dacă nu zici nici tu.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse înainte de a se aşeza lângă ea. Genunchii îi ieşiră în afară din cauza înălţimii lui, dar el continuă să cioplească stăruitor în băţ cu cuţitul.

— Nu mi-ai răspuns. Ce alte lucruri mai poţi face? insistă Annabelle.

El îşi frecă bărbia cu dosul încheieturii şi păru să se gândească la întrebare o clipă.

— Să vedem. Pot să tai un copac cu un topor ca să fac cherestea. Pot să cresc găini şi porci. Pot să fac focul doar cu un băţ şi o piatră, chiar dacă prefer să am o cremene. Pot să desprind nasturele de pe haina unui ofiţer francez de la cincizeci de paşi şi pot să dansez vals. Dar ultimul lucru îl ştiai deja.

El îi făcu cu ochiul de astă-dată.

Gestul lui parcă puse pe jar tot trupul lui Annabelle. Bărbatul era mult prea chipeş. Iar lucrurile pe care i le spusese aproape îi tăiară răsuflarea. Cât de cumplit de neaşteptat! Tot ce enumerase era mult mai interesant decât lucrurile pe care le puteau face domnii din lumea bună. Să meargă călare. Să joace jocuri de noroc. Să bea mult. Cui îi păsa?

— Sunt lucruri foarte impresionante.

Ea rămase cu privirea pironită spre propriile picioare ca nu cumva să leşine dacă el îi mai făcea din nou cu ochiul. Nu i se întâmplase niciodată să leşine. I se păruse mereu un lucru stupid. Dar, din nou, David nu îi mai făcuse niciodată cu ochiul. Ochii enigmatici ai bărbatului şi maxilarul bine definit o puteau face pe o doamnă inteligentă să leşine. Sau măcar să-şi dorească să leşină, şi nici asta nu era de bine.

— În armată, eram celebru pentru că puteam să mă caţăr în cel mai înalt copac şi să alerg cel mai repede, continuă David.

— Da, Marianne mi-a menţionat că alergi foarte repede.

Hmm.

Avea o zgârietură pe cizmă. Trebuia să îi dea de veste Carei când se întorceau acasă. Cu ce altceva putea să-şi distragă atenţia?

— Marianne ţi-a spus asta? Fruntea lui era încruntată. Scutură din cap. În fine, ceva îmi spune că niciunul dintre aceste lucruri nu o să-mi fie de prea mare folos în rolul meu de conte.

— Nu se ştie niciodată. În calitate de conte de Elmwood, poate o să ţi se ceară să ciopleşti ceva.

Ea zâmbi.

El ridică din umeri.

— Dacă am noroc.

Dar expresia din ochii lui îi spuse că vorbea serios.

Ea se aplecă în faţă pentru a-i surprinde din nou privirea.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Nu simţi că ai avea competenţele de care are nevoie un conte.

— Nu. Tu mă înveţi tot ce trebuie să ştiu. Iar tot ce ştiu deja este inutil.

— Nu este deloc adevărat.

Ea îi studie chipul. Cum putea acest om să creadă că nu îşi merită titlul?

— Nu? În afară de vals, a mai fost ceva ce să ştiu deja să fac? Ştiu să fiu căpitan de armată. Nu ştiu să fiu conte. Nu mi-a fost dat să fiu conte.

Ea aproape rămase fără suflare.

— Ba bineînţeles că ţi-a fost dat să fii conte. Eşti fiul cel mare al unicului fiu pe care l-a avut fostul conte.

David clătină din cap.

— Poate sunt conte de drept, dar nu este ce voiam să spun. Ce vreau să spun este că nu sunt croit pentru asta. Nu cred că tata a vrut vreodată să-mi spună adevărul. Dacă nu eram prizonier de război şi nu mă găseau cei de la Ministerul de Interne, eram în armată şi acum. Acolo este locul meu.

Annabelle se muşcă uşor de buză. Nu ştia sigur ce să spună. Nu se regăsise niciodată într-o astfel de situaţie,

stând lângă un bărbat cu titlu care nu-şi dorea nicicum să şi-l asume. În lumea ei, toţi bărbaţii cu titluri erau ca nişte păuni, care se făleau cu ele, se mândreau cu ele. Ei bine, poate Beau şi prietenii lui nu erau exagerat de aroganţi din cauza titlurilor lor, dar sigur îşi înţelegeau datoria şi nu voiau să renunţe la poziţiile lor.

— Poate aşa a fost să fie, spuse ea încet în cele din urmă. Poate că tot ce s-a întâmplat te-a călăuzit spre ceea ce trebuia să fii.

El îi trimise un zâmbet şters.

— Mulţumesc. Că încerci să mă faci să mă simt mai bine. El îşi drese glasul. Dar gata cu mine. Tu la ce te pricepi, milady? întrebă el, cuţitul lui alunecând peste băţ, în timp ce bucăţele de scoarţă şi aşchii subţiri de lemn zburau în toate direcţiile.

Ea râse.

— O, eu sunt atât de desăvârşită, spuse ea şi flutură genele spre el ca să fie sigur că glumea. Pot să fac toate lucrurile pe care le poate face o domnişoară de familie bună.

— Cum ar fi?

— Cânt rezonabil la pian. Cunosc toate dansurile care se dansează la un bal. Pot să citesc şi să scriu. Să pictez cu acuarele. Pot chiar să brodez... şi modele simple, şi complicate.

— Complicate, zici?

Zâmbetul pe care i-l trimise o făcu să i se înmoaie genunchii.

— O, da, şi pe deasupra, îndrăznesc să spun că sunt o expertă în arta flirtului.

— Chiar aşa?

Sprâncenele lui se arcuiră.

— O, da. Am flirtat cu cei mai pricepuţi domni.

— Prea bine. Dacă ai flirta cu mine, ce mi-ai spune?

Ea îşi simţi obrajii în flăcări. Nu avea cum să flirteze cu *el.* Nu cu *el.* De fapt, era atrasă de el. Singurul motiv pentru care îi ieşea flirtul era pentru că nu însemna nimic, te angajai doar în discuţii lipsite de sens. Să flirteze cu un

bărbat pe care chiar îşi dorea să-l sărute… o, Doamne, îşi dorea să-l sărute… era o cu totul altă poveste. Dacă ar fi fost cu putinţă să-şi dea una în timp ce stătea pe un buştean, nu ar fi şovăit o clipă. De ce, o, de ce, pomenise de flirt? În prezenţa lui?

— O, nu, nu, nu, nu, nu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, simţindu-se ca o nătângă de zile mari. Eu… n-aş putea flirta cu tine.

— De ce nu? El păru rănit. Nu sunt genul de bărbat cu care ai flirta?

„Ba chiar da.” Ea se trase de panglica de sub bărbie.

— Doar că… flirtul se face cel mai bine pe la baluri şi petreceri, când am un evantai în mână.

Doamne. Acesta era poate cel mai stupid lucru pe care îl spusese vreodată.

— Un evantai? El se încruntă. Ce are de-a face evantaiul cu orice?

— Totul, se repezi ea să-l asigure. Bănuiesc că asta este încă o lecţie pentru tine. Evantaiele au multe înţelesuri subtile.

Continuând să cioplească, David lăsă capul într-o parte.

— Evantaiele? Expresia de pe chipul lui era mai mult decât sceptică. El oftă. Ştiu că o să regret asta, dar povesteşte-mi. O să fac tot posibilul să caut să reţin.

Annabelle îşi drese glasul şi îşi încrucişă mâinile în poală, foarte mulţumită de sine pentru că îndepărtase discuţia de la o demonstraţie de flirt prin cuvinte.

— Dacă o doamnă îşi ţine evantaiul deschis în mâna stângă, înseamnă „Vino şi vorbeşte cu mine”.

Sprâncenele lui se uniră într-o expresie furtunoasă.

— Serios?

— Da.

Ochii lui se îngustară.

— De unde să ştie domnul că mesajul i se adresează lui?

— Ea o să-ţi atragă atenţia, insistă Annabelle, trăgându-se de gulerul pelerinei.

David se încrunta din nou.

— Bine. Ce altceva?

— Dacă o doamnă îşi ţine evantaiul în dreapta şi îşi acoperă faţa cu el înseamnă „urmează-mă”.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Serios? Ce altceva?

— Dacă îl ţine cu stânga şi îşi acoperă chipul înseamnă că vrea să te cunoască.

— Mâna stângă în faţa chipului. Sper să-mi amintesc măcar de asta.

El chicoti.

— Dacă îl trece peste ochi, îţi spune că îi pare rău.

El dădu din cap, rămânând cu atenţia concentrată pe băţul din mână.

— Dacă roteşte evantaiul în dreapta înseamnă că iubeşte alt bărbat.

El tresări.

— Încă un gest care trebuie reţinut.

— Dacă îl scapă, vrea să-ţi spună că o să fiţi doar prieteni.

Buzele lui formară un o şi el se încruntă.

— Păcat.

Annabelle flutură o mână în aer.

— Când îşi face uşor vânt cu evantaiul înseamnă că este căsătorită, când o face repede înseamnă că este logodită. Şi, în cele din urmă, dacă atinge vârful evantaiului cu degetul, îţi spune… „sărută-mă”

Capul lui David se înălţă brusc.

— *Asta* se întâmplă des?

— N-aş şti să spun… toate acestea sunt mai degrabă teoretice. Eu, una, îmi folosesc rareori evantaiul pentru altceva decât pentru a-mi face vânt la operă.

David râse.

— Dar i-ai putea transmite unui amărât de partea cealaltă că eşti logodită.

Annabelle râse.

— Fără îndoială am făcut asta de mai multe ori.

— Mie mi se pare o prostie, dar măcar am terminat cu

cioplitul.

David îşi înălţă opera şi Annabelle îşi dădu seama că, în puţinele minute în care stătuseră de vorbă, David transformase băţul într-un flaut rudimentar. Puse cuţitul la loc în buzunar, apoi ridică flautul la buze şi suflă prin gaura pe care o făcuse la final. Se auzi un fluierat ascuţit şi el îi cântă un cântecel folosindu-şi degetele pe găurelele cioplite în băţ.

După ce termină, ea aplaudă şi râse.

— *Asta* chiar este impresionant. Orice conte ar trebui să fie mândru că are un asemenea talent.

El se ridică în picioare, îi întinse mâna şi o ajută şi pe ea să se ridice înainte de a-i oferi flautul. Apoi făcu o plecăciune.

— Pentru tine, milady. Îţi mulţumesc că m-ai învăţat toate lucrurile pe care trebuie să le învăţ. Pot doar să sper că nu o să vă fac de ruşine pe tine şi pe mama ta.

— Aiurea, răspunse Annabelle. O să ai un succes răsunător la balul familiei Talbot.

Capitolul 14

David îşi trecu mâna peste partea din faţă a hainei negre de gală parcă pentru a mia oară în seara asta. El şi Marianne stăteau în foaierul lui Lady Courtney, unde veniseră ca să le escorteze pe Lady Annabelle şi pe mama ei la balul familiei Talbot.

David îi permisese chiar lui Bell să-şi trimită valetul ca să-l ajute să se îmbrace, în speranţa că poate slujitorul ştia ceva care îi scăpase lui David când venea vorba de ţinuta de seară pe care o purtau domnii din înalta societate. Acum era îmbrăcat în negru, cu o lavalieră, o cămaşă şi o vestă albe şi, după spusele valetului lui Bell, David era imaginea întruchipată a domnului înstărit care se ducea la un bal.

Bell nu îi însoţea astă-seară. Fusese nevoit să lipsească cu treburi pentru Coroană, ceea ce însemna că

David le însoţea singur pe toate cele trei doamne la bal. I se făcuse rău mai devreme la gândul de a intra într-o sală de bal plină cu cei mai de seamă oameni din Londra. Toţi aveau să îl măsoare din priviri, fără îndoială întrebându-se cum se va purta nerodul de la Brighton în sânul înaltei societăţi din Londra.

David nu avea nicio problemă să dea comenzi pe un câmp de luptă agitat şi plin de soldaţi, dar gândul de a intra într-o sală de bal aglomerată îl umplea de spaimă. Îşi trecu mâna peste cămaşă pentru a o mia una oară.

Un sunet în capul scării îi atrase atenţia, iar el ridică privirea şi o zări pe Annabelle coborând agale treptele spre el, la câţiva paşi în spatele mamei ei. David trebui să se adune. I se puse un nod în gât. Annabelle era o viziune. Înaltă şi zveltă ca o lebădă, ea purta o rochie aurie scânteietoare care nu făcea decât ca părul ei blond să strălucească şi mai mult în lumina lumânărilor. Părul îi era dat pe spate şi prins într-un coc elegant, iar gâtul îi era împodobit de aur şi diamante şi completat de cercei cu diamante şi o brăţară cu diamante la încheieturi. Strălucea ca o zeiţă care părea să se fi coborât din Olimp. Când ajunse la baza scării, ea se opri chiar în faţa lui.

— Închide gura, îi şopti Marianne la ureche.

El o ascultă numaidecât în timp ce Marianne şi Lady Angelina se salutară. Şi David o salută pe Lady Angelina înainte de a se întoarce spre Annabelle.

— Arăţi minunat, îi spuse David în cele din urmă, ştiind că nu era cuvântul potrivit.

— Ei bine, spuse ea, întorcându-i zâmbetul, se pare că te-am învăţat cum se cuvine să măguleşti o doamnă.

— Nu este vorba de măgulire, răspunse el. Eşti incredibilă.

— Şi tu arăţi extraordinar, răspunse Annabelle, privindu-l din cap până în picioare.

— Mulţumesc, milady. Sper că sunt întrucâtva demn să însoţesc o asemenea frumuseţe la un bal.

Marianne şi Lady Angelina schimbară o privire, în timp ce David o luă de braţ pe Annabelle şi o însoţi afară. Măcar

trăsura lui era bine pusă la punct. Fără doar şi poate, bunicul lui fusese un om bogat. Şi cum David preluase titlul, Bell îi sugerase numele celor mai buni negustori de trăsuri din Londra. Pe lângă noua brişcă pe care o cumpărase, pusese să se refacă şi interiorul celei mai frumoase trăsuri a bunicului lui, cu tapiţerie dintr-o catifea de un albastru safir intens. El însuşi montase lemnăria strălucitoare din mahon, dar doar pentru că îşi dorea ca totul să fie perfect, nu ca să economisească bani. Dacă nu se simţea încrezător în acţiunile, manierele şi discursul lui în timp ce îşi făcea debutul în lumea bună, măcar putea să aibă încredere în calitatea hainelor şi a bunurilor lui.

Împreună cu cei doi lachei care însoţiseră trăsura, David le ajută pe cele trei doamne să urce înainte de a li se alătura şi de a se aşeza lângă Annabelle. Marianne şi Lady Angelina ocupară locurile din faţa lor.

— Trebuie să recunosc că sunteţi un cuplu superb, spuse Marianne în timp ce trăsura începu să înainteze pe stradă. Toată Londra o să fie geloasă pe voi.

— Da, încuviinţă Lady Angelina. Micul nostru grup o să provoace ceva bârfe în seara asta.

— Ce bârfe? întrebă David brusc speriat.

Ştia destule încât să-şi dea seama că bârfele nu erau ceva de bine. Nu-şi dorea ca nici el, nici vreuna dintre doamne să fie subiect de bârfă astă-seară.

— O, doar te tachinez, îl asigură Lady Angelina cu un zâmbet blând. Voiam să spun că, din moment ce Annabelle nu este logodită şi nici tu nu eşti, unii oameni s-ar putea întreba dacă sunteţi… împreună.

David se mai relaxă un pic pe banchetă.

— M-aş simţi flatat să provoc asemenea bârfe, răspunse el chicotind.

— O, nu, nu, nu, spuse Annabelle, aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Mi-am petrecut toată după-amiaza gândindu-mă la doamnele pe care să ţi le prezint în seara asta. Nu ne dorim să creadă că îţi place de mine, dintre toţi oamenii.

— Doamne? Povesteşte-mi? La cine te-ai oprit?

întrebă Marianne, împreunându-şi mâinile cu evidentă bucurie.

Annabelle le trimise un zâmbet complice celor prezenţi în trăsură.

— M-am oprit la Lady Elspeth Morgan, la Lady Titiana Homer şi la Lady Heloise Maitland.

Una dintre sprâncenele aurii ale lui Lady Angelinei se arcui.

— Lady Elspeth, serios? Este o alegere surprinzătoare.

Annabelle se încruntă.

— Nu chiar. Nu dacă te gândeşti că se spune că este cea mai râvnită tânără doamnă din sezon. Mă aştept ca lordul Elmwood să fie cel mai râvnit burlac şi nu există cale mai bună de a face asta decât să se asocieze cu cea mai râvnită debutantă.

— Credeam că *tu* eşti cea mai râvnită debutantă, spuse David cu un zâmbet spre Annabelle.

— Aici te-a prins la cotitură, Annabelle, răspunse Lady Angelina cu un zâmbet înţelegător.

— Poate că sunt râvnită, răspunse Annabelle cu un oftat, îndreptându-şi răspunsul spre mama ei, dar eu mi-am făcut debutul acum cinci sezoane. Lady Elspeth este cea mai bună şansă a lordului Elmwood de a atrage atenţia lumii bune numaidecât. Ea îi trimise lui David un zâmbet încrezător. Lasă totul în seama mea.

Două ore mai târziu, Annabelle îl prezentase pe David tuturor celor trei domnişoare pe care le pomenise în trăsură. Apoi fusese nevoită să se uite cum dansează cu fiecare în parte. Desigur, Annabelle fusese invitată la dans de vreo şase dintre pretendenţii obişnuiţi, inclusiv lordul Murdock, care era deosebit de insistent în această seară. Dar îi refuzase pe toţi ca să stea cu Marianne, să bea şampanie călduţă şi să privească cum elevul ei, David, are un succes răsunător la balul soţilor Talbot.

El era cu adevărat chipeş. Pur şi simplu. Aproape că îi tăiase răsuflarea astă-seară, când îl văzuse la baza scărilor. Îl zărise acolo, îmbrăcat în alb şi negru, cu ochii lui ca de safir strălucind în umbrele foaierului. Înalt şi musculos, cu

maxilarul proeminent şi umerii impunători, nu fusese niciodată mai atrăgător. Dacă fusese neliniştit, nu o lăsase să se simtă. Bărbatul ştia exact cum să ascundă emoţiile. O abilitate care îi va prinde bine ca membru al lumii bune.

Spre uimirea ei, lui Annabelle îi fusese aproape imposibil să-şi ia ochii de la el toată seara. Pe lângă frumuseţea lui, el era atât de diferit de ceilalţi scorţoşi din sala de bal. Pentru numele lui Dumnezeu, jumătate dintre ei erau înveşmântaţi în nuanţe de albastru păun strălucitor sau violet regal. Roiau în jurul ei, se hlizeau, lăudându-se şi încercând să o impresioneze cu tabacherele din aur şi inelele cu pietre preţioase. David nu purta inele şi se îndoia serios că avea vreo tabacheră, din aur sau altfel.

Se evidenţia nu numai prin înălţime şi ţinuta sofisticată, dar şi prin bună dispoziţie. Bărbatul avea o aură de blândeţe, dar şi o prezenţă impunătoare care te făcea să vrei să-i vorbeşti. Te făcea să vrei să stai lângă el şi să fii în compania lui. El nu trebuia să fie în centrul atenţiei în fiecare discuţie. Află curând că el se distingea prin amabilitate şi hotărâre, oferind câte o remarcă inteligentă sau un răspuns spiritual care nu era niciodată în detrimentul cuiva din grup. Era amabil, îşi dădu ea seama. Amabil şi clasic. Un partener perfect.

Annabelle se chinui să-şi ia ochii de la David care dansa cu Lady Heloise pentru a măsura din priviri sala de bal. Lordul Murdock se uita la ea de parcă ar fi fost o iapă premiată la Tattersall. Nu ar fi trebuit să uite că va avea de-a face cu lordul Murdock în acest sezon. Florile pe care i le trimisese erau doar începutul. Marchizul de Murdock era cel mai dorit burlac din ultimele câteva sezoane.

În cele din urmă, o ceruse de soţie pe Lady Julianna Montgomery, care îl refuzase, în final, pentru ducele de Worthington. Acum că Murdock era din nou disponibil pe piaţa matrimonială, părea că marchizul pusese ochii pe Annabelle. Se ţinuse după ea în timpul primului ei sezon, dar tânăra reuşise să îi zădărnicească planurile. Bărbatul era chipeş, cu un păr blond-închis şi ochi căprui-închis şi, fără îndoială, era bine îmbrăcat, dar de fiecare dată când

vorbea cu el, îi părea… încrezut, egocentric. Nu. Clar nu era interesată de marchiz. Dar domnul nu era genul care să se lase descurajat cu uşurinţă. Trebuia să-l ţină la distanţă de fiecare dată.

Întorcându-şi repede privirea de la Murdock, Annabelle se uită spre David şi zări cum o însoţeşte pe Lady Heloise lângă mama ei. Lady Heloise îi zâmbea de parcă David ar fi fost un zeu grec, iar ea, o simplă muritoare. Doamne sfinte! Annabelle o alesese pe Heloise pentru că se presupunea că era modestă şi manierată, dar în clipa de faţă doamna se făcea de ruşine. Annabelle avea dubii serioase că David va fi impresionat de o asemenea fată. La urma urmei, el îi spusese că era interesat de iubirea adevărată. Lady Heloise părea genul care îşi declara dragostea eternă după un dans de zece minute. Mult prea dependentă.

Poate că Lady Titiana se va dovedi a fi cea mai potrivită alegere. Era clar interesată de David. Annabelle observă scânteia din privirea tinerei când fusese prezentată de mama ei, deşi fusese mult mai rezervată decât Heloise. Lady Titiana încuviinţase din cap, zâmbise şi spusese cât era de încântată să-l cunoască pe David, dar nu se năpustise asupra lui ca Lady Heloise. Annabelle nu confundase interesul evident de pe chipul lui Lady Titiana când David se întoarse după ce o întâlnise. Ea putea să fie o alegere viabilă.

Lady Elspeth însă o enerva deja pe Annabelle. Fusese prima domnişoară prezentată lui David, mai ales pentru că ea şi mama ei se îndreptaseră ţintă spre conte şi grupul lui în clipa în care pătrunseseră în sala de bal. Lady Elspeth şi mama ei se repeziseră spre ei, cerând să fie prezentate şi rămânându-le alături mult prea mult timp, după părerea lui Annabelle. Apoi Lady Elspeth se apucase să râdă prea mult pentru mult prea mult timp la fiecare lucru inteligent spus de David şi avusese îndrăzneala sfruntată de a întinde mâna şi *a-i atinge mâneca.* Mâneca, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de fată mai era şi aceasta?

După cum Annabelle îi menţionase lui David mai

devreme, Lady Elspeth fusese desemnată neoficial cea mai râvnită debutantă din sezon. Când îşi făcuse debutul în faţa reginei, stimabila doamnă o declarase „fermecătoare”. Şi chiar era… Cu părul de un castaniu-auriu şi ochi frumoşi de culoarea alunei, Lady Elspeth chiar era o tânără frumoasă şi, cu siguranţă, venea dintr-o familie bună. Dar lui Annabelle nu-i plăcea cum, pe deasupra paharului de şampanie, Elspeth continuă să îl soarbă din priviri pe David câtă vreme dansase cu celelalte două domnişoare. Îl studie cu un fel de licărire înflăcărată în ochi, de parcă el ar fi fost o vulpe şi ea câinele de vânătoare. Nimic nu era subtil la ea.

Pentru ca totul să fie cu atât mai complicat, Annabelle nu trebuia să se gândească numai la Lady Elspeth şi la Lady Titiana. Mai erau şi toate celelalte doamne care păreau să roiască în jurul lui David, concurând pentru a-i fi prezentate. În prima oră de la sosirea lor, ea, mama şi Marianne aproape că fuseseră doborâte de o droaie de femei. Slavă Domnului, David cunoscuse deja cele mai multe dintre domnişoarele prezente la această petrecere sau ar fi continuat şi acum să se înghiontească fără niciun scrupul.

Annabelle se întoarse să se uite din nou la David când Lady Elspeth sări în faţa ei. Din instinct, Annabelle se trase înapoi.

— Lady Elspeth, ah, ce mă bucur să te revăd! Ce te aduce pe aici?

Făcu tot posibilul să-şi lipească un zâmbet pe buze în timp ce apăsa o mănuşă pe colierul ei cu diamante.

Lady Elspeth îi trimise o privire bănuitoare.

— Lady Annabelle, începu tânăra cu o voce prea încrezătoare. Speram că o să accepţi să faci câţiva paşi cu mine prin încăpere.

Annabelle le aruncă mamei şi lui Marianne o privire care spunea clar „salvaţi-mă”, dar femeile nu reuşiră să facă prea multe.

Mama ridică din umeri în timp ce Marianne spuse:

— Îmi pare rău.

— Prea bine, îi spuse Annabelle lui Elspeth în cele din urmă.

Ce dorea să îi spună debutanta? Poate să îi ceară nişte sfaturi despre cum să se ocupe de roiul de pretendenţi pe care, în mod evident, îi cucerise deja. Un grup de domni se formase lângă mama lui Lady Elspeth şi le priveau gânditori, de parcă ar fi fost dezamăgiţi că doamna alesese să se îndepărteze de ei.

Zâmbind linguşitor, Lady Elspeth o luă de braţ pe Annabelle şi îşi croiră drum împreună pe marginea sălii de bal.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, începu Annabelle. Ai o rochie splendidă. Verdele scoate în evidenţă culoarea ochilor tăi.

— Mulţumesc, spuse Elspeth. Abia se îndepărtaseră suficient pentru ca Marianne şi mama să nu le mai audă când zâmbetul înflori pe chipul lui Elspeth. Am o întrebare pentru tine, Lady Annabelle.

Evident fata nu era genul care să piardă vremea degeaba.

— Ce întrebare? spuse Annabelle, încercând să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

— Lordul Elmwood îţi face curte?

Annabelle fu atât de surprinsă încât aproape se opri din mers. Nimeni nu fusese niciodată atât de direct cu ea în privinţa unui asemenea subiect, cu atât mai puţin o femeie mai tânără şi nemăritată.

— Sezonul tocmai a început, dădu să spună ea, încercând să se gândească la cea mai inspirată cale de a ocoli cu dezinvoltură o întrebare mult prea familiară.

— Toată lumea ştie că ai fost neasemuita sezonului în fiecare an. Până anul acesta, spuse Elspeth, cu un zâmbet viclean pe buze.

Annabelle îşi arcui o sprânceană.

— Pentru că ai intrat *tu* în scenă acum?

Zâmbetul lui Elspeth se adânci.

— Întocmai.

— Şi speri ca lordul Elmwood să-ţi facă curte? se

aventură Annabelle încruntată.

Elspeth înălţă bărbia în aer.

— Ziarele sugerează deja că el ar putea să fie cel mai râvnit burlac al sezonului. Dacă este adevărat, îl vreau.

Nările lui Annabelle se lărgiră. Dacă ar fi ştiut cât de calculată şi de rece era această tânără, nu i-ar fi prezentat-o lui David de la bun început.

— Urăsc să fiu eu cea care îţi dă vestea, draga mea, dar poate că mamei tale i-a scăpat. Domnii întreabă *doamnele* dacă sunt interesate de a fi curtate, nu invers. Nu este chiar drept, dar aşa se întâmplă lucrurile în lumea bună.

Elspeth se opri şi îşi desprinse braţul de al lui Annabelle.

— Sunt convinsă că înţelegi ce vreau să spun. Lordul Elmwood este cel mai râvnit burlac al sezonului, iar eu sunt cea mai râvnită debutantă din sezon. Fără îndoială, ne este scris să fim împreună.

Annabelle se strădui din răsputeri să-şi păstreze o expresie neutră pe chip. Fata era nebună. Parcă încerca să-l revendice pe David. De parcă era cu putinţă una ca asta.

— În plus, continuă Elspeth. Toată lumea ştie de ani de zile că ţii morţiş să devii fată bătrână. Nu se poate să-ţi doreşti, în sfârşit, să te apuci de căutat soţi în acest sezon.

Mâinile lui Annabelle se încleştară în pumni de-o parte şi de alta a corpului. Simţea cum o furnică palmele. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o onoreze cu o palmă pe tânăra impertinentă… dar ar fi fost o reacţie nepotrivită. Iar Annabelle era familiarizată cu intrigile care se ascundeau în spatele pieţei de căsătorii, chiar dacă de obicei nu erau chiar atât de evidente. Nu. Cel mai bun mod ca să te descurci cu o intrigantă ca Elspeth era să o faci să se îngrijoreze.

— Poate că domnii disponibili în celelalte sezoane nu au fost pe placul meu, spuse Annabelle, asigurându-se că un zâmbet viclean i se zugrăveşte pe chip de data aceasta.

— Bine. Una dintre sprâncenele aurii ale lui Elspeth se arcui. Atunci să înceapă jocul. Sper că nu eşti prea bătrână

ca să mai faci faţă.

De astă-dată, Annabelle nu se mai putu abţine. Rămase mută de uimire şi simţi cum obrajii îi iau foc.

— Ar trebui să te întorci fuguţa la mama ta, copilă. S-ar putea să te caute.

Elspeth se întoarse să se uite peste umăr la mama ei şi la domnii care o aşteptau răbdători.

— Da, cu jumătate din cei mai doriţi burlaci din Londra. Sper că te-ai bucurat de anii în care ai fost cea mai râvnită debutantă, Lady Annabelle. Pentru că s-au sfârşit.

Annabelle aruncă o privire spre propriul grup, căruia tocmai i se alăturase David.

— Noapte bună, Lady Elspeth! Mă asigur să-i transmit salutările tale lordului Elmwood.

Elspeth făcu ochii mici spre ea în timp ce Annabelle se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Capitolul 15

David urmări cum Annabelle revine spre locul unde stăteau el cu Marianne şi cu Lady Angelina. Tocmai îşi încheiase dansul cu ultima dintre cele trei domnişoare care îi fuseseră prezentate. Annabelle avea dreptate. Toate cele trei doamne erau frumoase şi păreau deştepte şi educate. Desigur, va trebui să petreacă mai mult timp cu fiecare în parte înainte de a decide dacă era cu adevărat interesat să o curteze pe vreuna.

Lady Heloise părea o fire blândă şi inocentă. Lady Titiana era mai rezervată, dar echilibrată şi isteaţă. Lady Elspeth păruse foarte nerăbdătoare să-l cunoască şi dăduse de înţeles să ştia cele mai multe lucruri despre el. Îi pusese mai multe întrebări despre Brighton. Era probabil cea mai frumoasă şi mai vorbăreaţă dintre ele, chiar dacă frumuseţea ei nu se compara cu a lui Annabelle.

— Te-ai bucurat de dansuri? îl întrebă Annabelle când se întoarse lângă el.

David făcu o plecăciune discretă în faţa ei.

— Chiar da. Ai dansat şi tu?

Annabelle îşi înfipse un deget în coafură.

— Nu chiar. Am făcut câţiva paşi prin încăpere... cu Lady Elspeth.

Sprâncenele lui David se arcuiră.

— Cu Lady Elspeth? A spus din întâmplare ceva despre mine?

— Ah, ah, ah, spuse Annabelle în timp ce lua un pahar de şampanie de pe tava unui lacheu care trecea pe lângă ei. David şi Marianne făcură la fel. O doamnă nu vorbeşte niciodată despre discuţiile pe care le are între patru ochi cu alte doamne.

— Înţeleg, răspunse David, dar îi fusese imposibil să nu se întrebe ce îi spusese Lady Elspeth lui Annabelle.

Îi spusese că era un dezastru fără speranţă? Bănuia că vestea s-ar fi răspândit ca vântul şi ca gândul prin sala de bal dacă ar fi fost cazul.

— David, interveni Marianne. Îţi place vreuna dintre doamnele pe care le-ai întâlnit în seara asta?

David sorbi din pahar.

— Dacă îmi place? Tocmai le-am cunoscut.

Marianne flutură o mână în aer.

— Mă refeream dacă ţi se pare că vreuna este deosebit de atrăgătoare, la chip sau în purtare?

David clătină din cap.

— Toate sunt foarte frumoase. Dar, din câte ştiu, ele nu mă plac.

— Nu fi dificil, David, răspunde pur şi simplu la întrebare, insistă Marianne şi un zâmbet i se zugrăvi pe chip.

— Foarte bine. David oftă. Lady Elspeth m-a impresionat. M-a întrebat despre timpul petrecut în armată şi despre viaţa noastră din Brighton.

I se păru sau Annabelle se încruntase? Era cât pe ce să deschidă gura ca să laude ceva la Lady Heloise, dar un bărbat vag cunoscut, cu părul de un blond-închis, îmbrăcat într-o ţinută de seară perfect croită, se apropie de ei.

Bărbatul făcu o plecăciune în faţa lui Annabelle.

— Milady. Mă bucur să te revăd.

Annabelle făcu o reverenţă perfectă. Faţa îi rămase lipsită de orice expresie.

— Lord Murdock.

Murdock! Desigur. Arăta diferit în ţinuta oficială de seară, dar era acelaşi bărbat care discutase despre pariurile legate de perspectivele de căsătorie ale lui Annabelle la White.

— Speram că te-ai răzgândit şi că o să-mi faci onoarea de a dansa cu mine, Lady Annabelle, spuse lordul Murdock.

Răzgândit? Însemna că el o invitase pe Annabelle la dans mai devreme, iar ea îi refuzase. Era interesant.

De data aceasta, Annabelle zâmbi frumos înainte de a spune:

— Cu plăcere, milord.

Murdock le aruncă tuturor un zâmbet arogant, în timp ce Annabelle îi întinse mamei ei paharul de şampanie. Lady Angelina făcu ochii mari cât cepele în timp ce privea cum Annabelle se îndepărtează.

David îi observă cu o încruntare hotărâtă pe chip în timp ce se îndreptau spre ringul de dans. Fanfaronul acela făcuse pariu pe bani apropo de perspectiva căsătoriei lui Annabelle în acest sezon. Avea de gând să fie norocosul mire?

În clipa în care cuplul se lansă în valsul care tocmai începuse să se audă, Lady Angelina se întoarse spre Marianne.

— Ciudat! Nu am mai văzut-o acceptând să danseze cu un burlac eligibil de secole.

— Serios? întrebă Marianne, privind dintr-o parte în alta. Crezi să fie, în sfârşit, interesată de perspectivă?

Sprâncenele lui Lady Angelina se arcuiră.

— Nu ştiu, dar lordul Murdock este considerat de mulţi cel mai râvnit burlac din Londra, mai ales acum că Beau, lordul Worthington şi lordul Kendall sunt logodiţi.

— Nu s-a ţinut după ea în toţi aceşti ani? Ea nu s-a

mai arătat interesată înainte, nu-i aşa? interveni David, simţindu-se brusc că nu este în apele lui.

El aruncă o privire încruntată spre cuplul de pe ringul de dans.

— A fost refuzat recent de Lady Julianna Montgomery, care este acum logodită cu dragul nostru lord Worthington, adăugă Lady Angelina.

— O, da, răspunse Marianne cu o încruntare. Îmi amintesc de acest nume acum. Julianna mi-a spus că a făcut o criză de nervi când l-a părăsit. Părea să fi fost foarte nemulţumit.

— A fost un adevărat scandal toamna trecută, spuse Lady Angelina, dând din cap. Apoi îşi arcui uşor sprâncenele. Dar un marchiz frumos şi bogat este mereu binevenit să revină pe piaţa matrimonială. Sper că Annabelle s-a răzgândit şi o să-i permită să o curteze. Sunt o pereche minunată, nu crezi?

— Da, spuse Marianne, cu un ton melancolic de care lui David nu îi păsa.

El strâmbă din nas şi făcu ochii mici spre cuplu. Din păcate, nu exista nicio îndoială că erau o pereche uluitoare. Era fructul imaginaţiei lui sau marchizul greşi un pas de dans? În mod clar, nu era vreun expert la vals. Annabelle merita un partener mai bun.

Înainte de a avea ocazia să-şi analizeze motivaţia, David întinse paharul în mâna surorii lui.

— Ţine-mi băutura, spuse el, înainte de a porni spre Annabelle şi marchizul ei.

Annabelle nu ştia exact ce se întâmplă, dar acum dansa cu lordul Murdock, încercând să-şi amintească exact de ce anume i se păruse un răzgâiat, iar în clipa următoare se trezi în braţele lui David.

Ea clipi nedumerită spre el de mai multe ori de parcă ochii îi jucau feste.

— David, ce…?

— V-am întrerupt, răspunse el cu mândrie în voce. Murdock nu părea potrivit pentru tine la vals.

Se uită la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu părea *ce* pentru mine?

— A greşit un pas, insistă David, îndrumând-o perfect în cadenţa în trei timpi a valsului.

— N-am observat, răspunse Annabelle.

— Şi, pe deasupra, îşi ţinea mâna prea jos pe spatele tău.

— Eşti supărat? Ea îl privi cu atenţie. Nu întrerupi pur şi simplu pe cineva care dansează la un bal în Londra.

— Ba se pare că da. Dacă eşti *eu.*

El îi trimise un zâmbet satisfăcut.

Annabelle aruncă o privire în jur spre petrecăreţii care stăteau pe margine. Erau deja oameni care şuşoteau în spatele mâinilor. Va trebui să îşi dea toată silinţa ca să remedieze situaţia după ce se termina dansul.

— Ascultă-mă, David. Nu se fac astfel de lucruri. Nu am menţionat asta în timpul lecţiilor noastre pentru că nu mi-a trecut prin minte că ai putea face aşa ceva, dar pur şi simplu nu întrerupi dansul unui cuplu.

Chipul lui David păli.

— Poate că asta este diferenţa dintre un conte născut într-o cabană din Brighton şi unul născut la Londra cu o stea în frunte. Eu fac ce vreau.

Annabelle se uită din nou în jur. Pe lângă agitaţia pe care o provocaseră pe margine, acum unii dintre ceilalţi dansatori urmăreau cum discuţia lor devenea tot mai năvalnică. Nu era de bine şi situaţia părea să se complice.

Lipindu-şi un zâmbet fals pe faţă, Annabelle coborî vocea.

— Foarte bine. O să ne încheiem dansul, de dragul aparenţelor. Dar va trebui să discutăm mai multe despre asta mâine-dimineaţă la următoarea noastră lecţie.

David îi răspunse cu un zâmbet la fel de fals.

— O, perfect. Abia aştept.

Annabelle îşi păstră surâsul fals pe buze în timp ce îşi permitea să se relaxeze în acordurile valsului. La fel cum făcuse în salonul de acasă, David o răsuci, de parcă ar fi fost născut ca să valseze. Un dansator mult mai mlădios şi mai încrezător decât lordul Murdock, David dansa de parcă

el ar fi inventat paşii.

Ea încercă să nu observe cât de bine mirosea, cum se simţeau muşchii lui sub haină sau căldura care îi lua tot corpul cu asalt din cauza mâinii lui care i se odihnea pe spate. Îi întâlni privirea şi se uitară lung unul la altul. Pentru tot restul dansului, se simţi de parcă sala de bal ar fi dispărut şi ei erau singurii doi oameni din lume.

Când dansul se încheie în cele din urmă, David o însoţi pe Annabelle înapoi la grupul lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic necuviincios.

Annabelle începu numaidecât să se gândească cum să liniştească bârfele. Se uită în mulţime după Murdock. Cum de acceptase cu atâta uşurinţă să fie trimis la plimbare de pe ringul de dans? Lordul Murdock dansa deja cu o altă tânără. Slavă cerului! Asta sigur va ajuta. Dacă bărbatul ar fi rămas cu buza umflată într-un colţ, bârfele ar fi fost de necontrolat.

Apoi, Annabelle cercetă din nou mulţimea adunată pe marginea ringului de dans. Ce părere aveau mamele şi însoţitoarele de intervenţia lui David? Îşi câştigase deja o reputaţie de neghiob? Spera cu disperare ca lumea bună să fie un pic amabilă şi să îi arate puţină indulgenţă. Dar când vreodată fusese lumea bună amabilă sau când vreodată se arătase îngăduitoare? Fără doar şi poate, se va auzi în ziarele de a doua zi de această păţanie.

Lady Elspeth veni agale spre David chiar în clipa aceea şi declară:

— Lord Elmwood, ai făcut furori sezonul asta. Sper că o să-mi acorzi aceeaşi atenţie când o să mai dansez cu un alt domn.

Celelalte doamne şi domni, care o urmaseră pe Elspeth şi îi ascultau cu sufletul la gură fiecare cuvânt, râseră la unison şi susţinură acelaşi lucru. La vreun sfert de oră după aceea, toată lumea discuta despre posibilitatea de a întrerupe sau a fi întrerupt din dans.

Annabelle se uită mută de uimire la oamenii pe care îi cunoştea de o viaţă. În decurs de o seară, hotărâseră că atât Lady Elspeth, cât şi David vor fi imitaţi în cele mai mici

detalii.

Dezgustător, când venea vorba de Lady Elspeth. Dar binevenit şi minunat când era vorba de David. Annabelle dădu hotărâtă din cap. Prea bine. Ea îşi făcuse datoria. Îl ajutase să înceapă cu dreptul. Se putea să fie deja cel mai râvnit burlac al sezonului şi, dacă nu era încă, va fi cât de curând.

Lordul Murdock îşi termină dansul cu cealaltă domnişoară şi păru să se îndrepte din nou spre ea. Este posibil ca Annabelle să fi suferit de o nebunie de moment când îi acceptase invitaţia la dans, dar nu îşi dorea să poarte o conversaţie stânjenitoare cu el acum. Îşi recuperă paharul de şampanie de la mama ei şi se trase într-o parte.

— O să ies în grădini să iau o gură de aer curat. Revin curând.

*

Privind cum Annabelle pleacă, David îi spuse în şoaptă lui Marianne:

— Nu cred să fi apreciat că am intervenit.

Marianne clătină din cap spre fratele ei.

— Glumeşti? Ai lansat o nouă modă. Şi, pe deasupra, la primul tău bal londonez. Marianne îşi ridică paharul de şampanie într-un salut tăcut. Am auzit nu mai puţin de vreo şase domnişoare care ziceau că speră să le întrerupi la următorul dans.

— Am terminat cu dansatul pe seara asta, mormăi David şi bău reticent o gură de şampanie din pahar.

— Nu le spune asta domnişoarelor, răspunse Marianne cu o voce cântată. Vrei să fii cel mai căutat domn din sezon, nu-i aşa?

David clătină din cap.

— Şi *domnul* acesta iese la aer, dar nu în grădini. De fapt, chiar departe, foarte departe de grădini.

— Să te distrezi! răspunse Marianne încă zâmbind.

David se îndreptă spre uşile opuse celor pe care ieşise Annabelle cu câteva clipe mai devreme. Ultimul lucru care îi

trebuia era mai multe bârfe despre el şi Annabelle. Când îi întrerupsese dansul cu Murdock, David încercase doar să-i salveze picioarele de un dansator incompetent. Nimic mai mult. Dar părea că oamenii aceştia transformau fiecare gest nesemnificativ într-o bârfă. Annabelle îl trăsese la răspundere pentru asta. Bine. Data viitoare avea să îl lase să o calce pe picioare. Ea alesese să danseze cu Murdock, nu? Chiar dacă *susţinea* că nu era deloc interesată să fie curtată. De ce spunea una şi făcea alta? Şi, cu atât mai înnebunitor, de ce naiba îi *păsa* lui David? Dădu pe gât ultima gură de şampanie înainte de a lua alt pahar de pe tava unui lacheu şi plecă din sala de bal.

Aerul rece al nopţii de primăvară îi izbi pe David în faţă în clipa în care ieşi afară. Îl trase cu bucurie în piept. Devenise sufocant în sala de bal, cu toate lumânările, dansul şi trupurile înghesuite pe margini.

Traversă alene veranda şi, sprijinindu-se cu braţele în balustrada de piatră, studie peisajul cufundat în întuneric. Seara trecuse foarte bine până acum. Cele trei doamne pe care i le prezentare Annabelle păreau promiţătoare. Dar dacă erau atât de promiţătoare, de ce nu era niciuna dintre ele femeia la care se gândea acum? O imagine cu Annabelle în rochia ei aurie strălucitoare şi mănuşile asortate îi dansă prin minte. Râsul ei. Tonul vocii ei. Coloana elegantă a gâtului ei. Felul în care gura i se curba în frumosul ei zâmbet pieziş. Nu reuşea să nu se mai gândească la nimic din toate astea. Al naibii de enervant! Femeia îi spusese deja foarte limpede că nu era deloc interesată de a fi curtată. Şi dacă ar fi fost, fără îndoială, *el* era ultimul bărbat din Londra care să îi fi trezit interesul, dată fiind lipsa lui de experienţă şi de maniere. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai îl muştruluise să îi întrerupsese dansul. Şi atunci de ce stătea aici şi îşi dorea să o curteze? Oare doar pentru că dintotdeauna îşi dorise să aibă ce nu putea avea? Sau Annabelle era specială? Spre deosebire de toate celelalte doamne din sala sufocantă de bal. Ca o gură de aer proaspăt precum cea pe care o inspira în acest moment.

Un zgomot uşor din tufişurile de dedesubt îi atrase atenţia şi el se aplecă mai mult, apoi o zări pe Annabelle plimbându-se prin grădinile acoperite de umbrele serii. Ea se îndrepta spre scara din apropiere care ducea la el.

David se gândi pentru o clipa să se întoarcă în casă înainte ca ea să urce scările. Ar fi fost lucrul decent pe care să îl facă. Decizia inteligentă. Dar părea să nu fie binecuvântat nici cu decenţă, nici cu inteligenţă în seara asta pentru că, atunci când Annabelle păşi pe verandă, David stătea cu spatele lipit de balustradă şi braţele încrucişate ferm peste piept.

— Te-ai pierdut? întrebă el cu un zâmbet mieros.

Annabelle ridică bărbia.

— Erau prea mulţi oameni în cealaltă parte a casei. Căutam… ceva mai multă intimitate.

— Îmi pare rău că te reţin cu prezenţa mea, spuse el tărăgănat.

— Nu ar trebui să fim văzuţi împreună, răspunse Annabelle.

David se uită în jur.

— Nu mai e nimeni pe aici. Cine să ne vadă?

Ea îi zâmbi răbdător. Annabelle îşi ridică fustele şi trecu pe lângă el.

— Mă tem că nu ştii cum funcţionează lucrurile în lumea bună. Dacă cineva se nimereşte să fie pe afară şi ne vede împreună, o să apară bârfe.

David o opri punându-şi mâna pe umărul ei.

— Există deja bârfe, răspunse el. Şi, în plus, aveam impresia că trebuie să facem ceva compromiţător ca să fim subiectul unei bârfe adevărate.

*

Annabelle inspiră brusc în momentul în care mâna lui o atinse. Rămase cu privirea fixată înainte, spre sala de bal plină ochi şi puternic luminată, luptându-se cu dorinţa de a se apleca spre el.

— Aşa este, încuviinţă ea în sfârşit. Presupun că atâta

timp cât rămânem la o distanţă decentă unul de altul şi doar vorbim…

Ea se depărtă câţiva paşi de-a lungul balustradei şi se întoarse cu faţa spre el.

— Foarte bine. Tu stai acolo şi eu rămân aici. El făcu semn spre distanţa dintre ei. Ţi-a plăcut să dansezi cu lordul Murdock?

— Înainte de a ne întrerupe, vrei să spui?

Ea îi trimise un zâmbet mieros şi fals.

David îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Da.

De ce trebuia să arate atât de fermecător şi ştrengăresc când îşi muşca buza aşa? Ea se chinui să îşi amintească de ce era supărată pe el. A, da.

— De ce ne-ai întrerupt? Şi nu-mi spune prostia aceea că lordul Murdock nu este un partener suficient de bun pentru un vals.

David se sprijini cu cotul drept în balustradă şi ridică umărul stâng.

— De ce ai dansat cu el? Parcă ai spus că nu eşti interesat să fii curtată.

Annabelle aproape bătu din picior.

— Cu un dans eşti foarte departe de a fi curtată. În plus, nici nu mă gândeam că o să observi cu toate partenerele de dans pe care le-ai avut în seara asta.

David se îndreptă imediat de spate şi făcu ochii mici spre ea.

— O, Doamne. Eşti geloasă?

— Ce? Nu!

Annabelle se întoarse ca să se piardă cu privirea în bezna din faţa ei, sprijinindu-şi braţele pe balustradă. Refuza din capul locului să discute măcar o ideea atât de absurdă. Geloasă? Ea? Ce nebunie!

El se mişcă din loc şi se opri lângă ea, cu privirea aţintită spre profilul ei.

— Da. Eşti. Eşti geloasă pentru că nu te-am invitat la dans.

Cu faţa încă îndreptată spre grădinile întunecate,

Annabelle înălţă capul în aer.

— N-aş fi dansat cu tine nici dacă mă invitai.

— De ce nu? întrebă el încet.

Ea ridică privirea spre cerul înstelat al nopţii în timp ce David veni şi mai aproape.

— Spune-mi ceva. Vocea lui se auzi răguşită şi profundă. Trimise un fior până în străfundurile fiinţei lui Annabelle. În afară de a dansa şi de a-i aduce băuturi, un domn ar avea vreodată ocazia, să zicem, să sărute o doamnă?

Annabelle rămase cu privirea aţintită înainte, dar trebui să îşi înghită nodul din gât.

— Să o sărute? În niciun caz.

Vocea ei răsună aspru, dar uşor tremurătoare. Era agitată. El o făcea să se simtă agitată.

David îşi sprijini un braţ pe balustradă, lângă al ei. Îşi întinse cealaltă mână şi urmări pielea de deasupra locului în care mănuşa ei întâlnea braţul dezgolit.

— Niciodată?

Annabelle înghiţi din nou şi îşi îndreptă umerii. Dar nu se îndepărtă de el. Vocea ei afurisită şi trădătoare continuă să tremure.

— Doar dacă… ar fi singuri.

David privi atent în jur spre veranda pustie înainte de a se întoarce şi a aşeza paharul în spatele lui, pe balustradă. Apoi se întoarse din nou cu faţa spre ea.

Annabelle se întoarse spre el şi lăsă capul uşor pe spate ca să se uite la David. Inima i se zbătea în piept ca un iepure prins în capcană. De ce se simţea panicată şi încântată în acelaşi timp? Trebuia să vorbească în continuare. Dacă vorbea, va reuşi să scape de starea asta. Discuţia va împiedica situaţia să se transforme în ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

— Dacă un domn ar fi interesat să sărute o doamnă, sigur ar trebui să o întrebe mai întâi, spuse ea degrabă, privind în altă parte.

Îşi simţea trupul înflăcărat şi rece peste tot şi, pentru a doua oară în viaţă… ambele, din pură întâmplare, în

compania lui David… simţi că stă să leşine. Nu. Nu se putea să se întâmple aşa ceva. David nu se gândea să… să o sărute. Se gândea la asta? Ar fi fost o nebunie. Ea îşi pierduse minţile. Atâta tot. Mintea ei se dusese pe apa sâmbetei.

Ea făcu greşeala de a arunca din nou o privire spre el. Nu ar fi trebuit, pentru că văzu cum limba lui David trece uşor peste colţul gurii lui. Şi nu reuşi să mai facă altceva decât să se uite lung, simţind cum gura ei se usucă brusc.

— O întreabă mai întâi? spuse David, lăsându-şi degetul să urce pe lungimea braţului ei înmănuşat şi zăbovind pe încheietura ei. Pare ceva ce ar face un filfizon.

Annabelle clătină din cap, încercând cu disperare să-şi împiedice vocea să tremure mai mult.

— N… n… nu. Este doar un gest de politeţe. Ce se întâmplă dacă doamna nu-i acceptă avansurile?

Doamne, ce i se întâmpla? Nu se mai simţise niciodată atât de sfioasă în preajma unui bărbat. De-a lungul anilor, trimisese la plimbare zeci de domni, în clipa în care deveniseră prea familiari cu ea. De ce era diferită această întâlnire cu David?

— Nu m-aş impune niciodată în faţa unei doamne care nu mi-ar accepta avansurile.

Degetele lui plutiră înainte şi înapoi pe degetele ei.

Era doar mâna ei, mâna ei înmănuşată, dar cumva atingerea lui o făcea să se topească. Inima ei bătea atât de tare încât părea că stă să îi iasă din piept. Începu să răsufle întretăiat.

— Dacă nu o întrebi, cum ai putea să ştii?

Voia să pară încrezătoare şi sigură de sine. În schimb, vocea îi răsună speriată şi ascuţită.

„Încetează, Annabelle. Te faci de ruşine.”

David îşi arcui o sprânceană spre ea.

— Cred că mi-aş da seama dacă o doamnă mi-ar accepta sărutul.

— Câtă aroganţă din partea ta, insistă ea, ridicând bărbia în speranţa că gestul o va ajuta să recapete controlul asupra situaţiei.

Dar ea ştia, ştiuse din momentul în care îl zărise pe verandă, poate din clipa în care îi întrerupsese atât de brusc dansul cu lordul Murdock că… povestea era diferită de cele cu ceilalţi bărbaţi care îi făcuseră avansuri nedorite pentru că aici era vorba de David.

Iar avansurile lui nu erau nedorite.

— Poate că este o aroganţă, răspunse el, cu o voce tărăgănată şi răguşită, dar nu puteam afla decât într-un singur fel.

Apucând-o de încheietura mâinii, el o trase cu delicateţe în braţele lui şi buzele lui se apăsară pe ale ei.

Annabelle ar fi *trebuit* să-l îndepărteze pe David. Ar fi trebuit să-l plesnească. Ar fi trebuit să îi spună că nu era doar arogant, dar că se şi înşela. Dar în momentul în care gura lui fierbinte o întâlni pe a ei, toate gândurile din mintea ei se risipiră precum păsările cerului în cele patru zări. Când buzele lui le întredeschiseră pe ale ei şi limba lui începu să o exploreze, ea scoase un geamăt. Niciun bărbat nu mai făcuse vreodată ceva atât de îndrăzneţ. Şi ea nu îşi dorise niciodată mai mult un asemenea sărut.

Ca răspuns, ea îşi lăsă braţele să urce de-a lungul hainei lui şi le înfăşură strâns în jurul gâtului lui. Apoi îl sărută cu toată înflăcărarea care o mistuia pe dinăuntru.

El o trase mai aproape. La început, mâinile lui se opriră de-o parte şi de alta a trupului ei. Apoi una dintre ele se strecură alene peste spatelui ei, făcând-o să i se înmoaie genunchii, iar cealaltă o cuprinse de ceafă şi o mişcă astfel încât gura să o întâlnească dintr-un unghi mai potrivit pe a lui.

Când cealaltă mână alunecă uşor spre posteriorul ei şi o lipi ferm de trupul lui tare ca piatra, Annabelle scoase un strigăt. Sunetul fu înghiţit de sărutul lui.

Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Majoritatea săruturilor neîndemânatice pe care le experimentase înainte fuseseră ceva umed şi stângaci care o lăsase rece. Aici nu era vorba decât de înflăcărare. Nu ştia încotro să-şi concentreze plăcerea, pe mâna care îi ţinea capul cu atâta tandreţe sau pe cea care se odihnea pe spatele ei şi o

înnebunea. Sau pe senzaţia corpului ei lipit de al lui. Apoi mâinile ei se mutaseră pe umerii lui puternici, în timp ce ea îi inspira parfumul ameţitor şi limba lui o revendica pe a ei.

Era posibil să se fi sărutat secunde sau ore. Annabelle era atât de confuză că, atunci când gura lui David o părăsi pe a ei, aproape că nu mai avea aer. Sfârcurile îi erau înfiorate şi locul intim dintre picioare îi pulsa. Singurul gând din mintea ei era că… nu fusese de ajuns.

— Deci? întrebă el, trăgându-se înapoi şi aranjându-şi haina.

Părea perfect calm, dar şi el răsufla mai greu. Bine.

— Deci ce? reuşi ea să spună, cu pieptul agitat, cu mâna înmănuşată sprijinită de balustradă ca să nu îşi piardă echilibrul.

El se muşcă de buză şi lăsă capul într-o parte.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru asta?

Ea făcu ochii mici spre el. Şi-ar fi dorit să fie în stare să respire normal. Şi-ar fi dorit să fie în stare să gândească normal. Nimic din toate acestea nu era normal şi ea nu mai reacţionase niciodată aşa la un bărbat. Dar, în acelaşi timp, niciun bărbat nu o mai sărutase aşa până acum.

Fusese bine. Ba mai mult decât bine. Îşi dorea să o mai sărute o dată. Imediat. Dar prefera să moară înainte de a-i spune una ca asta. Se chinui să găsească cuvintele potrivite. Ceva critic ce ar fi spus un profesor.

— Un gentleman nu ar trebui să-şi permită niciodată asemenea libertăţi, se chinui ea să spună, strângând înţepată din buze, încercând să pretindă că nu o furnicau încă din cauza sărutului lui.

Urma unui zâmbet senzual înflori pe buzele lui.

— Nu am spus niciodată că aş fi un gentleman.

— Dar încerci să fii, nu-i aşa?

O, nu. Vocea îi răsună iar ascuţit. Nu era nici clară, nici încrezătoare. Poate că soluţia acum nu era să vorbească. Poate trebuia să închidă gura şi să fugă iute în casă. Părea un gest mult mai de folos decât cuvintele în acest moment.

— Nu dacă înseamnă să ratez un astfel de sărut,

răspunse el şi îşi frecă absent un deget peste conturul buzelor lui ferme, de parcă şi-ar fi reamintit sărutul.

Ea încercă să-şi înăbuşe zâmbetul complice, dar era prea târziu… deşi îşi revenise la timp pentru a spune ce ştia că se cuvine.

— A fost nepotrivit, David. Din partea amândurora.

— Încercam doar să-ţi demonstrez un lucru, spuse el şi se trase de manşetă.

Ea se întoarse spre grădinile întunecate pentru ca el să vadă iureşul de emoţii care, cu siguranţă, dansau pe faţa ei.

— Şi anume?

— Că nu sunt chiar nebun de legat. Ştiu când o femeie îşi doreşte sărutul meu.

Degetele ei apucară balustrada rece şi gestul reaprinse la viaţă o urmă de raţiune în tot corpul ei. De ce forţa atât de mult nota? Ce voia să spună? Furia se dezlănţui în pieptul ei. Se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Bine. Totuşi, nu sunt sigură de ce ai vrea să-mi demonstrezi asta. Nu ar trebui să săruţi o femeie cu care chiar te-ai putea însura?

Bărbia lui David tresări uşor, de parcă ar fi primit o palmă. Pentru o clipă, i se păru că vede o urmă de durere în ochii lui, dar chipul i se transformă parcă într-o clipă în piatră. Îşi îndreptă umerii.

— Ai dreptate, milady, spuse el încordat. Ar trebui să o caut pe Lady Elspeth.

Trecu valvârtej pe lângă ea în drum spre sala de bal, fără a-i mai arunca o privire.

Capitolul 17

După ce îşi luă câteva minute ca să se liniştească, Annabelle aproape că ajunsese la uşile care dădeau spre sala de bal, când una dintre ele se deschise şi lordul Murdock se strecură afară.

— Milord? spuse ea, cu o uimire evidentă în voce în timp ce făcu un pas hotărât în spate.

— Milady, răspunse el, făcând o plecăciune curtenitoare cu un zâmbet încordat pe buze.

Lui Annabelle nu îi plăcu licărirea din ochii lui.

— Eram pe cale să mă întorc la mama… începu ea.

— Da. El îşi împleti un braţ cu al ei şi o forţă să revină cu el spre balustradă. Toate la timpul lor. În primul rând, speram că o să-mi permiţi să vorbesc cu tine câteva momente între patru ochi.

Annabelle aruncă o privire spre uşa de care se îndepărtau tot mai mult. Un fior îşi croi drum pe coloana ei. Orice ar fi vrut să îi spună lordul Murdock, nu era ceva ce îşi dorea să audă. Presimţea că era aşa.

— Numai o clipă, insistă ea tremurând. Chiar trebuie să revin înăuntru.

De îndată ce ajunseră la balustradă, lordul Murdock îşi lăsă braţul să coboare. Se opri între ea şi uşile de la verandă, blocându-i perspectiva spre sala de bal. Sclipirea din ochi deveni aspră.

— Nu mă cunoşti foarte bine, Lady Annabelle, începu să spună marchizul.

Annabelle dădu din cap şi inima îi bătea cu putere.

— Nu, încuviinţă ea.

Ce urmărea el?

— Dacă m-ai cunoaşte, ai şti că nu sunt un bărbat cu care să te joci.

Maxilarul îi era încleştat şi, pentru prima dată, ea văzu furia clocotind în ochii lui negri.

Annabelle strânse balustrada ca să se liniştească. Spera ca lordul Murdock să nu îşi dea seama că tremura din toate încheieturile.

— Am făcut ceva care să te jignească? se chinui ea să întrebe cu o voce senină şi liniştită, dar panica o zguduia pe dinăuntru.

Ochii negri ai marchizului se îngustară spre ea.

— Nu-mi întorci vizitele, nu-mi trimiţi scrisori de mulţumire pentru cadouri şi i-ai permis acelui bufon din

Brighton să ne întrerupă dansul chiar adineauri. Mă tem că m-ai jignit de multe ori, *milady.*

Annabelle îşi ţinu respiraţia. Nu avusese nici cea mai vagă idee că avea resentimente faţă de ea şi, cu siguranţă, nu îi plăcea felul în care bărbatul rostea „milady”. De parcă o revendica pentru el.

— Sigur nu am vrut niciodată să te jignesc, răspunse ea.

Ea nu avea nevoie de un duşman puternic precum marchizul de Murdock, dar refuza să se lase mustrată de acest bărbat.

Dădu să facă un pas într-o parte ca să se îndrepte spre sala de bal. Mâna lui se întinse brusc şi o apucă de încheietură, răsucind-o uşor şi rănind-o. Ea încremeni, dar refuză să îl lase să observe că o durea.

— Mai ai ceva de spus? întrebă ea şi nările i se dilatară uşor.

Cum îndrăznea acest bărbat să o abordeze astfel? Nu îi era datoare cu nimic.

— Da, *milady,* şuieră el. Este ceva important, aşa că ascultă-mă bine.

Annabelle încercă să-şi smulgă încheietura din strânsoarea lui, dar el doar strânse mai tare. Ea încleştă maxilarul şi refuză să se uite la el în timp ce el îşi apropia gura de urechea ei.

— Te-am văzut sărutându-te cu Elmwood adineauri, spuse marchizul printre dinţi. Şi pot să mă întorc direct în sala de bal ca să le povestesc tuturor păţania, lucru care o să te oblige să te măriţi cu el. Sau…

Frica şi mânia izbucniră în pieptul lui Annabelle. La naiba cu acest monstru! Era pe cale să o şantajeze. Ea închise ochii, aşteptând următoarele lui cuvinte.

— Sau ce? aproape scuipă ea dezgustată.

— Sau poţi să te întorci înăuntru, să dansezi cu mine şi să terminăm dansul de data asta. De asemenea, poţi să-mi întorci vizitele, să-mi mulţumeşti pentru cadouri şi să-mi permiţi să te scot la plimbare prin parc.

Annabelle strânse din dinţi. Bărbatul era complet

nebun. Care credea că va fi rezultatul acestei stratageme?

— Presupun că apoi o să-mi ceri să mă mărit cu tine, nu? întrebă ea cu o voce mult mai calmă decât se simţea.

— Toate la timpul lor, milady. Deocamdată, ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai mai purta de parcă te deranjez. Am încercat destul timp să fac lucrurile cum trebuie.

— Ce ar trebui să însemne asta? întrebă Annabelle, fiindu-i pe jumătate frică să audă răspunsul.

— Să spunem că am o mulţime de bani blocaţi în speranţa că, până la urmă, o să cobori din turnul tău de fildeş şi o să te măriţi sezonul ăsta. Că o să te măriţi cu mine, de fapt.

Ea se înfurie.

— Eşti nebun.

— Nu. Sunt un om care s-a săturat să stea la mâna oricărei debutante care este desemnată neasemuita sezonului. Lady Julianna m-a refuzat anul trecut. Refuz să mai fiu umilit din nou.

Annabelle îşi smulse încheietura din prinsoare lui şi el îi dădu drumul de astă-dată. Îi trimise un zâmbet tensionat şi îşi netezi partea din faţă a hainei.

— Ne vedem în sala de bal, milady. Şi de data asta, o să dansăm până la capăt.

Capitolul 18

— Care este lecţia de azi? întrebă David a doua zi dimineaţă în timp ce se uita lung pe fereastra din faţă a reşedinţei lui Bell.

O auzise pe Annabelle intrând în cameră în spatele lui, dar nu se întoarse. Dacă se întorcea, o vedea, şi dacă o vedea, îşi va dori să o sărute din nou. Ori *asta* era ceva ce nu îşi permitea să facă. Nu după reacţia rece pe care o avusese seara precedentă. Ei bine, sincer, reacţia ei fusese înfierbântată la început. Atât de înfierbântată încât se gândise în treacăt că, dacă situaţia ar fi fost diferită, ar fi

putut să o facă a lui chiar acolo, pe verandă... ea pe balustradă, cu picioarele ei lungi strânse în jurul lui, genunchii îmbrăţişându-i şoldurile, în timp ce el o penetra încet. „La naiba!” Scutură din cap. Iată un gând care nu îl ajuta cu nimic.

Cu o noapte în urmă, când o lăsase afară, plecase furios, chiar dacă nu ştia de ce. Ceva în felul în care îi ignorase sărutul, după ce era evident că se bucurase de el, îl scosese din fire pe David. Nu numai că îi ignorase sărutul, dar o şi văzuse dansând cu Murdock mai târziu după aceea. Şi tocmai îi spusese cu câteva zile în urmă că atunci când un cuplu dansa mai mult de un dans la un bal, urmau să circule cât de curând zvonuri despre pasiunea dintre ei.

David se gândise o secundă să îi ceară să danseze încă o dată cu el, dar se hotărâse să nu facă asta. Fără îndoială l-ar fi refuzat, iar dacă nu ar fi fost cazul... ei bine, el nu mai avusese niciun chef să fie fermecător.

Călătoriseră până acasă cu Marianne şi Lady Angelina într-o tăcere mormântală, în timp ce biata Marianne încercase să întrerupă tăcerea cu o părere sau două despre bal şi despre cei care fuseseră prezenţi.

Acum stătea aici, în reşedinţa lui Bell, refuzând să se întoarcă spre Annabelle în timp ce ea rămase în spatele lui.

— Se obişnuieşte să faci o plecăciune când intră o doamnă în cameră, se auzi vocea ei încordată.

Încet, el se întoarse spre ea. Purta o rochie de zi albăstrie şi pantofi albi din piele de căprioară, cu perle la gât şi la urechi. Părul îi era ondulat într-un coc la ceafă şi era frumoasă ca întotdeauna, chiar dacă avea pe chip o expresie încrâncenată. Chiar şi aşa, David simţi reacţia propriului corp când o văzu. Se întoarse brusc într-o parte.

— Da? Ce stângaci din partea mea! Este evident că am nevoie de mai multe lecţii.

El făcu o plecăciune. Iată. Fusese un gest blazat, nu-i aşa? Atipic pentru un bărbat care îşi mai amintea şi acum sărutul lor cu o claritate atât de ucigătoare şi că simţea o durere fizică.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită încruntată la

el.

— Aş spune că astăzi ar *trebui* să te învăţ să nu-ţi permiţi tot felul de libertăţi cu doamnele pe verandă, dar este prea târziu pentru asta.

El tresări uşor şi se întoarse din nou cu spatele la ea, închizând ochii şi fiind recunoscător că nu îi vedea chipul.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Am reţinut perfect această lecţie.

— Deci nu ai sărutat-o pe Lady Elspeth aseară?

Vocea ei urcă o octavă.

Sprâncenele lui David se arcuiră uimite. Ce naiba o făcea să creadă un asemenea lucru? Recăpătând din nou controlul asupra propriilor reacţii, el se întoarse cu faţa spre ea. Îşi înfipse mâinile în şolduri şi lăsă capul într-o parte.

— Tu ce crezi?

Ea făcu vreo câţiva paşi în încăpere şi se îndreptă spre canapea, fără să îi întâlnească privirea.

— Habar n-am ce o să faci de la un moment la altul.

— Suntem doi.

Nările ei se lărgiră.

— Ce ar trebui să însemne asta?

David ridică din umeri.

— Te-am văzut dansând cu lordul Murdock a doua oară. Îţi schimbi părerea despre căsătorie?

— Asta nu este treaba ta, răspunse ea.

Cuvintele ei îl înţepară. Ca nişte săgeţile înfipte direct în inimă. Dar după ce îşi reveni de pe urma şocului, David îşi dădu seama numaidecât că ea avea dreptate.

— Într-adevăr, spuse el şi dădu din cap o dată, având grijă să nu trădeze nicio inflexiune în vocea lui. El făcu un pas înainte şi pocni din călcâie, luând poziţie de drepţi, aşa cum făcuse de o mie de ori în armată. Nu venise aici pentru o vizită de complezenţă. Se afla aici pentru o lecţie. Cu siguranţă, ea nu îi dăduse niciodată vreun motiv să creadă că aceste întâlniri însemnau mai mult de atât.

— Scuze. Ce învăţ azi, milady?

Tensiunea se evaporă de pe chipul lui Annabelle şi ea răsuflă încet, de parcă şi-ar fi dat seama că avuseseră o

interacţiune ce nu mai trebuia repetată. Se întoarse spre uşa de la salon şi îi spuse peste umăr:

— Hai cu mine în sala de mese. I-am ajutat pe slujitori să pregătească decorul pentru o cină. Mama ar trebui să revină de la modistă în orice moment. O să vorbim despre feluri de mâncare, tacâmuri de argint şi ce recomandă eticheta pentru o discuţie la cină.

— Excelent, răspunse el şi se alinie în spatele ei.

David o urmă pe Annabelle afară din salon, traversând coridorul larg cu podea din marmură şi, după un colţ, ajungând într-o sală de mese uriaşă. Era chiar mai mare decât cea din casa bunicului lui… nu, a *lui…* casa lui. Va înceta vreodată să se gândească la totul ca aparţinând bunicului? Trăsurile, caii, reşedinţa de la oraş, moşia de la ţară. Toate păreau împrumutate, împrumutate de un impostor într-o viaţă pe care se prefăcea că o are. Să petreacă timp cu Annabelle era doar încă o parte din şiretlic. În mod normal, nu ar fi avut niciodată ocazia să petreacă atât de mult timp cu o doamnă la fel de frumoasă şi de desăvârşită cum era ea. Nu avusese niciun drept să o sărute cu o noapte în urmă. Dar arătase atât de încântător în lumina lunii şi aproape că îl provocase, spunând că un domn ar fi întrebat o doamnă dacă voia să fie sărutată. Dar fetele pe care le sărutase în Brighton… nu trebuise niciodată să le întrebe mai întâi. El ştia foarte bine că erau interesate. Desigur, dacă nu ar fi fost, el s-ar fi oprit imediat. Nu era genul de derbedeu care să impună vreun fel de intimitate unei femei, chiar şi o simplă atingere, darămite un sărut. Poate că nu era pe deplin instruit în subtilităţile societăţii londoneze, dar ştia când o femeie îl dorea şi văzuse privirea din ochii lui Annabelle când dansaseră, îi simţise mâna încleştându-se pe braţul lui, văzuse dorinţa în ochii ei când îl privise în grădină şi îi auzise tremurul din voce când el se apropiase şi o atinsese. Se doreau unul pe altul. Poate că era greşit. Sigur era neplăcut. Dar erau atraşi unul de celălalt şi ceva din felul în care ea continua să nege asta îl făcea să îşi dorească să o pună la încercare.

De ce naiba dansase cu lordul Murdock de două ori? Potrivit mamei ei, nu era ceva care să îi stea defel în fire. Murdock era aşa o mare cucerire sau... Annabelle încerca să îl facă pe David gelos?

Sau era el doar un prost care îşi imagina totul? La naiba! Poate că trebuia să îi ceară scuze.

David aruncă o privire prin salon. Masa fusese aşezată de parcă urma să aibă loc o cină importantă acolo. Masa de şaisprezece persoane era plină cu o mulţime de feluri de mâncare, farfurii, căni, pahare, boluri, ustensile şi tacâmuri. Ca să nu mai vorbim de şerveţele, pahare, platouri, cuţite, pânzeturi şi feţe de masă.

— Nu poţi să iei o cină simplă în lumea bună, nu-i aşa? întrebă el dând din cap.

— Nu, răspunse ea, cu urma unui surâs mieros. Îşi întinse mâna în faţă de parcă i-ar fi prezentat masa. Acum, să începem cu elementele de bază. Sunt sigură că ştii deja că, la o cină, oaspeţii se aliniază la intrarea în salon în ordinea rangului pe care îl au.

— Da, atâta măcar ştiam şi eu.

Ea dădu din cap.

— Tu eşti conte, asta înseamnă că o să urmezi doar după un duce, o ducesă, un marchiz sau o marchiză.

— Aşa am înţeles, spuse el cu un oftat.

— Dacă nu este nicio femeie de rangul tău la petrecere, ai însoţi în sală femeia cu următorul cel mai prestigios titlu.

— Am înţeles, răspunse el.

— Eu sunt fiica unui marchiz, aşa că aş intra în salon de parcă aş deţine titlul.

— Dacă ar fi să te măriţi cu Murdock, ai păstra rangul.

În momentul în care rosti cuvintele, David îşi dori să se pocnească.

Ea dădu din nou din cap, cu o expresie absentă pe chip.

— Da. Dacă ar fi să mă mărit cu Murdock, aş deveni marchiză şi aş fi chiar mai puternică decât fiica unui marchiz.

— Mult mai bine decât o contesă, mormăi el.

— Poftim? întrebă ea, făcând o mână căuş la ureche.

— Nimic, răspunse el şi flutură inocent din gene spre ea.

Ea îşi drese glasul.

— După ce cuplurile intră în încăpere, sunt aşezaţi bărbat, femeie, bărbat, femeie. Şi, în funcţie de tipul de cină, care este hotărât de gazdă, se discută fie cu cei din stânga, fie cu cei din dreapta, fie cu cei din faţa ta. De cele mai multe ori se vorbeşte doar cu cei din stânga şi din dreapta.

— Sigur am făcut greşeala asta, spuse David oftând. În Brighton vorbim cu toată lumea de la masă.

Annabelle îşi încrucişă înţepată mâinile.

— Nu este civilizat. Conversaţia ar deveni cât de curând un haos.

Sunetul gutural pe care îl scoase răsună pe jumătate a pufnet, pe jumătate a râs.

— Sunt de acord. Se întâmpla adesea, dar era mereu plăcut. Părinţii mei invitau rareori la cină oameni care să nu ne fi plăcut.

Annabelle clătină din cap.

— Este imposibil. Trebuie să inviţi anumite persoane la dineuri, indiferent ce sentimente nutreşti faţă de cineva.

Vorbea atât de formal. Spre deosebire de celelalte lecţii de până acum. Încerca limpede să reitereze, după sărutul lor, că ea era doar profesoara lui şi el, elevul ei.

— Şi dacă nu-ţi pasă de compania celor pe care trebuie să-i inviţi? ripostă el.

Ea se prefăcu a aranja vesela deja perfect dispusă pe masă.

— Dacă îţi pasă sau nu, asta sigur nu este o condiţie prealabilă pentru o invitaţie la dineu.

David îşi dădu ochii peste cap.

— Lasă-mă să ghicesc ce este… bogăţie, titlu şi statut.

— Întocmai. Cred că începi să înveţi, milord. Terminând cu vesela, ea întinse mâna spre unul dintre

scaune. Acum, te rog să iei loc în capul mesei. O să-ţi arăt cum ar trebui să te comporţi dacă aceasta ar fi o cină la tine acasă.

*

Aproape două ore mai târziu, Lady Angelina nu se întorsese încă de la modistă şi David aflase cum se folosea corect fiecare obiect de pe masă... şi încă unele pe care slujitorii le aduseseră din bucătărie pentru a i le arăta. Acum ştia despre serviciul de cină à la russe şi à la française, cum se folosea corect un bol pentru spălatul degetelor, unde era locul unei puzderii de pahare de vin care mai mult te năuceau, fiecare pentru câte un tip diferit de vin, şi cum să încheie rafinat cina fără o gazdă. De asemenea, acum ştia mult prea multe despre cum se foloseau şi se aranjau şerveţelele.

El şi Annabelle se conformaseră unui soi de armistiţiu nerostit, în care ea vorbea doar de lecţia în cauză, iar el punea doar întrebări pe temă. Era mult mai puţin distractiv decât fuseseră lecţiile anterioare, dar mult mai convenabil, îşi închipui el. Îi era dor de râsul ei, de felul în care îl tachina. Dar bănuia că nu o putea condamna. N-ar fi trebuit să o sărute cu o seară în urmă. Acum faptul era consumat. Sărutul doar făcuse ca lucrurile să fie stânjenitoare între ei. Şi îl făcea să îşi dorească să o sărute din nou. Nu era bine nici aşa, nici aşa.

— Marianne ar trebui să fie gazda ta până se mărită. Atunci ea o să fie gazdă aici, din moment ce o să fie soţia lui Beau, spuse Annabelle, distrăgându-i atenţia de la gândurile lui.

— Şi mama ta o să se retragă? întrebă David.

— Exact, răspunse Annabelle. Mama o să fie marchiza văduvă de Bellingham după ce se căsătoresc Beau şi Marianne.

— Poate ar trebui să fie şi Marianne aici ca să înveţe toate astea, spuse David, îndrăznind să zâmbească.

Nicio expresie nu răsări pe chipul lui Annabelle, iar

spatele îi era drept ca o lumânare.

— Lady Courtney se ocupă de lecţiile lui Marianne şi totul merge de minune, din câte îmi dau seama.

— Lady Courtney este o profesoară excelentă, la fel ca tine, spuse David, sperând că poate complimentul o va face să zâmbească.

Poate o va face să semene mai mult ca Annabelle pe care o ştiuse înainte de sărut.

— Mulţumesc, milord, spuse ea, fără să se uite măcar la el.

La naiba! Trebuia să-şi ceară scuze din nou. Probabil va trebui să se milogească.

— Nu, mulţumesc, Lady Annabelle. Îţi datorez scuze pentru comportamentul meu de pe verandă aseară.

— Ar fi trebuit să te plesnesc, spuse ea calmă, netezind cu o mână şerveţelul care stătea pe masă în faţa ei.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Ai vrut să mă plesneşti?

— Nu, recunoscu ea cu umbra unui zâmbet. Dar făcând altfel doar te-am încurajat în comportamentul tău.

David răsuflă. O, nu trebuia să-şi facă griji pentru asta. Era departe de a se simţi încurajat.

— Dacă îţi promit că nu o mai fac asta niciodată?

Annabelle se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Aş spune că nu ar trebui să faci o promisiune dacă nu eşti absolut sigur că o poţi ţine. Înainte ca David să aibă ocazia de a reacţiona la *răspunsul* ei neaşteptat, Annabelle spuse: Cred că am învăţat destule pentru azi, milord. Ne vedem diseară la balul familiei Milford.

Capitolul 19

Sala de bal a familiei Milford scânteia în lumina miilor de lumânări suspendate în candelabrele de deasupra ringului de dans când David intră la braţ cu sora lui. El şi

Marianne veniseră singuri în seara asta în cea mai frumoasă trăsură a bunicului… a *lui.*

— Tu eşti mai înalt decât mine, David. Le vezi pe Annabelle sau pe Lady Angelina? întrebă Marianne la scurt timp după ce se îndreptară spre ringul de dans.

David cercetase deja sala de bal în căutarea lui Annabelle. El şi Marianne veniseră singuri astă-seară pentru că Lady Angelina şi Lady Courtney hotărâseră că, după incidentul din noaptea precedentă, în care David întrerupsese dansul lui Annabelle cu lordul Murdock, ar fi dat mai puţin apă la moară bârfitorilor dacă nu soseau din nou împreună.

— Nu înţeleg de ce ar conta, mormăise David în drum spre petrecere, în timp ce Marianne îi explicase totul. O să fii în curând nora lui Lady Angelina şi cumnata lui Lady Annabelle. De aceea am venit împreună aseară la petrecere.

— Da, răspunsese Marianne, iar asta ar fi fost o explicaţie minunată, dacă nu ai fi întrerupt dansul lui Annabelle de aseară.

— Eu credeam că am făcut furori, subliniase David.

— La fel şi eu, răspunsese Marianne oftând, dar când Lady Angelina m-a vizitat de dimineaţă, mi-a explicat că tot ar putea să fie motiv de bârfă. Nu uita că ei fac lucrurile cu totul altfel decât cum suntem noi obişnuiţi.

— Nu uit, gemuse David. Stai! Lady Angelina a venit în vizită? În dimineaţa asta?

— Da, de ce?

— Doar pentru că aveam lecţia despre masa de cină în această dimineaţă.

El clatină din cap, decizând să ignore gândul. David înşfăcă două pahare de şampanie de pe tava unui lacheu şi continuă să le caute în mulţime pe Annabelle şi pe mama ei.

— Nu le văd, spuse Marianne după încă câteva clipe de căutare. Dar o văd pe Lady Elspeth. Vine spre noi. Marianne îi aruncă lui David un zâmbet complice din spatele paharului ei.

David abia dacă mai avu şansa să se întoarcă să vadă înainte ca Lady Elspeth şi mama ei să se apropie de ei.

— Iată-te, Lord Elmwood, spuse Lady Elspeth. Mă bucur să te revăd în seara asta.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse David şi făcu o plecăciune.

Nu putu să nu se întrebe dacă Annabelle ar fi fost mândră de el pentru că îşi amintise să facă plecăciunea. În Brighton, bărbaţii le întâmpinau pe doamne cu un semn din cap şi le tratau cu amabilitate, desigur, dar plecăciunile şi reverenţele erau o cerinţă mai formală a Londrei.

Urmară câteva momente de palavre chinuitoare, în timp ce Marianne întrebă despre sănătatea lui Lady Elspeth şi a mamei ei, cum le plăcuse balul până acum şi câteva observaţii despre vreme, înainte ca sora lui, fără prea mare subtilitate, să îi dea un ghiont în coaste, semn clar că trebuia să se alăture conversaţiei.

— Da, milady. Şi mie mi se pare că este neobişnuit de cald azi, reuşi el să spună, în timp ce continua să cerceteze mulţimea în căutarea lui Annabelle.

Poate că se hotărâse să nu mai vină. Poate că se îmbolnăvise. De ce era atât de îngrijorat de unde se afla? Se putea purta ca un gentleman desăvârşit şi fără ea. O mai făcuse şi o va mai face din nou, în plus, Marianne era aici pentru a-l ţine pe linia de plutire dacă făcea vreun pas greşit.

— Pe cine cauţi, Lord Elmwood? se auzi şoapta lui Lady Elspeth.

El coborî privirea şi o observă pe tânăra care se uita la el cu nişte ochi căprui plini de adoraţie. La naiba! Fusese nepoliticos să nu îi acorde toată atenţia. Foarte urât din partea lui.

— O, pe nimeni. Pe nimeni în mod special.

Se asigura că privirea lui rămâne fixată spre Lady Elspeth cât vorbi. Marianne şi mama lui Elspeth erau prinse în propria lor conversaţie alături.

Un zâmbet viclean curbă buzele lui Lady Elspeth.

— O cauţi pe Lady Annabelle, nu-i aşa?

David aproape că îşi scuipă şampania.

— Poftim? Nu. De ce ai întreba una ca asta?

El îşi trecu o mână peste partea din faţă a cămăşii, oarecum tulburat de acuzaţie.

Lady Elspeth se legănă încet înainte şi înapoi pe călcâie. Ea ridică din umeri şi îşi duse paharul de şampanie la buze.

— Se zvoneşte că eşti îndrăgostit de Lady Annabelle.

El îşi arcui o sprânceană.

— Aşa se zvoneşte? întrebă el, făcând tot posibilul să pară nonşalant. Din câte am înţeles, „zvonul” este plin de inexactităţi.

Lady Elspeth continuă să-i susţină privirea în cel mai dezarmant mod cu putinţă.

— Poate, încuviinţă ea. Dar uneori zvonurile se dovedesc a fi adevărate.

— Lady Annabelle o să devină în curând cumnata surorii mele, adăugă David de parcă această legătură de rudenie ar fi explicat totul. Ea şi mama ei s-au oferit cu bunăvoinţă să ne ajute pe mine şi sora mea să ne familiarizăm cu subtilităţile înaltei societăţi.

— Deci nu eşti îndrăgostit de ea? se aventură să întrebe Lady Elspeth.

David sorbi mai multă şampanie. De astă-dată, o înghiţitură zdravănă.

— Nicidecum.

Iată. Păruse convingător. Nu? Păcat că era o minciună sfruntată.

Un alt zâmbet viclean se răspândi încet pe chipul Lady Elspeth.

— Sunt atât de încântată să aud asta, milord.

El îi trimise un zâmbet încurajator. Rezolvase situaţia. Poate că Lady Elspeth le va spune celorlalţi şi bârfele cum că era îndrăgostit de Annabelle aveau să dispară. Chiar trebuia să petreacă mai mult timp cu frumoasa Lady Elspeth. Tânăra părea interesată, spre deosebire de o anume fată bătrână înrăită.

— Dar *dacă* ar fi să o cauţi pe Lady Annabelle, adăugă

Elspeth, făcând un semn din cap spre ringul de dans, este chiar acolo… dansează cu lordul Murdock.

Capitolul 20

Annabelle făcu ochii mici spre David. Nu păruse să fie în apele lui încă de când intrase cu paşi mari în salon de dimineaţă. Cu o seară în urmă, la petrecerea familiei Milford, abia dacă vorbiseră. El nu o invitase la dans, iar astăzi, în timp ce ea îl învăţa cum să îşi întâmpine oaspeţii, răspunsurile lui la întrebările ei fuseseră scurte şi încordate.

— Eşti bine? îl întrebă ea în cele din urmă.

El îşi puse mâinile în şolduri şi se întoarse spre ea.

— Excelent. Tu?

Annabelle îşi încrucişă braţele peste piept şi ridică privirea spre el.

— Perfect.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el şi clipi inocent spre ea. Mai ales după cantitatea de şampanie pe care ai băut-o aseară.

— Poftim?

Ea se încruntă uluită spre el.

El îşi frecă ceafa.

— După numărătoarea mea, au fost cel puţin cinci pahare.

Ea îi aruncă un zâmbet îngâmfat.

— Au fost şase. Am mai băut unul înainte să ajungi tu.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Şase pahare de şampanie? Se cade aşa ceva pentru o debutantă?

— Nu ştiu, milord, *zece* sunt potrivite pentru un conte?

El se încruntă.

— De unde ştii că am băut zece?

— Nu eşti singurul care poate să numere. Şi, în plus, familia Milford este cunoscută pentru că îndoaie şampania

cu apă ca să ţină mai mult timp.

David clătină din cap.

— Ei bine, *asta* explică multe. Dar nu explică de ce ai dansat din nou cu lordul Murdock de *două* ori aseară, după ce mi-ai spus de mai multe ori că nu eşti interesată de el.

Annabelle îşi ridică bărbia. Cum îndrăznea David să spună aşa ceva pe un ton acuzator?

— Nu sunt interesată de el.

— Atunci de ce ai dansat cu el? ripostă David.

Annabelle îşi înfipse pumnii în şold.

— Ce te interesează?

Ea îşi petrecuse ultimele două nopţi neputând să doarmă, încercând să decidă cea mai bună cale prin care să se ocupe de avansurile nedorite ale lordului Murdock. Cu siguranţă nu voia ca bărbatul să lanseze bârfe despre ea şi David sărutându-se pe veranda familiei Talbot, dar prefera mai degrabă să i se compromită reputaţia decât să se mărite cu nemernicul acela. În cele din urmă, hotărâse că cel mai bine era să se spună cerinţelor lui măcar până după nunta fratelui ei. Dacă Murdock îşi ducea ameninţările la bun sfârşit şi le spunea tuturor că se sărutase cu David, măcar fratele ei şi Marianne vor fi deja proaspăt căsătoriţi înainte ca Annabelle să aducă ruşinea în familie. La urma urmei, era vina ei... ea răspunsese la sărutul lui David. Dacă l-ar fi plesnit şi l-ar fi lăsat singur pe verandă, nu ar fi avut ce bârfe să vadă lumina zilei. În schimb, ea îi oferise ticălosului de Murdock pretextul perfect pentru un scandal.

David era pe cale să deschidă gura ca să riposteze când mama intră în cameră.

— Cum merg lucrurile? întrebă ea cu o voce dulce şi veselă.

— Excelent, aproape strigară amândoi în acelaşi timp, părând foarte spăsiţi.

Mama îi privi cu ochi mijiţi, înainte de a se întoarce spre David.

— Îmi pare rău că nu am avut mai mult timp să mă dedic lecţiilor tale, Lord Elmwood. A fost foarte solicitant să ţinem pasul cu toate cadourile primite de Annabelle. Ea

izbucni în râs. Chiar dacă ieri, am întârziat la modistă.

David se abţinu să sublinieze că aparent îi făcuse o vizită şi surorii lui, dar nu voia să rateze şansa de a face o remarcă sarcastică despre cadourile lui Annabelle.

— Da, răspunse el, dând din cap. Dar să nu-ţi faci griji, milady. Mă aştept ca Londra să rămână fără flori mai devreme sau mai târziu.

Fără să piardă o secundă, mama oftă şi spuse:

— O, este o nebunie. Au început să trimită bomboane, ceea ce nu este bine pentru silueta noastră. Şi câţiva dintre ei au început să scrie poezii. Apoi se întorsese spre Annabelle, în timp ce se bătea uşor cu degetul pe obraz. Apropo, draga mea. Lordul Murdock şi-a lăsat cartea de vizită mai devreme când te îmbrăcai. A adus chiar el douăzeci şi patru de trandafiri şi o cutie cu dulciuri şi a vrut să se asigure că încă ai de gând să mergi cu el în parc în după-amiaza asta.

Faţa lui Annabelle încremeni şi se uită la mama ei fără să clipească.

— Hm, da, mamă. Exact asta am de gând să fac.

— Excelent, draga mea, spuse mama, bătând-o pe Annabelle pe braţ. O să le spun slujitoarelor să-ţi pregătească hainele.

— Mulţumesc, mamă, răspunse Annabelle, refuzând să îl privească pe David în ochi.

Îi *simţea* privirea acuzatoare. Se gândise dacă să îi povestească lui David ce îi spusese lordul Murdock, dar se hotărâse să nu o facă. David părea genul care să-l snopească pe Murdock în bătaie şi, chiar dacă gândul îi trezea o anumită plăcere, ea nu voia ca David să fie implicat în vreun scandal. Îi promisese lui Marianne că va fi cel mai râvnit celibatar al sezonului şi a-l ţine pe Murdock ocupat un pic chiar ajuta în acest sens. Dacă părea că Annabelle era curtată de Murdock, poate că toate domnişoarele care pusese ochii pe marchiz aveau să îşi îndrepte atenţia spre David. Până la urmă, să pretindă că îl încurajează pe Murdock părea un sacrificiu infim pentru a păstra liniştea măcar până după nunta lui Beau.

În clipa în care mama plecă din cameră, David se ridică şi se întoarse spre Annabelle cu un zâmbet fals pe chip. Avea braţele încrucişate peste piept.

— Te duci la o plimbare în parc cu lordul Murdock mai târziu?

Flutură din gene spre ea.

Annabelle îşi ridică bărbia.

— Şi ce dacă mă duc?

Detesta ideea ca David să creadă că agrea compania lui Murdock, dar, în acelaşi timp, o parte din ea… partea sfidătoare… ştia că nu era treaba lui David cu cine îşi petrecea ea timpul. Nu avea dreptul să fie atât de autoritar în privinţa asta. La urma urmei, ea o făcea şi pentru a-l ajuta, chiar dacă el nu avea de unde să ştie.

David o privi încruntat.

— Îmi amintesc că mi-ai spus că o plimbare în parc se regăseşte pe lista de lucruri la care domnul recurge pentru a invita o doamnă căreia îi face curte.

Nările lui Annabelle se lărgiră. Îi venea să bată din picior. Bărbatul acesta era imposibil.

— Este doar o plimbare în parc, David. În plus, nu înţeleg *de ce* ţi-ar păsa ce fac eu. M-ai acuzat că sunt geloasă la un moment dat. Dar pare că tu eşti cel gelos. Am descoperit că bărbaţii îşi doresc mereu ce nu pot avea. *Asta* e problema, căpitane Ellsworth?

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi îi aruncă o privire încruntată. Aşa. Asta trebuia să-l reducă la tăcere pe temă.

— Cu siguranţă nu, aproape mârâi el în timp ce îşi trecu o mână prin părul negru şi se îndepărtă de ea. Şi înţeleg perfect că o plimbare în parc nu este nimic mai mult decât o simplă plimbare în parc. De fapt… se întoarse cu faţa spre ea… am invitat-o pe Lady Elspeth să mă însoţească la o asemenea plimbare chiar în după-amiaza asta.

Capitolul 21

În după-amiază aceea, David încercă din răsputeri să se concentreze pe povestea pe care i-o spunea Lady Elspeth în timp ce înaintau cu brişca lui prin parc. Mama ei era în spate, pe post de însoţitoare, iar Lady Elspeth tocmai terminase o poveste în care fusese vorba despre sora ei mai mică şi o panglică de păr care le plăcea amândurora. David nu fusese niciodată înnebunit după politeţuri şi, fără să-şi dea seama de ce anume, se trezi absolut incapabil să se concentreze la povestea ei. Spera să nu îi pună vreo întrebare. Totuşi, ceea ce îl deranja cel mai mult nu erau povestea sau frigul din aer şi cerul cenuşiu care plutea deasupra oraşului ca o batistă murdară. Nu. Ce îl deranja în această după-amiază era lecţia cu Annabelle de dimineaţă şi purtarea lui ridicolă.

Se purtase ca un nemernic şi nu avea nicio scuză. Ce naiba se întâmpla cu el? De ce îi păsa dacă ea se ducea la plimbare prin parc cu lordul Murdock? De ce îi păsa dacă dansase cu Murdock de *două* ori în seara precedentă? Ce îi păsa dacă aparent Murdock îi trimisese douăzeci şi patru de trandafiri şi nişte dulciuri în acea dimineaţă? De ce să îi pese de aşa ceva?

David încercase să-şi spună că era deranjat de asemenea lucruri doar pentru că Annabelle fusese atât de hotărâtă când îi spusese că nu îşi dorea fie curtată de nimeni. Era ipocrită. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că nu avea niciun sens. Nu era de datoria lui să îi urmărească acţiunile şi să le compare cu ce spunea. Poate că se răzgândise. Nu era treaba lui, exact aşa cum îi spusese şi ea. Chiar dacă nu recunoştea sau nu va recunoaşte că îi permitea lordului Murdock să îi facă curte, ce îl interesa pe David? Ea era viitoarea cumnată a surorii lui. Ea era profesoara lui şi îl învăţa să se poarte în înalta societate. Poate că era prietena lui, dar nu îi era datoare cu nimic, nici măcar cu explicaţii pentru acţiunile ei sau lipsa coerenţei lor. Era o femeie în toată firea care îşi

văzuse de treburile ei în toţi aceşti ani. Sigur nu avea nevoie ca David să se plimbe prin oraş şi să o ia la rost pentru deciziile ei.

Deci, de ce se purtase ca un măgar de zile mari? De ce se purta de parcă îi datora o explicaţie? *De ce îi păsa ce făcea când nu era cu el?* Şi de ce naiba decisese să o sărute? Sărutul nu făcuse decât ca relaţia lor să fie tensionată şi incomodă. Iată întrebări care se învolburaseră la nesfârşit prin mintea lui, aproape înnebunindu-l toată ziua.

Bine. Era îndrăgostit de Annabelle. Nu era mândru de asta şi nici nu era deosebit de încântat să ştie asta. Îl făcea să fie un bărbat previzibil, nu-i aşa? Acum, era doar unul dintre *nenumăraţii* domni din Londra care o iubeau pe Annabelle Bellham. Şi, va începe să îi trimită şi el flori? Să o invite la plimbare în parc? Era imposibil ca ea să încuviinţeze asemenea libertăţi. Doamna îi spusese răspicat că nu era interesată de căsătorie. Şi iată cum el era acum îndrăgostit de ea. Încă unul în şirul nesfârşit de fraieri care revendicau aceeaşi soartă: să dorească o femeie pe care nu o vor avea niciodată.

Ea îl acuzase că este gelos şi el negase. Dar acum îşi dădea seama că avea dreptate. Era gelos. Gelos orbeşte şi fără niciun motiv pe Murdock, dintre toţi amărâţii de pe faţa planetei. Oare ce vedea ea la acel bărbat? Era doar un imbecil înfumurat.

Îl acuzase pe David şi că era interesat de ea doar pentru că bărbaţii îşi doreau să aibă ce nu puteau avea. Oare să fie adevărat? Nu îi explicase chiar Annabelle că toţi bărbaţii care încercau să o curteze o doreau doar pentru că era echivalentul unui premiu care trebuia câştigat? Era David atât de previzibil şi de josnic? Era chiar atât de evident şi de insipid? Nu. Nu era şi detesta gândul că ea îl pusese în aceeaşi oală împreună cu restul nătângilor din lumea bună. Genul de bărbaţi care făceau pariuri pe perspectivele de căsătorie ale femeilor. El nu era unul dintre ei şi nu va fi niciodată.

Dar nu trebuia să permită instinctelor lui mai josnice,

în special geloziei lui incomode, să sacrifice o prietenie cu Annabelle. Şi era exact ce se va întâmpla dacă va fi atât de idiot încât să îi spună că este îndrăgostit de ea, să încerce să o curteze sau să o cucerească în vreun fel. Annabelle era inteligentă. Îi va mirosi jocul în doi timpi şi trei mişcări. Îl va băga în acelaşi grup cu toţi ceilalţi proşti care îi trimiteau flori sau îi scriau poezii. Nu că ar fi fost el vreun poet. Nici vorbă. Dar florile erau o alegere suficient de neinspirată şi chiar se gândise să îi trimită câteva!

Florile ar fi fost o adevărată catastrofă. Nu îi va trimite flori. Nu o va invita la plimbări prin parc. Şi sigur nu va mai încerca să o sărute iar. Şi dacă voia să se plimbe cu lordul Murdock şi să accepte cei douăzeci şi patru de trandafiri pe care i-i oferise (numărul era pretenţios după părerea lui David), atunci era treaba ei şi nicidecum a lui. Femeia îl prezentase altor domnişoare, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă exista un semn mai clar că ea nu era interesată de el, care să fi fost? Nu. Trebuia să lase deoparte gândurile care îi zburau la buzele dulci ale lui Annabelle, la părul ei mătăsos, la pielea ei fină... La naiba! Trebuia să-şi concentreze atenţia spre o femeie care poate chiar era interesată de persoana lui. Mai exact, spre Lady Elspeth, care încă nu se oprise din bătut câmpii pe scaunul de lângă el.

— Ce păcat că este urât azi, o auzi spunând când se apucă să asculte din nou.

Slavă cerului! Discuţii despre vreme. Ceva la care putea răspunde. Se chinui să schiţeze un zâmbet. Lady Elspeth merita mai mult de la el. Acceptase să meargă la o plimbare în parc când el apăruse brusc la uşa ei mai devreme în acea după-amiază şi o invitase. Desigur, o minţise pe Annabelle că avea deja planuri. Nu voia să pară un adevărat nemernic. Clătină din cap şi se concentră pe ce spusese Lady Elspeth.

— Da, mare păcat. Să sperăm că nu începe ploaia până ne întoarcem acasă.

— Aşa sper şi eu, răspunse Lady Elspeth. O, ştii unde ar trebui să ne ducem? Să o luăm spre aleea de lângă iazul

cu raţe. Acolo se duc cele mai multe cupluri ca să fie văzute împreună în parc.

În mod normal, David nu ar fi dat doi bani pe locul unde se duceau cele mai multe cupluri ca să fie *văzute împreună,* dar următorul gând care i se ivi în minte fu: dacă cele mai multe cupluri se duceau acolo, era logic că Annabelle şi Murdock puteau să fie în acelaşi loc. Şi, chiar dacă David era foarte hotărât în decizia lui de a nu încerca să îi facă curte, fu nevoit să recunoască şi că era oarecum curios să vadă cum se desfăşura plimbarea ei cu Murdock. Oare ea era fericită şi râdea sau era tăcută şi încruntată, dorindu-şi ca plimbarea să se încheie odată? Se distra sau se simţea groaznic?

Nu putea să afle decât într-un singur fel.

— Atunci, trebuie neapărat, spuse el, ridicând frâiele şi oferindu-i-le lui Lady Elspeth un zâmbet larg. Să fim văzuţi.

El scutură frâiele şi îndemnă caii să o ia la galop.

În ciuda vântului care se înteţea când brişca o luă pe aleea dinspre iazul cu raţe, mai erau cel puţin vreo şase trăsuri mai mici acolo. Ascultă instrucţiunile iscusite ale lui Elspeth şi ajunseseră la destinaţie în doar câteva minute.

Privirea lui Elspeth studia deja fiecare cuplu din zonă.

— Uite. Ea arătă cu degetul. Acolo. Cred că este trăsura lordului Murdock.

David nu ar fi putut fi mai mulţumit de observaţia ei nici dacă ar fi întrebat chiar el.

— Serios? El încercă să pară nonşalant. Cea care are doi lei pe portieră?

— Da, exact. Trebuie să-i salutăm când o să apară. Poţi merge în cerc. O să-i vedem la un moment dat.

— Foarte bine, răspunse David, încă străduindu-se să pară nonşalant.

Îi spusese oare lui Lady Elspeth că Annabelle ieşise la plimbare cu lordul Murdock astăzi? Sau ea doar ghicise? Bănuia că nu conta.

David îşi lăsă cei doi armăsari negri să se apropie de şirul de trăsuri. După ce brişca se încadră în ritmul

celorlalte trăsuri, începură să înainteze foarte încet. Şirul lung de trăsuri se deplasa cu viteza unui măgăruş rănit şi îndărătnic pe o alee care avea forma unui oval alungit. Era amenajată astfel încât la un moment dat fiecare trăsură să treacă pe lângă toate celelalte pe măsură ce îşi făceau turul. Unele dintre trăsuri mai opreau din când în când fluiditatea mişcării pentru ca ocupanţii lor să discute cu cei pe lângă care treceau. Şi astfel, totul devenea doar cu atât mai chinuitor de lent.

David rămase cu privirea aţintită spre trăsura neagră a lui Murdock. Se afla aproape de jumătatea distanţei care îi despărţea de ea. Din cauza poziţiei lor, David nu îi putea vedea nici pe Murdock, nici pe Annabelle. În timp ce Lady Elspeth şi mama ei îşi tot trimiteau salutările spre ocupanţii celorlalte trăsuri, în timp ce înaintau pe alee, David făcu tot posibilul să zâmbească cordial şi să-şi atingă borul pălăriei spre fiecare om care trecea pe lângă ei.

— Deci, aici vin toţi ca să fie văzuţi? De ce? întrebă el în cele din urmă.

Lady Elspeth se aprinse numaidecât la întrebarea lui, strângându-şi mâinile înmănuşate în poală şi zâmbind larg.

— Fireşte, Rotten Row este *locul* unde vrei să fii văzut, dar şi aceasta este o alee celebră.

— Să fie văzuţi de cine? întrebă David.

Ea clipi nedumerită spre el, cu o expresie confuză pe chip, de parcă nu ar fi înţeles întrebarea.

— De toată lumea, se aventură ea în final. Măcar de cei care sunt aici.

— Şi de ce ţi-ai dori să fii văzut? insistă el.

De data aceasta, ea lăsă capul într-o parte şi se încruntă. De parcă i-ar fi pus întrebarea în altă limbă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea şi zâmbetul îi dispăru pentru o clipă de pe buze.

— Nu contează, spuse David clătinând din cap.

Fără îndoială, aceasta era o întrebare la care, să răspundă Annabelle. Nu o întrebare pentru sărmana Lady Elspeth.

După încercarea lor eşuată de discuţie, David şi Lady

Elspeth se cufundară în tăcere câteva clipe, continuând doar să zâmbească şi să dea din cap spre cei care treceau pe lângă ei. În cele din urmă, parcă după o aşteptare chinuitoare, se apropiară de trăsura lui Murdock.

Annabelle stătea pe banchetă lângă marchiz, cu spatele drept ca o lumânare. Obrajii i se înroşiseră din cauza aerului rece de primăvară. Pelerina ei albăstrie era încheiată până sus şi boneta cu o panglică albastră asortată, legată într-un nod iscusit sub bărbie şi aranjat într-un unghi fermecător. Mâinile ei înmănuşate i se odihneau în poală şi chipul îi era lipsit de orice emoţie. Era atât de tipic pentru ea, nu? Să iasă la o plimbare în parc cu un bărbat şi să nu dea nici semne de plăcere, nici de nefericire? Lumea bună, aflase David, era învăţată încă din născare să nu dezvăluie nimic prin expresiile feţei. Părea un efort mult prea mare, în opinia lui.

În timp ce trăsura lui Murdock trecu pe lângă ei, Lady Elspeth fu cea care începu discuţia.

— Bună ziua, milord, strigă ea spre lordul Murdock.

Murdock şi David fură obligaţi, de codul bunelor maniere, să oprească trăsurile. David se uită atent la trăsura lui Murdock. Scumpă. Elegantă. Caii lui arătau minunat. Chiar şi bărbatul era chipeş, bănuia David, dacă nu te deranja că ochii îi erau prea apropiaţi.

Dar Murdock cu siguranţă se îmbrăca bine şi părea bogat. Aparent, nu puteai să-ţi dai seama doar după înfăţişare dacă era predispus la accese de furie.

— Elmwood, spuse Murdock pe un ton cântat după ce răspunse la salutul lui Lady Elspeth. Chiar despre tine vorbeam.

Marchizul se întoarse spre Annabelle ai cărei obraji se înroşiră parcă mai mult.

— Da? spuse David tărăgănat. Şi? Sper că spuneaţi numai de bine.

Un zâmbet ipocrit se aprinse pe chipul lui Murdock.

— Lady Annabelle mă întreba dacă o să particip săptămâna viitoare la nunta surorii tale.

— Da, ştii că este şi nunta lordului Worthington şi a

lordului Kendall, se grăbi David să sublinieze.

— O, da. Da, desigur, răspunse Murdock, fluturând o mână în aer, de parcă numele Worthington nu ar fi reprezentat nimic pentru el.

— Bine. David se strădui să-şi păstreze zâmbetul lipit pe buze. Şi ce zici, Murdock? Vii la nuntă?

Zâmbetul lui Murdock căpătă o nuanţă cu atât mai ipocrită, dacă mai era posibil.

— Doamne, n-aş rata nici în ruptul capului. Poate că lucrurile nu au mers cum speram eu între mine şi Lady Julianna, dar îi doresc tot binele din lume.

Iată. Murdock rostise ultimele cuvinte cu dinţii încleştaţi. Nu era chiar atât de indiferent pe cât pretindea că este.

Era fructul imaginaţiei lui David sau Annabelle îşi muşcă buza la auzul afirmaţiei lui?

— Deci, *ai* fost invitat? întrebă David.

În spatele lui Murdock, Annabelle făcu ochii mari şi îi aruncă lui David o privire care îi lăsă clar de înţeles că nu ar fi trebuit să întrebe aşa ceva.

Ochii marchizului se îngustară.

— Fără doar şi poate, poşta mi-a pierdut invitaţia, răspunse el apăsat. Dar indiferent, Lady Annabelle a acceptat să mă lase să o însoţesc la nuntă. O să vin ca oaspete din partea ei.

Murdock îşi încheie declaraţia cu un zâmbet maliţios.

Privirea lui Annabelle coborî repede spre cizmele ei.

— Chiar aşa? spuse David.

— Excelent, se auzi vocea voioasă a lui Lady Elspeth de lângă el. Eu şi mama am fost invitate. Nu-i aşa, mamă? Lady Elspeth aruncă o privire spre mama ei, care îi trimise o încuviinţare din cap şi o privire afectuoasă. Ne vedem acolo, încheie Lady Elspeth, îndreptându-şi atenţia spre lordul Murdock.

Lui David nu îi plăcea prea mult felul în care se referea la ei doi ca la „noi”, dar îi era greu să o corecteze când aparent Annabelle îl invitase pe Murdock, dintre toţi oamenii, la cele trei nunţi.

Annabelle îşi drese glasul.

— Da, bine, ar trebui să o luăm din loc.

Ea puse o mână înmănuşată pe mâneca lui Murdock.

— Desigur, milady, răspunse Murdock, încuviinţă din cap şi dând bice cailor. Îşi atinse borul pălăriei în direcţia lui David şi Lady Elspeth.

Când trăsurile o luară iar din loc, David nu mai auzi nimic din ce spunea Lady Elspeth. Să vadă mâna înmănuşată a lui Annabelle pe mâneca lui Murdock părea să se fi întipărit în mintea lui David, făcându-l să-şi dorească să dea cu pumnul în ceva.

La naiba! Dacă avusese vreodată cea mai mică îndoială, acum totul era limpede ca lumina zilei. Sigur era gelos pe Murdock.

Capitolul 22

A doua zi dimineaţă, David intră cu paşi hotărâţi în salonul din reşedinţa lui Bell, cu o convingere fermă. Azi va fi ultima lui lecţie. Nu îi păsa cât mai avea de învăţat. Să petreacă mai mult timp cu Annabelle era o idee proastă din mai multe motive.

Dacă *era* îndrăgostit de ea, sigur nu îi era de niciun ajutor să petreacă mai mult timp cu ea. Iar dacă nu era îndrăgostit de ea… Ei bine, toate semnele de până acum arătau că era îndrăgostit şi cu siguranţă nu voia să se poarte mai insolent decât o făcuse deja.

În plus, după întâlnirea din parc, David nu se simţea în stare să o asculte cum neagă faptul că îi permitea lui Murdock să o curteze. Adevărat, nu era treaba lui David. Dar nici nu era nevoit să se expună cumplitei realităţi care îi spunea că, dacă Annabelle era interesată să i se facă curte, dar îşi dorea ca alesul să fie marchizul de Murdock, nu el.

Oricum ar fi fost, cu cât David petrecea mai puţin timp cu Annabelle pe viitor, cu atât mai bine. Iar primul pas

era să pună punct lecţiilor lor.

În plus, Annabelle spusese recent câteva lucruri care îl făcuseră să creadă că lecţiile oricum se vor încheia curând. Îşi propuseseră să se termine înainte de cele trei nunţi, iar nunţile urmau să aibă loc peste câteva zile. Poate va reuşi să includă în lecţia din ultima zi tot ce mai trebuia să înveţe. Să accelereze lucrurile. În orice caz, prefera mai degrabă să-şi asume şansele de a nu fi instruit în subtilităţile lumii bune decât să mai petreacă încă o nouă zi chinuitoare în compania lui Annabelle, dorindu-şi să o sărute din nou, dar ştiind că nu se putea.

Intră în salon şi se opri brusc. Marianne era acolo şi se plimba prin faţa şemineului. Avea o expresie îngrijorată pe chip.

— David, se auzi vocea uluită a lui Annabelle.

Privirea lui se îndreptă spre fereastră, unde Annabelle stătea pe canapea, jucându-se cu o batistă.

El se încruntă.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor. Nu mă aşteptai?

— O, hm, ba da, desigur, se grăbi Annabelle să spună şi se ridică în picioare. Doar că… nu mi-am dat seama că s-a făcut deja zece.

Marianne se întoarse spre David şi el citi îngrijorarea din ochii ei de un albastru strălucitor.

— Cum crezi *tu* că o să mă descurc cu asta, David?

David se încruntă.

— Cu ce anume să te descurci?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

Annabelle se ridică şi se îndreptă spre Marianne. Îşi înfăşură un braţ în jurul umerilor lui Marianne.

— Sunt sigură că fratele tău nu este interesat de asemenea detalii stupide.

— Stupide? răspunse Marianne, evident încă supărată. Dar habar n-am cum o să-i spun Juliannei că l-ai invitat pe lordul Murdock la nunta ei. Nu o să fie prea încântată.

David se încruntă.

— Înţeleg că nunta lui Lady Julianna cu lordul Murdock

a fost anulată cu ceva tam-tam.

— Da, răspunse Marianne. Animozităţi cumplite. Îmi amintesc cum Julianna mi-a spus de Crăciun că lordul Murdock nu a primit vestea prea bine, dar sinceră să fiu, uitasem detaliile. Când am vorbit ieri cu Julianna, crezând că scumpa noastră Annabelle ar putea să simtă ceva pentru lordul Murdock, Julianna mi-a amintit de toate acele lucrurile îngrozitoare...

— Hai, hai, Marianne, spuse Annabelle, bătând-o uşor pe Marianne pe spate şi conducând-o spre uşa salonului. Ţi-am spus. O să mă descurc. De fapt, o să trec pe la Lady Julianna în după-amiaza asta şi îi explic totul. Acum te rog să ne ierţi, dar eu şi fratele tău trebuie să ne începem lecţia. Mama o să apară în orice moment. Te conduc până la uşa din faţă.

Sprâncenele lui David se arcuiră, dar el urmări fascinat în tăcere cum Annabelle o conduce pe sora lui din salon. Evident, Annabelle nu voia ca el să mai audă niciuna dintre îngrijorările lui Marianne. Cât de straniu!

Marianne dădu din cap şi se îndreptă ascultătoare spre uşă. David îi făcu cu mâna surorii lui, iar ea îl salută înapoi, dar expresia de nelinişte nu dispăru de pe chipul ei în timp ce ea şi Annabelle se strecurară în foaier.

Câteva minute mai târziu, Annabelle reveni grăbită în cameră. Părea uşor tulburată, dar îşi drese glasul şi îşi trecu o mână peste fustele ei de un galben intens.

— Marianne părea supărată, spuse David, întrebându-se cât de mult îi va dezvălui Annabelle.

— Nu. Nu. Ea e bine. O să fie bine, răspunse Annabelle, cu o voce prea înaltă şi prea vioaie. Vorbesc eu cu Lady Julianna. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Putem să începem?

Ea se uită în jur de parcă ar fi căutat ceva.

David îşi arcui o sprânceană şi se rezemă de peretele din apropiere, încrucişându-şi braţele peste piept.

— De ce am impresia clară că nu vrei să discuţi subiectul ăsta cu mine?

Annabelle îşi dădu o şuviţă blondă pe după ureche. Nu

îi întâlni privirea.

— Mă bucur să aud că impresia ta este clară pentru că ai perfectă dreptate. *Nu* vreau să discut subiectul cu tine.

David nu avu cum să nu zâmbească. El scutură din cap.

— Foarte bine. Ce faci şi pe cine aduci la nuntă este treaba ta. Dar vreau să ştii că eu cred că este cel mai bine ca azi să fie ultima noastră lecţie.

Capul lui Annabelle se întoarse brusc spre el. Uimirea îi licări o clipă în ochi.

— Ultima lecţie?

— Da, răspunse David cu o încuviinţare hotărâtă din cap. Cred că aşa este mai bine. În plus, mi se pare că spuneai că nu mai am multe de învăţat.

Annabelle păru să se gândească la spusele lui o clipă.

— Mai sunt o mulţime de lucruri de învăţat, dar bănuiesc că poate să fie ultima lecţie. Dacă asta vrei, încheie ea încet.

— Da, spuse el şi dădu din cap.

Se strădui din răsputeri să nu întrebe dacă era adevărat că începuse să simtă „ceva” pentru Murdock, după cum spusese Marianne. În schimb, el răsuflă apăsat şi spuse pur şi simplu:

— Şi ce studiem azi?

Annabelle îşi îndreptă umerii şi păru să se scuture de orice urmă de nelinişte provocată de conversaţia cu Marianne.

— Mama sugera să discutăm despre cum te porţi în călătorie.

David îşi muşcă interiorul obrazului şi dădu din cap.

— Ah, pentru că o să mă duc săptămâna viitoare la nuntă.

— Exact. Annabelle aruncă o privire spre uşă. Nu înţeleg ce ar putea să o reţină pe mama în dimineaţa asta. Mi-a spus la micul dejun că o să fie aici pe la zece.

— Vrei să mă duc să întreb unde este? se oferi David şi porni spre uşă.

— Nu. Nu. Mai mult ca sigur nu s-a întâmplat nimic şi o să ni se alăture cât de curând. Hai să începem.

David dădu din cap şi se îndreptă spre canapea unde în mod normal se aşezau pentru astfel de lecţii. Annabelle se apropie şi se aşeză, dar David nu avu cum să nu observe că ea se aşeză cât mai departe de el. Mai avea un pic şi stătea pe braţul canapelei.

El se afurisi din nou pentru că o sărutase şi afectase în asemenea măsură interacţiunea dintre ei.

Annabelle îşi drese glasul.

— *Aşa.* Primul lucru de ştiut despre călătorii este că trebuie să trimiţi mereu un mesaj înainte de sosirea ta.

David dădu din cap.

— Foarte simplu.

— În acest caz, desigur, se ştie că vine toată lumea la nuntă, căci s-au trimis invitaţii şi s-au primit răspunsuri. Dar în restul cazurilor, trebuie să fie foarte clar printr-o serie de scrisori că urmează să ajungi acasă la un prieten.

— Înţeleg. El întoarse privirea de la ea. Lumina pătrundea pe fereastra mare din faţa lor şi o învăluia dintr-un unghi care o făcea să pară un înger care coborâse din ceruri. Nu era de ajutor. De niciun ajutor. Ce altceva?

Cuvintele îi ieşiră mai morocănos decât şi-ar fi dorit.

Ea îşi aranjă încurcată fustele.

— După cum îţi poţi imagina, o doamnă nu ajunge niciodată singură acasă la un domn.

— Da, răspunse el.

El îşi fixă privirea într-un loc de pe peretele din spatele ei. Era mult mai sigur aşa.

— Să vedem, continuă ea, într-o trăsură, un bărbat stă mereu cu spatele la sensul de mers. Şi, când este singur cu aceasta într-o trăsură, nu ar trebui să stea lângă o doamnă decât dacă îi este rudă de sânge.

David se încruntă.

— Eu m-am aşezat lângă tine în drum spre familia Talbot. Vrei să spui că a fost greşit?

— Da, răspunse ea. Dar mama stătea lângă Marianne cu faţa spre spatele trăsurii, aşa că nu aveai de ales decât

să te aşezi lângă mine. A fost foarte curios. Încă nu ştiu de ce a ales mama să stea acolo.

David zâmbi.

— Deci, regula este regulă doar până când un alt membru mai înalt în rang o schimbă. Corect?

Un zâmbet pieziş înflori pe buzele lui Annabelle.

— Da. Ai descris totul perfect.

David chicoti şi clătină din cap. Măcar vorbeau din nou unul cu altul, ca până de curând, ca nişte prieteni. Poate reuşeau să încheie aceste lecţii într-o notă cordială şi să-şi vadă de viaţă în lumea bună ca nişte cunoştinţe, nu ca foşti prieteni care se simţeau incomod unul cu altul.

— Desigur, oaspeţii pot sta mai multe săptămâni. Cât timp ai de gând să stai la lordul Worthington? întrebă ea.

— Până a doua zi după nuntă, o asigură David. Tu?

— Eu şi mama ne vom întoarce în oraş în dimineaţa de după nuntă, ca să le oferim intimitate lui Beau şi lui Marianne. Ei se duc la Bellingham Hall.

Uşa de la salon se deschise brusc şi Lady Angelina dădu buzna înăuntru cu Bell alături.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse ea. Dar îl căutam pe Beau. L-am adus aici ca să-i povestească lordului Elmwood toate lucrurile care i se cer unui domn la o petrecere la ţară, cum ar fi să bea vin de Porto şi să joace cărţi, să vâneze şi altele asemenea. Cred că Beau o să fie un profesor mai bun decât noi pentru astfel de lucruri, draga mea.

Privirea lui Annabelle zbură spre mama şi fratele ei şi ea se ridică numaidecât în picioare.

David îi urmă exemplul.

Beau chicoti.

— Nu m-am imaginat niciodată ca profesor, dar dacă vrei să auzi noţiunile de bază, Elmwood, îţi propun să ne continuăm lecţia în biroul meu, unde poţi să bei ceva în timp ce discutăm despre asta.

— Nu este nici zece şi jumătate. Beau, sublinie Lady Angelina.

— Nu e niciodată prea devreme să te retragi în birou,

mamă, spuse Beau, aplecându-se şi sărutându-ţi mama pe obraz.

— Mamă, spuse Annabelle, fluturându-ţi mâinile uşor în aer. Lordul Elmwood a cerut ca lecţia de azi să fie ultima.

— Poftim?

Lady Angelina se încruntă.

— Mi-e teamă că nu o să mai intre multe în capul meu pătrat, milady, spuse David, făcând o plecăciune în faţa marchizei.

— O, aiurea, Elmwood. Lady Angelina flutură o mână în aer. Cred că eşti unul dintre cei mai inteligenţi tineri pe care i-am întâlnit în acest oraş, alături de Beau şi amicii lui. Dar pot să înţeleg că agitaţia şi insistenţele noastre ţi-au epuizat răbdarea. Mă bucur că ai ajuns până aici, sincer.

— Sunt recunoscător pentru ajutor, milady. Se întoarse spre Annabelle. Şi pentru ajutorul tău, Lady Annabelle.

Annabelle dădu din cap şi îşi întoarse iute privirea.

— Cred că o să mă duc să mă ocup de bomboane, spuse Lady Angelina, fluturând iar mâna. Trebuie să le luăm înainte să se topească. O zi bună, Lord Elmwood!

Femeia ieşi valvârtej pe uşă.

Bell era deja la uşa salonului şi o ţinea deschisă.

— Vii, Elmwood?

— Da, strigă David, fără să-şi ia privirea de la Annabelle. Făcu un pas spre ea şi vorbi în şoaptă pentru ca Bell să nu îi audă. Bănuiesc că asta e, nu?

De ce se simţi brusc ca şi cum tot aerul dispăruse din cameră?

— Da, bănuiesc că da. Annabelle îşi încrucişă mâinile în faţă şi nu îi întâlni privirea nicio clipă. Ar trebui să-ţi urez „mult noroc”

David chicoti.

— Mulţumesc. Sunt sigur că o să am nevoie. Şi, sincer, mulţumesc din nou pentru ajutor. Îţi rămân dator, milady.

— Nu-mi rămâi dator cu nimic, David, spuse ea cu o voce firavă şi joasă.

Îi plăcea la nebunie când îi spunea David.

— Ba dimpotrivă. Sunt sigur că m-aş fi făcut şi mai de râs dacă nu-mi arătai tot ce mi-ai arătat.

El trecu pe lângă ea spre uşă.

— O să...? Vocea ei îl opri, iar el se întoarse ca să se mai uite o dată la ea. Ea îşi drese glasul şi începu iar. O să participi la toate festivităţile de nunti săptămâna viitoare?

Planul era să se organizeze o petrecere de trei zile, toţi oaspeţii fiind aşteptaţi să participe la nuntă joi dimineaţa, la un festin de nuntă şi un bal joi seara la moşia lordului Worthington. Ea îl întreba dacă va participa la petrecere.

— Da, răspunse David. O voi însoţi pe Marianne la Worthington Manor duminică.

Annabelle dădu din cap şi se întoarse.

— Foarte bine. Bănuiesc că, dacă nu mai intervine ceva, ne vedem la ţară.

Capitolul 23

Annabelle nu putea să doarmă. Coborî din pat, îşi puse un halat şi se apropie de fereastră, unde privi lung spre grădinile întunecate din spatele casei.

Era neobişnuit de cald, îşi spuse ea... iată de ce nu putea dormi. Dar ea ştia că era o minciună. Nu putea să doarmă pentru că, de fiecare dată când închidea ochii, amintirea sărutului lui David îi trecea prin minte. Era în starea aceasta de zile, de când o sărutase. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, nu îşi mai putea aminti nimic altceva. În ultimele zile fusese ca o fantomă care făcea totul în locul ei.

De ce nu reuşea să nu se mai gândească la asta? De ce nu înceta să-şi amintească? Să-şi închipuie? Şi de ce, o, de ce, îi permisese lordului Murdock să o şantajeze ca să-l invite la petrecerea de la ţară? Desigur, o ameninţase din nou în timp ce se plimbaseră în parc. O ameninţase şi

lansase o nouă ameninţare împotriva lui Beau şi a lui Marianne, susţinând că va strica nunta fratelui ei dacă Annabelle nu se asigura că va fi acceptat ca invitat.

Nu prea reuşise să îi explice povestea lui Marianne de dimineaţă. Annabelle hotărâse că va fi mai puţin supărător pentru viitoarea ei cumnată dacă pretinde pur şi simplu că îl invitase pe bărbat tocmai pentru că îl vedea ca pe un posibil pretendent. Dar aparent Marianne vorbise deja cu Julianna şi aflase de la ea că lordul Murdock era o năpârcă. Annabelle fusese nevoită să îi facă o vizită bietei Julianna în după-amiaza asta. Femeia primise vestea despre invitaţia la nuntă a fostului ei logodnic mai bine decât se aşteptase Annabelle, după grijile pe care le exprimase Marianne ceva mai devreme. Annabelle decise să îi spună adevărul lui Lady Julianna. Fără să dezvăluie detaliile, îi împărtăşi în esenţă vestea că bărbatul o forţase să îi facă o invitaţie. Julianna, după ce cunoscuse personal comportamentul cumplit de care era în stare lordul Murdock, crezuse fără nicio problemă povestea lui Annabelle. De fapt, Julianna hotărâse în final că era mai bine să-şi ţină duşmanul aproape decât să se întrebe ce va mai punea la cale Murdock în timp ce ea se mărita cu lordul Worthington şi el nu se afla pe lista invitaţilor.

Se părea că tatăl lui Lady Julianna şi Murdock căzuseră de acord să păstreze totul în note cordiale de ochii lumii, dar Lady Julianna îi povestise lui Annabelle despre reacţia cu adevărat revoltătoare a lordului Murdock când ea anulase nunta. Annabelle îşi aminti de ce nu fusese niciodată prea interesată de lordul Murdock. Chiar înainte ca nemernicul să o fi ameninţat.

Ea acceptase să danseze cu marchizul la balul soţilor Talbot prima dată pentru a-i arăta nătângei de Lady Elspeth că nu era prea bătrână ca să atragă atenţia unuia dintre cei mai râvniţi burlaci ai sezonului. Dar, dacă era sinceră până la capăt, acceptase şi pentru a-l face pe David măcar un pic gelos după dansul lui cu Lady Heloise. Ceea ce fusese meschin, stupid şi greşit, acum că stătea să se gândească. Dar dacă Annabelle ar fi avut cea mai vagă idee că

marchizul va înţelege dansul lor ca pe o invitaţie de a o urma şi a-şi începe şantajul, ar fi rămas fericită pe margine toată seara. O, acesta era motivul pentru care ea nu îşi dorise niciodată să se mărite. Bărbaţii erau nişte nemernici manipulatori şi egoişti, iar Murdock îi amintea de tatăl ei. Un bărbat care nu adusese niciodată nimic altceva decât tristeţe şi distrugere şi căruia îi păsase doar de propriile nevoi şi dorinţe.

Şi timpul petrecut cu el în ultimele zile nu făcuse decât să confirme că Murdock era acelaşi plicticos egoist dintotdeauna. O dovedise la al doilea lor dans acasă la familia Milford. Îi amintise cât de râvnit era el şi ajunsese să îi spună că, chiar dacă contele de Elmwood căpăta notorietate, titlul de conte nu era la fel de prestigios precum cel de marchiz şi nu va fi niciodată. De parcă i-ar fi păsat ei de asta.

Fireşte, trebuia să găsească o cale de ieşire din situaţia ei. Dar va avea tot timpul după nunta lui Beau ca să-şi dea seama cum să se ocupe de lordul Murdock. Era un filfizon, dar nici măcar el nu era atât de grosolan încât să o ceară de soţie la nunta fratelui ei. Nu. Va aştepta până se vor întoarce la Londra pentru tâmpenia asta. Iar ea nu avea cum să îi spună vreodată da.

Între timp, va fi forţată să petreacă mai mult timp cu el la nuntă. Să o ajute cerurile. Julianna îi permisese să vină şi îi promisese că îl va convinge şi pe lordul Worthington să accepte. Măcar rezolvase un lucru. Tot ce trebuia acum să mai facă Annabelle era să supravieţuiască celor patru zile de petrecere şi nunţi şi să plece de acolo. Apoi se va gândi cum să îl îndepărteze pentru totdeauna pe odiosul lord Murdock de ea, cu sau fără riscul de a provoca un scandal.

Răsuflând cu năduf, Annabelle trasă litera A pe fereastră la fel cum obişnuia să facă în copilărie când îşi dorea să se liniştească. De ce îi bătea inima atât de repede acum? În crucea nopţii? Singură în camera ei?

Pentru că şi acum îşi amintea sărutul lui David.

David.

Astăzi, David o rugase să încheie lecţiile. Annabelle

putea să înţeleagă de ce. Pentru că după ce o sărutase, ea se purtase cu el de parcă nu ar fi trebuit să se apropie la mai mult de douăzeci de paşi de ea. Se purtase cât mai formal cu el, anulând toată camaraderia pe care o împărtăşiseră în timpul primelor lecţii. Fusese sperioasă ca un mânz nărăvaş, mereu gata să o ia la fugă de fiecare dată când îl vedea. Aproape că se prăbuşise de pe canapeaua azi, încercând să stea cât mai departe cu putinţă de el. Şi pentru ce? Simţea ceva pentru el. Ceva ce nu îşi putea permite să simtă. Şi chiar îi era frică. Pentru că David era cel mai potrivit bărbat din lume pentru o căsătorie.

Totuşi, era foarte bine că pusese punct lecţiilor. În ciuda numeroaselor ei încercări de a se purta normal în prezenţa lui după sărutul lor pasional, ea nu putea să facă faţă situaţiei. Şi ce altă cale mai bună de a lăsa să se priceapă că ea nu era normală decât să se comporte atât de ridicol în prezenţa lui pe cât o făcuse în ultimele zile?

David avea dreptate să înceteze cu lecţiile şi ea era nespus de recunoscătoare pentru asta. Va mai participa la câteva dintre petrecerile şi dineurile din sezon înainte de duminică şi va pleca la Worthington Manor cu mama şi cu Beau în dimineaţa aceea. Apoi se va concentra să îl ţină pe lordul Murdock ocupat şi la distanţă de Lady Julianna şi lordul Worthington în timpul nunţii. Nimic nu trebuia să fie ciudat la ţară. Îl va vedea pe David, îl va saluta, poate chiar vor împărtăşi câteva momente de conversaţie normală cu el şi apoi se vor întoarce la ale lor, la prietenii lor.

Lady Elspeth venea la nuntă, nu-i aşa? Fără îndoială, fata va face tot posibilul pentru a-l ţine ocupat pe David. Annabelle nu avea de ce să-şi facă griji şi, dacă Lady Elspeth voia să emită pretenţii asupra lui David, fie. Nu era treaba lui Annabelle dacă David alegea să îi facă curte şi să se mărite cu Elspeth. Poate păruse rece şi calculată când Annabelle discutase cu ea la balul soţilor Talbot. Dar oare nu erau toate doamnele din lumea bună calculate când venea vorba de a-şi găsi perechea? În plus, Annabelle nu avea niciun cuvânt de spus în alegerea soţiei lui David şi,

dacă Elspeth chiar era o alegere proastă, fără îndoială că Marianne îşi va da seama de adevăr şi îşi va pune fratele în gardă. Da. Perfect. Annabelle nu îşi va mai face griji pentru asta. Zarurile erau aruncate.

Se întoarse în pat şi aruncă halatul spre margine. Apoi se strecură din nou sub aşternuturi şi se hotărî să doarmă. Dar, în timp ce închise ochii, amintirea parfumului lui David şi senzaţia corpului lui fierbinte apăsat pe al ei îi luă cu asalt mintea şi o făcu să geamă.

Îşi încleştă pumnii şi ţinu ochii strâns închişi, gonind acele gândurile din minte. Cu siguranţă, petrecerea de nuntă va veni cu cele mai lungi patru nopţi din viaţa ei.

Capitolul 24

Călătoria până la moşia Worthington ocupă cea mai mare parte a zilei. Marianne îşi împachetase toate lucrurile şi îşi luase rămas-bun de la Lady Courtney, care urma să participe la nuntă, dar care călătorea separat. David ştia că trebuia să îşi asume rolul pe care l-ar fi jucat în mod normal părinţii lui în cadrul festivităţilor de nuntă. În afară de zestrea lui Marianne, Bell insistase că nu accepta niciun ban. Aparent marchizul câştigase un pariu important cu un an în urmă, învingându-şi prietenii Kendall şi Worthington şi promisese că va cheltui ce câştigase pentru nunta împărţită de cele trei cupluri.

David nu o mai văzuse pe Annabelle de trei zile. Din dimineaţa ultimei lor lecţii. Făcuse tot posibilul să nu se întrebe ce mai făcuse ea de atunci. Annabelle ieşea în parc cu Murdock? Dansa cu marchizul pe la baluri? David habar nu avea pentru că se îndepărtase hotărât de toate evenimentele din societate special ca să nu o vadă. Nu îşi dorea să o vadă. Nu avea ce să iasă bun din această poveste. Mai ales dacă ea era cu Murdock.

David îşi petrecuse ultimele trei zile făcând o mulţime de lucruri. Se dusese la club cu Bell. Se dusese la o

plimbare călare prin parc cu un vechi prieten din Brighton, deşi se asigură că nu se apropia de locurile prin care mergeau cuplurile „ca să fie văzute.” David chiar luase cina cu Lady Courtney şi Marianne, iar ambele îl întrebaseră de ce nu participa la mai multe evenimente organizate în cadrul sezonului. Le oferise o scuză lamentabilă despre cum sezonul începuse să îl copleşească deja. Marianne îi amintise că atunci când o va însoţi la moşia lordului Worthington pentru nuntă, va fi obligat să se poarte cât mai demn de cuviinţă. O asigurase că va face întocmai. De fapt, avea de gând să joace rolul contelui obsedat de reguli cu ocazia căsătoriei surorii lui. Marianne nu merita nimic mai prejos. Nu o va face de ruşine.

Refuzase să se întrebe despre Annabelle. Reuşise să ajungă la finalul cinei fără să o menţioneze nici măcar o dată. Nu avea nevoie să ştie nimic despre Annabelle. Ea va fi doar o altă invitată la nunta surorii lui. Bineînţeles că o va vedea şi o va saluta, dar nimic mai mult. Nu trebuia să transforme relaţia lor în ceva ce nu era. La drept vorbind, totul era foarte simplu.

David îşi petrecuse drumul până la Worthington Manor citind o nouă carte. Reuşise să reziste aproape toată călătoria înainte de a ceda. Închizând cartea, întrebă:

— Deci, Lady Annabelle a convins-o pe Lady Julianna să-i permită lui Murdock să participe la nuntă?

Întrebarea îi stătea pe limbă de ore întregi. În cele din urmă, nu se mai putuse abţine şi se simţi de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe umeri.

Marianne fusese cufundată în lectura propriei cărţi, dar o închise imediat şi se aplecă spre el.

— S-a dovedit că nu trebuia convinsă Lady Julianna, ci lordul Worthington. Ducele a spus răspicat că Murdock nu are ce să caute în casa lui. Dar se pare că Julianna l-a liniştit pe Worthington şi l-a convins până la urmă. După spusele lui Annabelle, Julianna l-a convins pe Worthington că nu ar da bine dacă îi refuza bărbatului să intre în casa lui şi să participe la nunta lui după ce îi furase logodnica. A spus că Worthington putea să facă măcar atât pentru un bărbat mai

mare în rang.

David pufni.

— Bănuiesc că este *un* fel de a vedea lucrurile.

Marianne oftă.

— După mine, cred că a fost un gest foarte amabil din partea lui Lady Julianna. Ştii că omul a încercat să-i lovească câinele?

Marianne se cutremură şi clătină din cap.

David rămase mut de uimire.

— Poftim? Murdock a lovit câinele lui Lady Julianna?

Marianne clătină din cap.

— Nu. A încercat să-i lovească câinele. Nu i-a ieşit. Slavă cerului!

Sprâncenele lui David se încruntară.

— De ce Dumnezeu ar încerca să-i lovească câinele? Sau orice alt câine?

Marianne oftă şi clătină din cap.

— După cum am spus, Julianna mi-a amintit de toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut. Se pare că lordul Murdock nu a primit foarte bine vestea că Julianna l-a părăsit. A spart lucruri prin salonul tatălui ei şi i-a făcut cu ou şi oţet pe Julianna şi părinţii ei.

De data aceasta, David îşi arcui o sprânceană şi se lăsă pe spate pe banchetă, clătinând din cap.

— Doamne. Nu-l pot condamna pe Worthington. Eu nu l-aş lăsa pe ticălosul ăla să intre în casa mea.

— Nici eu, răspunse Marianne.

David aşteptă câteva secunde înainte de a face ochii mici şi de a întreba:

— I-ai povestit lui Lady Annabelle ceva despre lovitul câinelui?

Marianne dădu din cap.

— Da, am vorbit pe larg despre asta.

David aproape mârâi.

— Şi tot vrea ca bărbatul să o însoţească la nuntă?

Marianne flutură mâna în aer şi ridică din umeri.

— Ştii cum sunt oamenii din înalta societate. Au reguli pentru toate. Să fii marchiz îţi dă dreptul să fii nebun,

bănuiesc.

— Nu şi în opinia mea, răspunse David, încruntându-se din nou.

— Sau a mea, răspunse Marianne. Pot să-ţi spun că Beau nu a fost încântat să audă că sora lui este însoţită de lordul Murdock la nuntă.

David aruncă o mână în aer.

— În sfârşit, cineva cu capul pe umeri.

Marianne dădu din cap.

— Da, dar mama lui l-a convins să nu discute despre asta cu Annabelle. Aparent, Lady Angelina a fost foarte clară. Lordul Murdock este primul bărbat în toţi aceşti ani pentru care Annabelle a arătat o urmă de interes, iar mama lui i-a spus lui Beau că, dacă intervine în vreun fel în curtatul lor, o să-l tragă la răspundere.

Încruntarea lui David se adânci.

— E ridicol. Bell este bărbatul din casă. El ar trebui să ştie cine este potrivit pentru sora lui.

— Da, ei bine, Beau nu este deloc încântat. Dar a fost de acord să o lase în pace măcar pe durata nunţii. Acum, gata cu lordul Murdock. Cum merg lucrurile cu Lady Elspeth? Mă asigur să staţi unul lângă altul la cină, să ştii.

David încercă să afişeze un oarecare entuziasm la auzul veştii.

— Foarte bine, reuşi el să spună.

— „Foarte bine”? Marianne miji ochii spre el. Nu pari teribil de încântat. Credeam că-ţi place de Lady Elspeth.

— Este perfect în regulă, răspunse David, dorindu-şi brusc ca discuţia să se termine.

Marianne îşi arcui o sprânceană roşiatică.

— Dacă vrei să te aşez lângă altcineva, David, spune-mi.

— Nu. Lady Elspeth o să fie persoana potrivită care să mă însoţească la cină, mormăi David.

Marianne îi aruncă o privire piezişă înainte de a se întoarce la cartea ei. David nu mai spuse nimic pentru tot restul drumului, măcinat de cele spuse de Marianne. Nu se putea ca Lady Angelina şi fiica ei să fie aşa de îndrăgostite

de un titlu de marchiz încât să treacă peste greşelile evidente ale lui Murdock, nu-i aşa? Dacă da, erau absurde, iar Annabelle merita să se întreţină cu un om care lovea câini.

Nu, era un gând îngrozitor. Dar de ce îşi petrecea Annabelle atât de mult timp cu lordul Murdock? Era posibil ca ea chiar să îl placă? Intenţiona să se mărite în cele din urmă? Chiar şi o doamnă atât de vădit contra căsătoriei precum Annabelle trebuia să se mărite *până la urmă,* nu-i aşa?

— Ştii, dacă ai vreo îndoială legată de nuntă, putem să ne întoarcem şi să ajungeam în Brighton până la căderea nopţii, spuse David cu un zâmbet.

Marianne îi aruncă o privire în treacăt, înainte să zâmbească şi să scuture din cap.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Ştii ce spunea mereu mama… căsătoreşte-te din dragoste şi nu vei regreta niciodată.

David dădu din cap.

— Aşa spunea, nu-i aşa?

El se uită lung la sora lui care revenise la cartea ei. Marianne era o femeie care se îndrăgostise. Cu adevărat, aparent. Poate că ea ştia ceva care îl putea ajuta să-şi înţeleagă adevăratele sentimente. Deşi nu avea de gând să recunoască de faţă cu sora lui că probabil era îndrăgostit de o femeie care nu îl dorea.

— Marianne, se aventură el, aplecându-se înainte şi împreunându-şi mâinile între genunchi.

Sora lui ridică iar privirea din carte. Îşi înfăşură o buclă roşcată în jurul degetului.

— Da?

— De unde ai ştiut că Bell este potrivit pentru tine? Vreau să spun, bărbatul potrivit. Cum ai ştiut sigur?

Marianne zâmbi şi continuă să se joace cu părul ei.

— Adevărul este că la început abia dacă îl suportam. Şi am crezut că este un valet pe care îl chema Nicholas Baxter, dar nu avea niciun sens. Tăcută, ea îşi înfăşură bucla în jurul degetului înainte de a adăuga: Cred că am

ştiut sigur când am început să simt un gol în stomac de fiecare dată când se afla în aceeaşi cameră cu mine.

David se încruntă.

— Un gol în stomac? Cum adică?

Marianne dădu drumul buclei şi aceasta sări de pe degetul ei.

— Nu ştiu exact cum să descriu. Dar mă simţeam încântată şi îmi era un pic rău în acelaşi timp. De parcă mergeam călare pe un cal sălbatic sau mă lansam într-un fel de aventură.

— Deci, te simţeai ciudat de fiecare dată când era în preajmă? întrebă David ca să fie sigur că înţelesese corect.

— Da. Marianne dădu din cap şi un zâmbet viclean i se desenă pe buze, iar când el nu era prin preajmă, a început să-mi lipsească acea senzaţie. Atunci mi-am dat seama.

Capitolul 25

După ce ajunse la moşia lui Worthington, David reuşi să se menţină ocupat tot restul zilei. Îi găsi pe Bell şi pe ceilalţi domni în biroul lui Worthington şi se duseră cu toţii la o plimbare pe vasta proprietate a ducelui. David se întoarse la timp ca să se spele, să îşi schimbe hainele şi să coboare la cina din sala mare de mese. Camera şi masa erau uriaşe, dar o zări pe Annabelle stând lângă Murdock în colţul opus al încăperii. David se abţinu să scuture din cap.

David era aşezat lângă Lady Elspeth, opera clară a planului surorii lui. Lady Elspeth era la fel de vorbăreaţă ca de obicei şi, pentru prima dată, se bucură pentru o astfel de distragere a atenţiei. Îi răspunse la întrebări şi întrebă după surorile şi mama ei şi, în general, se chinui să se concentreze exclusiv pe tânără. Refuză să se uite spre Annabelle.

David ajunse aproape la jumătatea cinei înainte de a nu mai putea să suporte atâta flecăreală. Trebuia să iasă

puţin la aer curat. Nu ar fi stricat nici să fumeze un trabuc.

Scuzându-se, îşi croi drum prin sala de mese şi coridor, apoi ajunse în foaierul uriaş. Cercetă spaţiului căptuşit cu marmură şi îşi dădu seama că habar nu avea cum să ajungă în grădini. Zări un lacheu şi îl întrebă pe unde să iasă.

Lacheul îi oferi câteva indicaţii spre o terasă aflată lângă bibliotecă, iar David se îndreptă grăbit într-acolo. Aruncă o privire pe uşă ca să se asigure că nu era nimeni acolo înainte de a ieşi în aerul rece. Inspiră adânc şi închise ochii. Era aşa de bine să fii singur şi să te cufunzi într-o linişte deplină pentru câteva clipe. Plezanteriile din salon îl epuizau. Se va obişnui vreodată să schimbe asemenea aiureli fără sens cu oameni pe care abia dacă îi cunoştea?

Se îndreptă cu paşi mari spre marginea terasei de piatră şi se opri lângă un gard viu, apoi scoase un trabuc din buzunarul hainei. Se va *lăsa* de fumat. Chiar se va lăsa. De dragul lui Marianne. Dar în acest moment, avea nevoie de ceva familiar. Scoase o cremene din buzunar şi aprinse trabucul. Apoi îl prinse între buze şi trase adânc, închizând ochii şi lăsându-se cuprins de o senzaţie de bine. Dacă rămânea aşa câteva clipe, se putea aproape convinge că revenise pe continent, lângă cortul lui, compatrioţii lui dormind alături pe rogojini. Poate reuşea şi se simtă de parcă ar fi dat timpul înapoi. Numai că în aerul nopţii plutea parfumul florilor, nu miasma unui câmp de luptă noroios. O diferenţă inconfundabilă.

David mai trase câteva fumuri când un zgomot discret venit din spatele lui îi atrase atenţia. Se întoarse şi o văzu pe Annabelle păşind pe terasă. Vântul blând al serii îi agita buclele în jurul obrajilor. Pustele rochiei de un verde-deschis pe care o purta fluturau în vânticelul cald. Era atât de frumoasă încât parcă îi simţi frumuseţea până în adâncul fiinţei.

— Aici erai, David.

Numele lui zbură de pe buzele ei ca o şoaptă.

Fruntea lui se încruntă.

— Ai venit să-mi spui că a fost nepoliticos din partea

mea să mă ridic de la masă? Crede-mă, mi-am dat deja seama.

— Şi eu m-am ridicat de la masă, sublinie ea. Pot?

Ea făcu vreo câţiva paşi spre el şi schiţă un semn spre trabuc.

David îşi arcui o sprânceană.

— Fără doar şi poate.

Îi întinse trabucul.

Ea trase adânc şi suflă fumul în direcţia opusă.

— Asta îmi aminteşte de noaptea în care ne-am cunoscut.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui.

— Da, dar de data asta tu ai venit afară după *mine.*

— Sunt vinovată, spuse ea cu răsuflarea întretăiată şi mai trase un fum.

David se frecă la ceafă.

— De ce ai venit?

Ea îi întinse din nou trabucul.

— Am vrut să văd dacă eşti bine.

David încuviinţă din cap şi lovi cu piciorul pietrele de sub cizme.

— Aveam nevoie de nişte aer curat. De puţină linişte.

Ea dădu din cap.

— Înţeleg. O să mă duc…

— Nu. El se întinse spre ea, dar îşi lăsă mâna să coboare înainte de a o atinge. Rămâi, te rog.

Annabelle se întoarse şi îi studie faţa.

— Eşti sigur?

— Da. Sunt sigur.

El scoase fumul pe care îl trase şi îi întoarse trabucul.

— Foarte bine. Annabelle mai inspiră prelung un fum. Aşa. Unde ai fost? Nu te-am mai văzut de ceva zile. Nu ai fost la cina familiei Merriweather de acum trei seri şi nu te-am văzut prin parc.

— Am stat pe acasă.

El îi trase trabucul dintre degete şi mai luă un fum.

— Da, bine. Cred că ultimul lucru pe care ţi l-am spus a fost că o să ne vedem la nuntă şi iată-ne ajunşi aici.

— Mi-am dat seama că nu-mi place să particip la multe dintre evenimentele sociale ale sezonului, răspunse David.

— Dar evenimentele sociale sunt motivul pentru care ţi-am dat lecţii. Nu îţi cauţi soţie?

David se îndepărtă de ea şi îşi trecu o mână prin păr.

— Ar trebui. Tu îţi cauţi un soţ?

— Ar trebui.

Vocea ei răsună firav.

— Am ceva pentru tine, Annabelle.

El se întoarse şi se apropie din nou de ea.

O expresie nedumerită se jucă pe chipul ei.

— Ceva… pentru mine?

— Da, ceva prin care să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit. Întinzându-i trabucul, el îşi deschise haina şi scoase un pachet mic învelit în hârtie maro şi legat cu o sfoară. I-l întinse, apoi recuperă trabucul.

Annabelle acceptă pachetul şi îl întoarse în mâini.

— Ce este?

El făcu un semn din cap spre pachet.

— Deschide-l.

Ea trase sfoara şi o desfăcu.

— Este… Ea ridică privirea spre el. Lacrimile licăreau în ochii ei de un albastru glacial. O carte.

— Nu orice carte, spuse el, muşcându-şi buza de jos şi urmărind atent reacţia de pe chipul ei.

Mâna ei mângâie cu blândeţe coperta cărţii.

— Este *Mândrie* fi *prejudecată,* cea pe care am spus că o vreau. Unde ai găsit-o?

David înclină capul într-o parte.

— Am trecut pe la o librărie în Londra chiar înainte de a veni aici.

— Mulţumesc, spuse ea cu respiraţia întretăiată, strângând cartea la piept. Nimeni nu mi-a mai oferit niciodată ceva atât de atent.

Ea lăsă capul uşor pe spate pentru a-i întâlni privirea.

El nu se înşelase în privinţa lacrimilor. Chiar şi acum se lupta cu ele.

— Este mai bine decât flori sau dulciuri? întrebă el.

Un zâmbet îi înflori pe buze. Ea dădu din cap.

— Mult mai bine.

El se întinse şi bătu uşor coperta cărţii.

— Interesant că tocmai cartea pe care ai dorit-o vorbeşte despre o domnişoară care nu are de gând să se mărite până nu întâlneşte bărbatul potrivit.

Ea făcu ochii mari şi gura i se rotunji într-un O.

— Ai citit?

— Fireşte. Destul de plăcută, răspunse el. Lizzie mi-a amintit de tine.

— Da?

Lui Annabelle i se tăie respiraţia.

— Cu siguranţă. Deşteaptă, hotărâtă, refuză să i se spună ce să facă, răspunse el, întinzându-i iar trabucul. Superbă. La fel ca tine, spuse el şi, astfel, se răsuci pe călcâie şi se strecură înăuntru prin uşile de la terasă.

Pe drumul spre sala de mese, David zâmbi în sinea lui. O luase prin surprindere cu cartea şi cu faptul că o citise. Expresia de pe chipul ei fusese una de uluire. Fusese minunat. Dar o încruntare luă repede locul zâmbetului pentru că îşi dădu seama că era în mare încurcătură. Simţise un gol în stomac tot timpul în care se aflase în prezenţa lui Annabelle. Iar acum îi lipsea acea senzaţie.

Capitolul 26

Seara următoare, Annabelle zăbovea pe marginea ringului de dans, trăgându-şi sufletul. Tocmai terminase al doilea dans cu acel nemernic, lordul Murdock, şi făcea tot posibilul să nu se uite în jur ca să vadă dacă David dansa iar cu Lady Elspeth.

În această seară, festivităţile de nuntă continuau cu o serată de dansuri populare într-unul din hambarele lui Worthington, transformat într-un loc minunat pentru o petrecere, cu flori, lumânări şi panglici pastelate înfăşurate

în jurul stâlpilor aspri din lemn.

Annabelle purta o rochie albă simplă, cu mâneci scurte dantelate, care avea margarete micuţe brodate de-a lungul tivului, a taliei strânse sub piept şi a decolteului. Avea pantofi albi din piele moale de căprioară şi margarete împletite prin păr. Arăta şi se simţea tânără în seara asta. De parcă ar fi fost o debutantă în primul ei sezon. Cele două pahare de punci pe care unul dintre miri (aproape sigur nu Beau) le combinase cu alcool, în mod evident, îi aduseseră o strălucire rozie în obraji.

Totuşi, zâmbetul îi dispăru când amintirea revederii lui David cu o seară înainte pe terasă i se trezi în gând. Să vorbească din nou cu el fusese chiar mai chinuitor decât îşi închipuise. Încă nu reuşea să nu revadă cu ochii minţii sărutul de la balul soţilor Talbot. De atunci, se dusese la dineuri, luase parte la alte baluri şi făcuse plimbări în parc cu lordul Murdock, participând la fiecare eveniment cu zâmbetul pe buze. Dar ea nu se putea gândi decât la David. Şi nu avea niciun sens. Îl cunoştea pe David de puţin timp. El era un străin. Aproape un străin. Cum să îi fie dor de el? De ce îi era dor de el?

Dar sentimentul stăruise înăuntrul ei, noapte de noapte, în timp ce participa la evenimentele clasice ale sezonului. Aceleaşi evenimente la care participase în ultimii cinci ani. De ce era diferit acest sezon? Îl căuta în fiecare mulţime. O urmărea atent pe Lady Elspeth, în caz că David apărea alături de ea. Annabelle ajunsese chiar să o întrebe pe Marianne unde plecase fratele ei. Dar Marianne nu fusese de prea mare ajutor pentru a explica absenţa lui David.

Annabelle îşi repetase la nesfârşit să înceteze. Nu conta unde era David. Îşi încheiaseră lecţiile şi el plecase pe drumul lui. Nu aveau legături unul cu celălalt şi, cu siguranţă, el nu promisese că se vor mai vedea. De ce să se mai vadă? La ce bun? Ea îi semnalase clar în repetate rânduri că nu era interesată să fie curtată. Nu că David i-ar fi dat vreodată de înţeles că voia să o curteze, dar ceva în interacţiunea lor de pe terasă, cu o noaptea în urmă, fusese

chinuitor. *Voia* să o curteze? De aceea o întrebase dacă îşi căuta soţ?

Când îl văzuse ridicându-se de la masă, se simţise obligată să îl urmeze. Nu avea niciun motiv pentru asta. Era aproape ca şi cum corpul ei s-ar fi mişcat din proprie iniţiativă, fără ca mintea ei să aibă vreun cuvânt de spus.

Muzicienii din colţul hambarului se lansară în notele unui nou cântec, iar Annabelle ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe David cum se retrage din mulţime şi se face nevăzut pe un coridor întunecat. Unde se mai ducea acum? Poate să mai fumeze un trabuc? Ea nu trebuia să îl urmeze. Nu voia să fie curtată. Nu îşi dorea un soţ. Dar sărutul o făcuse să simtă senzaţii de cald şi rece şi dorinţă. Sărutul o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simţise niciodată. Era prima dată în viaţa ei când dorea cu adevărat un bărbat. Era atrasă de David. Nu mai simţise niciodată asta. Şi era groaznic.

Şi mai era cartea pe care i-o oferise. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia omul acesta să fie atât de diferit de toţi ceilalţi oameni? De ce asculta când ea vorbea şi de ce îi păsa de ce spunea? De ce o făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă şi să-şi dorească lucruri pe care nu voia să şi le dorească?

Ea nu se putea mărita, nu se va mărita. Căsătoria era o capcană pentru o femeie. Refuza să aparţină oricărui bărbat. Nu va permite ca ea şi niciun copil să fie abuzaţi. David avea nevoie de o soţie. La urma urmei, el era conte şi era de aşteptat să se însoare şi să aibă un moştenitor. El era doar o ispită care o ducea pe calea greşită în viaţa ei ordonată. Dar chiar când gândul acesta îi răsări în minte, ea aruncă în treacăt o privire spre lordul Murdock ca să se asigure că nu o urmărea, apoi se furişă după David în umbrele nedesluşite din capătul opus al imensului hambar… de parcă nu ar fi avut de ales.

Încă mustrându-se în sinea ei, Annabelle dădu cu piciorul în firele de fân care zăceau împrăştiate de-a lungul potecii pe care înainta între boxele cailor. Hambarul era curat şi mirosea a fân proaspăt. Din când în când, mai

necheza câte un cal.

Fu atrasă de licărirea unei lumânări care strălucea în întuneric. Îl găsi pe David stând pe un balot de fân într-una dintre boxele goale. Fânul acoperea toată podeaua boxei într-un strat gros de câţiva centimetri. David stătea cu genunchii ridicaţi pe balotul de fân şi încheieturile mâinilor i se odihneau deasupra. Purta pantaloni cenuşii, o cămaşă albă descheiată la gât şi cizme negre. Părul scurt şi negru era ciufulit de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el. Ea învăţase deja că făcea asta de fiecare dată când era frustrat.

Annabelle urmări cu paşii modelul sinuos proiectat pe jos de lumânarea pe care o aprinsese.

— Ce faci aici?

El ridică din umeri.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ea mai făcu un pas şi se opri chiar în faţa lui.

— Foarte bine. Întreabă-mă.

El se întinse şi o apucă delicat de încheietura mâinii.

— Şi dacă ţi-aş spune că am venit aici în speranţa că o să mă urmezi?

Căldura îi cuprinse corpul.

— De… de ce? reuşi ea să întrebe cu buzele uscate.

El se ridică şi se mişcă încet înainte, în timp ce ea se trase înapoi, până când umerii i se lipiră de uşa boxei. El îşi sprijini ambele palme în lemn, chiar deasupra umerilor ei, şi se aplecă. Buzele lui se aflau la doar câţiva centimetri de ale ei. Când vorbi, răsuflarea lui îi

mângâie obrazul.

— Şi dacă ţi-aş spune că vreau să te sărut din nou? Că vreau să te ating?

Ea înghiţi în sec. Începu să răsufle întretăiat.

— E adevărat?

— Şi dacă ar fi, ce ai spune?

El întinse mâna şi îi mângâie gingaş părul.

Ochii ei îi întâlniri pe ai lui şi scântei se aprinseră între ei. Annabelle se ridică pe vârfuri şi îl luă de gât.

— Ţi-aş spune că am venit după tine din acelaşi

motiv. Atinge-mă, David.

Capitolul 27

În clipa în care buzele lui Annabelle le atinseră pe ale lui, David o strânse cu putere în braţe. Corpurile li se întâlniră în îmbrăţişare, limbile li se împletiră în sărut. El se întoarse şi se lăsă să cadă pe spate în fânul moale, luând-o cu el. Ea era deasupra lui şi mâinile lui parcă nu se mai săturau să o atingă. Urcară febril pe coastele ei, coborâră peste coapse, sâni, spate, apăsând-o pe membrul lui întărit de dorinţă.

— David, spuse ea fără suflu pe buzele lui.

Aproape îl durea să o audă rostindu-i numele.

— Sărută-mă, Annabelle, îi ceru el.

Annabelle îl sărută. Îi sărută obrazul, buzele şi gâtul şi chiar îşi trecu limba peste conturul urechii lui, făcându-i tot corpul să se încordeze sub ea. Fiecare atingere a buzelor ei îl făcea şi mai tare. Cu una dintre mâini îi cuprinse posteriorul şi o lipi de erecţia lui. Ea scoase un geamăt gutural. Era cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată.

Cu mişcări înflăcărate, se întoarseră şi ea ajunse să se odihnească pe fânul moale, iar el se înălţă deasupra ei. Îşi legănă şoldurile spre moliciunea ascunsă între picioarele ei. Ea gemu din nou.

Invocându-şi toată voinţa de care era în stare, el o ridică, îşi strecură mâna peste spatele ei şi îi descheie nasturii de la rochie înainte de a trage de panglică şi a desface funda. Rochia îi alunecă de pe umeri, iar ea se ridică şi o lăsă să îi coboare de pe corp şi să i se strângă în jurul taliei.

Gura lui bătători o cale fierbinte de săruturi de-a lungul gâtului ei şi până deasupra cămăşuţei, pe care o trase repede în jos pentru a dezvălui un sân perfect.

Cu respiraţia tăiată, buzele lui alunecară spre sfârcul încordat de dorinţă. Îl cuprinse între buze, apoi îşi trecu

limba înainte şi înapoi peste sfârcul întărit. Cu mâinile ei împletite în părul lui, Annabelle îşi pierdu răsuflarea şi David zâmbi pe pielea ei delicată.

Se mută la celălalt sân, pe care îl supse cu aceeaşi atenţie până când ea lăsă capul pe spate şi ţipă.

Îşi lăsă mâna să plutească încet spre tivul fustei ei şi o ridică alene deasupra coapselor. Mâna lui mângâie pielea catifelată a picioarelor ei, în timp ce genunchiul i se strecură între ele pentru a le depărta uşor. Implacabilă, mâna lui se aventură spre feminitatea ei, sperând că pulsa în aceleaşi ritmuri înnebunitoare ca el.

Când îşi trecu un deget peste mugurele intimităţii ei, trupul lui Annabelle fu zguduit de fiori. El nu îşi putu înăbuşi zâmbetul mândru. O revendică iar într-un sărut pătimaş şi îşi mută gura spre urechea ei.

— Îţi place?

El o frământă cu vârful degetului.

— David, spuse ea cu răsuflări întretăiate, apucându-l strâns de umeri. Nu te opri.

David nu avu nevoie să mai audă nici un alt cuvânt. Dorinţa ei era poruncă pentru el. O frământă în cercuri mici, apăsând carnea intimă în timp ce ea se cutremură sub el. Picioarele ei încercau să-şi găsească un punct de sprijin în fân, dar scăpau de sub ea de fiecare dată când încerca să se împingă mai aproape de mâna lui. Îl apucă de încheietură, ţinând-o strâns pe intimitatea ei, de parcă ar fi fost speriată că va putea pune capăt torturii desăvârşite.

— Nu o să mă opresc, îi şopti el la ureche. O să te fac să zbori.

*

Răsuflarea lui Annabelle se întrepătrundea cu scâncete înnebunitoare lipsite de aer. Habar nu avea cum de ştia David unde exact să o atingă, dar nu îl va lăsa să se oprească. Îşi simţea trupul parcă întins până dincolo de limitele senzaţiilor, şi cu cât el o dezmierda mai mult, cu atât mai umed era locul dintre picioarele ei şi cu atât mai

mult îi venea să urle de plăcere. Maxilarul îi era încleştat. Picioarele îi erau ţintuite sub ale lui şi se ţinu de încheietura lui de parcă era ultima ancoră înainte de a se scufunda în iureşul mistuitor de emoţii.

— Te rog, David, gemu ea, neştiind sigur ce anume îl ruga.

Dar îşi dorea. Tot corpul ei îşi dorea. Cu înflăcărare.

— Rezistă, Annabelle, îi porunci David cu asprime la ureche. Eşti aproape acolo.

Capul lui Annabelle se lăsă pe spate, maxilarul i se întredeschise şi tot corpul i se încordă cu câteva secunde înainte ca o puzderie de stele să explodeze în spatele ochilor închişi. Şoldurile îi zvâcniră şi genunchii i se lipiră de braţul lui David.

Trecură câteva clipe înainte ca respiraţia ei să revină la un ritm aproape normal. Îşi înălţă capul şi deschise ochii pentru a-l vedea pe David, cu un zâmbet pieziş pe buze, părând foarte mândru de el. Ea răsuflă prelung. Bărbatul chiar *trebuia* să fie mândru după ce tocmai îi făcuse.

El se aplecă şi o sărută alene pe gât. Annabelle lăsă capul într-o parte pentru a permite săruturilor lui să ajungă în fiecare colţişor. Fiecare atingere o făcea să se simtă ca şi cum corpul ei se prefăcuse în scrum. Iată ce efect avea acest bărbat asupra ei.

*

David o sărută pe Annabelle pe buze o ultimă dată, înainte de a o ajuta să se ridice şi să îşi pună cămăşuţa şi rochia. Se duse în spatele ei ca să încheie nasturii rochiei şi să îi lege cordonul, oricât ar fi fost el de nepriceput.

Încercase să stea departe de ea. Încercase să îşi spună că nimic bun nu putea să iasă dacă se mai vedea cu ea. Cu o seară în urmă, după ce îi dăduse cartea şi plecase, îşi spusese că o va lăsa în pace pentru restul petrecerii de la ţară. Dar apoi recunoscuse golul acela în stomac despre care îi povestise Marianne. Nu voia să rişte să nu îl mai simtă niciodată. Atunci îşi dăduse seama că nu încercase

niciodată să îi spună că o doreşte. Nu i-o spusese niciodată cu subiect şi predicat. Dacă avea de gând să renunţe la ea, să o lase în pace definitiv şi pentru totdeauna, trebuia măcar să încerce.

Se foise toată noaptea, încercând să decidă cum să i-o spună cel mai bine. La primele ore ale dimineţii, descoperi în sfârşit soluţia perfectă. Îi va oferi *ei* puterea de a decide. O va lăsa să ia decizia. Dacă venea la el, dacă îl urma de la petrecerea din seara asta, la fel cum se dusese după el cu o noapte în urmă, însemna că îşi va face alegerea. Iar el îi va spune ce simţea cu adevărat. Era timpul să afle adevărul.

Dacă reacţia pe care o avea corpul ei la el chiar acum nu era adevărul, el nu mai ştia ce este adevărat. O strânse din nou în braţe şi o sărută pasional. Apoi îşi retrase buzele şi îşi lipi fruntea de a ei. Niciunul nu mai avea aer. Mâinile ei se odihneau pe umerii lui, iar ea şi le mişcă încet peste braţele lui înainte a le lăsa să coboare în lateral.

Ochii ei rămaseră închişi şi respiraţia întretăiată. David îi luă ambele mâini într-ale lui şi îşi împleti degetele cu ale ei. El deschise ochii şi se trase în spate ca să îi vadă chipul.

— Lasă-mă să-ţi fac curte, Annabelle. Vreau să fii soţia mea.

Durerea îi străfulgeră chipul frumos. Durere şi ceva ce el nu reuşea să definească, poate *regret*. Deschise şi ea ochii.

— Nu, spuse ea fără suflu. Nu pot.

— Nu? Desprinzându-şi mâinile de ale ei, el clătină din cap şi îi studie chipul. De ce nu? Nu înţeleg.

— Nu mă pot mărita cu nimeni, David.

Ea se cuprinse în braţe de parcă i-ar fi fost frig.

Maxilarul lui se transformă în piatră.

— Nu se poate sau *nu o* să te măriţi?

Ea lăsă brusc capul într-o parte.

— Contează?

— Pentru mine contează, aproape mârâi el.

— Bine, atunci *nu o să mă mărit,* răspunse ea printre

dinţi, cu o expresie îndurerată încă pe faţă.

— Dacă nu mă vrei, spune-mi, îi ceru el.

— *Chiar* te vreau, David, murmură ea, mai mult decât ţi-ai putea închipui.

El îşi trecu frenetic ambele mâini prin păr.

— Vorbeşti în dodii. Nu are niciun sens.

Ea plecă uşor capul.

— Îmi pare rău, David. Nu vreau să te rănesc.

David îşi scoase un fir de fân din păr şi îl azvârli la pământ.

— Nu, mie îmi pare rău, Annabelle.

El deschise uşa de la grajd şi se pierdu în întuneric.

*

Cu un nod în gât, Annabelle îl urmări cum pleacă. Îşi petrecu următoarele câteva minute pescuindu-şi fânul din păr şi netezindu-şi fustele. Nu avea cum să se întoarcă la dans acum. Trebuia să intre pe furiş în casă şi să o roage pe Cara să o ajute să-şi aranjeze hainele.

Annabelle scoase un geamăt prelung. Trebuia neapărat să se întoarcă? În mod clar, nu făcea cele mai bune alegeri în seara asta. De ce venise după David până aici? De ce îl sărutase? De ce îl lăsase să o atingă aşa?

Dar ştia deja de ce. Răspunsul la toate acele întrebări era acelaşi… nu se putea abţine. Mintea îi spunea să stea departe de el, dar trupul tânjea după el, dorindu-şi mai mult. Şi chiar îşi dorea mai mult. Chiar şi acum. Îl dorea nespus. Eliberarea pe care tocmai o experimentase nu făcuse nimic pentru a stinge dorinţa pe care o trezea înăuntrul ei. Dacă ar fi putut să uite sărutul lui, nu va putea în veci să uite cum o atinsese în seara asta. Nu îşi *dorea* să uite vreodată. Şi îşi dorea să îl atingă şi ea pe el. Să îl facă să se simtă la fel.

Măcar îşi primise răspunsul. El *voia* să o curteze. Fireşte, ea bănuise asta. Deşi trecuseră de mult de etapa curtatului. Ar fi trebuit să vorbească despre căsătorie după ce făcuseră adineauri. Îşi gestionase prost reacţiile. În loc

să îi spună pur şi simplu că nu se va mărita, ar fi trebuit să îi spună că, dacă se va gândi vreodată să se căsătorească cu *vreun* bărbat, el va fi acela. Dar ce conta? El nu ar fi fost mulţumit cu asta. Ea îl dorea, dar nu se putea mărita cu el. Şi de aceea, îl respinsese.

O idee disperată îi trecu prin minte. Îşi putea petrece noaptea cu el şi să aibă puterea de a-l părăsi după aceea? Era ea atât de curajoasă?

Capitolul 28

David îşi petrecu ziua următoare cu inima îndoită între nefericire de fiecare dată când se gândea cât de mult o dorea pe Annabelle şi mânie pentru că se lăsase atras în această situaţie. De ce crezuse că este o idee bună să-şi petreacă timpul în compania celei mai inaccesibile femei din Londra? O, da. Lecţiile despre cum să devii conte.

Nu *voia* să o dorească pe Annabelle. Nu *voia* să o iubească. Dar fiecare clipă care trecea îi spunea cu certitudine că era prea târziu.

Cu toate acestea, un lucru era clar. O dorea pe Annabelle pentru cine era *Annabelle,* nu pentru că ar fi fost un premiu de cucerit. Petrecând timp cu ea, vorbind cu ea, aflase că ea nu era o prinţesă vanitoasă aşa cum îi se păruse iniţial: Lady Aroganţa în Persoană. În schimb, era amuzantă, spirituală şi înţeleaptă. Era îndrăzneaţă şi pasională. Îi păsa sincer de ceilalţi şi îşi iubea familia din toată inima. Era un om în stare să sară în ajutorul unui străin. Şi era un om bun la suflet. O acceptase imediat pe Marianne în familia ei, nu-i aşa? Annabelle îşi dorea doar să fie văzută şi ascultată. Voia să fie văzută de cineva dincolo de frumuseţea ei, de cineva care să îşi dea seama ce comoară era. Iar el văzuse. Chiar văzuse. Dar dintr-un

motiv despre care nu voia să discute, ea refuza să se mărite.

El era singurul vinovat pentru nefericirea lui. Annabelle îi spusese răspicat din momentul în care începuseră lecţiile că nu îşi căuta un soţ. Şi David fusese idiotul care… se îndrăgostise de ea.

Petrecăreţii se bucurau de o cină liniştită şi uşoară în această seară, în aşteptarea măreţului festin de nuntă şi al balului care urmau să aibă loc seara următoare, după nunta de dimineaţă, dar David se scuzase şi decisese să nu coboare la masă. Pur şi simplu nu suportase ideea de a fi în aceeaşi cameră cu Annabelle, mai ales dacă ea stătea lângă nemernicul de Murdock. David îşi dorea să îl pocnească pe om (în apărarea câinelui) de fiecare dată când îl vedea.

Acum, David era în patul lui, foindu-se şi fiindu-i imposibil să doarmă. O bătaie uşoară în uşa dormitorului îi atrase atenţia. Fără cămaşă şi desculţ, doar în pantaloni, azvârli aşternuturile la o parte şi se îndreptă spre uşă. Cine să fie? Spera să nu fie sora lui care avea îndoieli legate de intrarea ei într-o familie atât de ilustră. Nu văzuse niciodată un cuplu mai îndrăgostit decât Marianne şi Beau, iar sora lui era perfectă pentru a fi marchiză. Îi era greu să reia toate motivele pentru care Marianne va fi o marchiză extraordinară. Spera doar că ea ştia asta pentru că lui David încă îi era greu să se vadă pe sine ca pe un conte. Mai avea zile când voia să o ia pe sora lui şi să urce în primul poştalion spre Brighton, renunţând la titlu la fel cum făcuse tatăl lor.

Dar când deschise uşa, nu o văzu pe Marianne, ci pe Annabelle. Stătea în faţa lui cu un pahar de şampanie în mână şi o expresie indescifrabilă pe faţă. Purta o rochie de culoarea lavandei cu o fustă din văl deasupra şi o centură albă prinsă în jurul mijlocului. Părul îi era prins într-un coc şi diamante i se legănau la urechi. Simpla revedere îl făcu să i se usuce gura. Dar de ce era ea aici? După ce îl respinsese ferm cu o seară înainte, el era hotărât să nu se mai vadă cu ea şi, de data aceasta, chiar vorbea serios.

— Annabelle, mormăi el, conştient de zădărnicia reacţiei lui.

Dacă o vedea cineva în faţa uşii de la dormitorul lui, va fi compromisă.

— Pot să intru? întrebă ea cu o voce ademenitoare, arcuind o sprânceană blondă.

El îşi muşcă buza de jos.

— Ştii, n-am abordat niciodată tema asta în lecţiile noastre, dar nu cred că se cuvine ca o doamnă să vină singură în toiul nopţii în dormitorul unui bărbat.

— O, sunt foarte conştientă. Nu este nimic *cuviincios* în vizita asta.

David înghiţi în sec. Scoase iute capul pe uşă ca să se uite de-o parte şi alta şi să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, înainte de a se trage înapoi şi a o lăsa să intre în camera lui. În clipa în care ea intră, el închise uşa în urma ei.

Apoi David aprinse o lumânare pe masa de lângă pat şi se întoarse spre ea.

— Nu ai cămaşă, spuse ea.

El nu avu cum să nu zâmbească la cuvintele ei. Bun. Măcar nu era singurul care spunea lucruri evidente în seara asta.

— Nu dorm cu cămaşă, o informă el. Mi-am petrecut prea multe nopţi în tabără când era umezeală şi prea frig ca să o porţi.

Privirea ei îi urmări pieptul dezgolit.

— Eu, hm. Îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Nu pot spune că este o privelişte neplăcută.

El izbucni într-un râs în toată regula.

— Cu siguranţă mă bucur să aud asta. Te-ai simţi mai în largul tău dacă mi-aş pune o cămaşă?

— Nu! aproape strigă ea, înainte de a-şi drege glasul şi a continua. Adică, dacă vrei tu. Cum preferi.

El zâmbi spre ea şi rămase fără cămaşă.

Annabelle îşi ridică paharul de şampanie, studiind lichidul cu bule din interior.

— Ştii că fratele meu nu bea? Niciodată. Nici măcar în

ajunul nunţii lui.

— Ştiu, răspunse David şi dădu din cap. Nu îl văzuse niciodată pe Bell bând nici măcar o picătură de alcool. Oare chiar venise în camera lui în miezul nopţii, riscând să fie compromisă, ca să îl informeze că fratele ei nu bea? Dar tu bei, văd.

— Da. Ea dădu din cap. Beau. Ştii de ce?

David clătină din cap, încă nedumerit de turnura pe care o va lua conversaţia.

— Nu, de ce?

— Pentru că eu mă pot controla când beau.

David se încruntă.

— Vrei să spui că Bell nu poate?

Annabelle ridică din umeri.

— Din câte ştiu, nu a încercat niciodată. Dar avem toate motivele să credem că s-ar putea să nu.

David continuă să se încrunte.

— Ce înseamnă asta?

Ea se îndreptă încet spre patul cu baldachin şi coborî privirea spre saltea, de parcă ar fi fost un obiect din altă lume.

— De ce nu ai fost la cină?

Conversaţia luase o altă întorsătură. Se strădui din răsputeri să nu o întrebe de ce îi păsa, de ce venise, dar, în schimb, el se frecă la ceafa şi spuse:

— Nu m-am simţit în formă astă-seară.

Ea urmări cu degetul marginea cuverturii.

— De ce?

David scoase un oftat prelung. Când o văzuse prima oară la uşă, îşi făcuse griji că este ameţită, dar nu era. Acum că vorbise cu ea, îşi dădea seama că era perfect trează. Atunci de ce riscase un adevărat scandal ca să vină la uşa lui? Şi cum o putea conduce înapoi în camera ei fără să fie văzută? Dar, mai întâi, avea ceva de spus. Îşi dorise să îi ceară iertare toată ziua. Dar era greu să-ţi ceri scuze de la cineva care nu voia să se apropie la mai mult de cincizeci de paşi de tine. Acum că ea se afla în dormitorul lui, putea la fel de bine să profite de ocazie. Oricât ar fi fost

de neașteptat.

— Uite, Lady Annabelle, începu el, punându-și mâinile în șold.

— Lady Annabelle? răspunse ea. Cât de formali suntem, nu? Credeam că am trecut de mult de titulaturi, David.

Nu va face lucrurile ușoare pentru el. El își drese glasul.

— Ai dreptate. Bine, atunci. Annabelle. Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea de aseară.

— Care purtare? întrebă ea, clipind la el cu o nedumerire adorabilă.

El nu putea gândi clar când ea stătea atât de aproape de patul lui.

Imagini cu trupurile lor goale, împreunate pe pat, îi ardeau în minte. Ce îi spusese ea? Ah, da. Bănuia că își merita ultima întrebare.

— Nu ar fi trebuit să pun la îndoială decizia ta de a nu te mărita. Nu este treaba mea. Îmi pare rău.

Iată. Își ceruse scuze. Acum putea să își vadă de viață. O dorea mai mult decât dorise vreodată vreo femeie, dar făcuse totul greșit, își exprimase cu stângăcie dorința de a-i face curte și fusese un măgar de la bun început. Îi spusese că vorbea în dodii, că nu avea niciun sens.

— David, îți sunt datoare cu o explicație…

— Nu-mi ești datoare cu nimic, continuă el, clătinând din cap. Cu atât mai puțin să-mi explici de ce nu ești interesată de mine.

Un hohot de râs scăpă printre buzele ei.

— *Nu* sunt interesată de tine? Vai, ce noutate pentru mine.

Sprâncenele lui se arcuiră la auzul cuvintelor ei, dar era hotărât să îndrepte lucrurile și să nu dezvolte. Aceasta era ultima lui șansă.

— Oricare ar fi motivele pentru care nu vrei să fii curtată sau să te măriți, sunt motivele tale și nu aveam niciun drept să-ți cer o explicație.

— Vrei să știi ceva? întrebă ea, sprijinindu-se cu șoldul

de saltea.

El o privi prudent, fără a-şi dori ca discuţia să ia din nou *altă* turnură.

— Ce anume?

— Nici măcar nu-mi place lordul Murdock.

Ea strâmbă din nas.

— Serios? David îşi arcui o sprinceană. De data aceasta nu se putu abţine. Atunci de ce petreci atât de mult timp cu el? Omul loveşte câini, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea bău dintr-o înghiţitură şampania, apoi aşeză paharul pe noptieră şi se uită lung pe fereastră.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. De ce ţi-ai petrecut atât de mult timp cu Lady Elspeth?

— Din câte ştiu, ea nu a lovit niciodată un câine, ripostă el, cu mâna iar în şold.

— Nu îl apăr pe lordul Murdock, răspunse Annabelle.

— Bine, dar tot nu mi-ai răspuns. De ce petreci atât de mult timp cu el dacă nici măcar nu-ţi place?

De ce tot bătea apa în piuă pe tema asta? îi spusese ce avea de spus. Gata. Ar fi trebuit să o conducă până la uşă şi să se roage să nu fie nimeni pe coridor.

Annabelle îşi încolăci braţele în jurul taliei.

— Pentru că… pentru că… este un măgar.

— Poftim?

— O, totul a devenit atât de complicat, dar nimic din toate astea nu contează. Presupun că am dansat cu el în prima seară, la familia Talbot, pentru că… am vrut să-ţi pese.

Vocea ei se îngroşă.

— Poftim? Vocea lui era acum răguşită, uşor tremurătoare, întrebarea era complet diferită ca sens de acelaşi cuvânt pe care îl rostise cu câteva clipe înainte. Se îndreptă spre ea şi o întoarse cu faţa spre el. Apucând-o de braţe, el se uită în ochii ei albaştri ca gheaţa. La naiba, Annabelle! Ştii deja că îmi pasă. Nu mă gândesc decât la tine. Mă întreb mereu ce faci. Nu exista clipă în care să nu gândesc la tine. Te doresc în fiecare secundă. Nu mă pot

opri.

Ochii lui Annabelle se făcură mari în timp ce se uita la el.

— Ce ai spus? abia se auziră cuvintele ei şoptite.

— Am spus că nu mă pot opri, repetă el.

Ea încremeni, cu lacrimi în ochi.

— Înainte de asta? şopti ea cu o voce tulburaţi.

El o cuprinse în braţe.

— Te doresc în fiecare secundă, repetă el, cu buzele la câţiva centimetri de ale ei. Dar nu mai pot să fac asta, Annabelle. Mi-ai spus limpede că nu mă vrei.

— Dar te vreau, David. De aceea am venit aici în seara asta. Ea se întinse şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Fă-mă a ta.

Capitolul 29

Speranţa şi dorinţa se aprinseră în pieptul lui David.

— Eşti sigură, Annabelle?

Îi studie atent chipul. Trebuia să fie sigură dincolo de orice îndoială.

— Nu am fost mai sigură niciodată de ceva. Vreau să te rog un singur lucru…

Ea se muşcă uşor de buză.

— Ce anume, iubito?

Îi aranja o şuviţă în spatele urechii şi urmări cu degetul conturul obrazului ei.

— Nu pot să rămân însărcinată.

Se aplecă şi o sărută cu blândeţe pe buze.

— Mă asigur să fie aşa.

Era logic să îl roage una ca asta. Era posibil ca nunta lor să aibă loc peste câteva luni bune şi s-ar fi iscat un adevărat scandal dacă apărea un copil prea devreme.

Ea încuviinţă din cap, uşurarea traversându-i trăsăturile.

Gata. David se lăsă cucerit de dorinţă. Va face dragoste cu Annabelle. Mai întâi, se întinse şi îi descheie rochia. Apoi dezlegă încet cordonul. O ajută să îşi scoată rochia peste cap, astfel că i se dezvălui doar în cămăşuţă şi ciorapi. Îşi scosese deja pantofii.

El îşi lăsă privirea să o cutreiere din cap până în picioare.

— Eşti superbă, Annabelle. Ştii?

— Şi tu, spuse ea cu un zâmbet pe buze.

Ea se întinse şi apăsă o mână pe obrazul lui aspru.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze, dar era evident că Annabelle nu îşi dorea ca întâlnirea lor să fie blândă. Îi trase capul spre al ei şi îl sărută cu înfocare. David se întinse să îi tragă cămăşuţă peste cap. Ea îl ajută şi veşmântul ajunse să zacă pe podea.

Lui David i se tăie răsuflarea. Imaginea cu Annabelle îmbrăcată doar în ciorapi îi va rămâne gravată în memorie pentru totdeauna.

Trupul ei era mlădios şi zvelt. Picioarele lungi. Sânii supli şi perfect rotunzi. Părea o Venus tocmai ieşită din spuma mării.

Annabelle îşi scoase agrafele din păr şi le aşeză pe noptiera de lângă pat. Apoi îşi scutură părul lung şi blond, care alunecă în valuri bogate peste umeri.

El o privi uimit de frumuseţea ei.

— Scoate-ţi pantalonii, îi porunci ea după ce îi lăsă privirea să o măsoare.

— Cu plăcere, milady.

El îşi descheie pantalonii şi îi trase până la glezne, apoi îi scoase.

Acum era rândul lui Annabelle să îl studieze.

— Tu eşti superb, David, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Făcând un pas în faţă, ea îşi puse mâna pe pieptul lui şi o mişcă peste muşchii abdomenului lui plat, unde pielea

tresări la atingerea ei.

El închise ochii pentru o fracţiune de secundă, permiţându-i să îl mângâie. Mâna ei alunecă între picioarele lui şi îşi încleştă pumnul peste membrul lui. David rămase fără suflare. Apucă strâns stâlpul baldachinului, pregătindu-se să înfrunte iureşul de dorinţă care aproape îl îngenunche.

Trebui să-şi controleze respiraţia şi reacţia corpului la ea, altfel se va face de râs în seara asta şi tot ce îşi dorea era ca noaptea să fie specială pentru ea. Atât de specială. Îi permise să îl strângă cu stângăcie la început, dar învăţând repede subtilităţile. Prea repede. El îi trase brusc mâna. O ridică în braţe şi o întinse cu grijă pe pat. Apoi i se alătură şi coborî deasupra ei. Se sărutară şi se rostogoliră până ajunseră în centrul saltelei.

— Te rog, spune-mi că pot să-ţi scot ciorapii, mârâi el, simţindu-şi membrul atât de tare încât îl durea.

— Te rog.

Ea se ridică, sprijinindu-se în încheieturi, trimiţându-i o privire seducătoare de sub gene.

David avea de gând să se bucure de fiecare clipă. Mâinile lui coborâră peste întinderea fină a pântecului ei, trecând peste feminitatea ei, înainte de a-i mângâia conturul coapselor. Începu de la marginea dantelată a ciorapului, lingându-şi buzele, înainte de a se întinde şi a o rostogoli pe coapsa ei, centimetru cu centimetru de mătase.

Annabelle îşi ridică genunchiul pentru a-i permite să ajungă mai bine la ea, dar David nu se grăbi, coborând uşor ciorapul peste piciorului ei, lăsându-şi degetele înfierbântate să alunece odată cu el.

*

Annabelle îşi lăsă capul să cadă pe spate şi părul i se răsfiră pe saltea. Rămase cu privirea aţintită spre baldachin şi îşi permise doar să simtă mâinile puternice ale lui David pe coapsele ei tremurânde. El se mişca atât de încet încât o

înnebunea. Când, în cele din urmă, îi scoase primul ciorap de pe picior, ea înălţă capul şi îi întâlni ochii de un albastru-închis. Ochii lui deveniră două lagune adânci. Maxilarul îi era încleştat, iar pometii i se evidenţiau în lumina blândă a lumânărilor.

Ea îl urmări de astă-dată în timp ce îi scoase al doilea ciorap cu aceeaşi lentoare chinuitoare.

— *Încerci* să mă torturezi? întrebă ea, nerăbdarea tăindu-i răsuflarea.

— Cum de ai ghicit? răspunse el şi îşi trecu limba peste buza de jos.

Ea gemu gutural.

După ce scăpă de al doilea ciorap, îi făcu ghem pe amândoi şi îi aruncă peste umăr. Annabelle nu putu să nu râdă când unul dintre ei ateriza pe marginea baldachinului şi rămase atârnat acolo.

Acum erau amândoi complet dezbrăcaţi şi se uitară unul la altul cu veneraţie, privirile lor explorându-şi trupurile pentru a observa fiecare părticică.

— Pot să te ating, David?

— Doamne, da.

Annabelle se întinse şi îi mângâie pieptul, coborând din nou mâna peste abdomenului lui. David închise ochii.

— Ce simţi când te ating? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Un chin, răspunse el, deschizând din nou ochii. Pot să te ating şi eu acum, te rog? îi trimise un zâmbet pieziş. Cu limba?

Ochii i se aprinseră. Ce voia să spună? Nu era foarte sigură, dar îşi dorea cu disperare să afle.

— Da, spuse ea cu respiraţia tăiată.

David o împinse uşor pe saltea şi o acoperi cu trupul lui. Apoi îi sărută buzele, obrajii, urechea, gâtul. Îşi lăsă nasul să alunece până spre clavicula ei şi îi cuprinse fiecare sân în mână, sugând sfârcurile şi muşcându-le uşor. Spatele lui Annabelle se arcui pe saltea. Ea îl apucă de umeri, dorindu-şi mai mult.

El îi dezmierdă mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt cu limba lui aspră, sugând atât cât să simtă o durere

mistuitoare până în adâncul fiinţei. Picioarele ei se zvârcoliră pe cearşafuri. Mâinile i se încurcară în părul lui. Când el dădu să alunece mai jos, apăsând săruturi pe pântecul ei, lui Annabelle i se tăie răsuflarea.

— Ce faci?

Vocea ei răsună răguşită.

— Te sărut… peste tot.

Ea înghiţi în sec, fiindu-i atât de greu să respire încât o durea.

Capul lui coborî şi el îşi înfăşură braţele în jurul coapselor ei, depărtându-le uşor. Annabelle uită să mai respire.

Limba lui David se aventură între pliurile sexului ei, descoperind acelaşi mugure de plăcere pe care îl găsise cu o noapte în urmă. Numai că de data asta, îl *linse.* Îl cuprinse între buze şi îl muşcă blând. Apoi îşi trecu din nou limba peste el.

Annabelle nu mai era în măsură să gândească. Picioarele îi fură copleşite de o apatie lichidă şi ea îşi încleştă degetele în părul lui negru. Ea coborî privirea şi îi zări buzele dezmierdând locul ascuns dintre picioarele ei. Suspină. Dacă i se păruse că cele petrecute cu o noaptea în urmă fuseseră de neuitat, seara aceasta o va frânge în mii de bucăţele.

Limba lui David începu să o dezmierde în cercuri minuscule pe care le desenă iar şi iar, în timp ce braţele lui puternice îi ţintuiră coapsele pe loc. Limba lui îşi continuă dansul parcă la nesfârşit pentru a o chinui, şi ea îşi arcui din nou spatele, sprijinindu-se încă o dată în încheieturi.

Ea dădu ochii peste cap şi i se tăie respiraţia în timp ce el îşi continuă asaltul blând cu limba până când coapsele i se încordară şi genunchii tremurară. Ea urlă, săpând cu degetele în părul lui, dorindu-şi ca el să se ridice şi să o sărute în vreme ce spasmele îi cuprinseră corpul într-o învolburare incandescentă.

David o linse până când fiorii se domoliră înainte să îi facă pe plac şi să se ridice pentru a o revendica într-un sărut pătimaş.

Ea gemu pe gura lui, gustându-se pe limba lui.

El îi depărtă picioarele şi îşi lăsă mâna să alunece între coapsele ei.

— Ştii cât de udă eşti?

Ea dădu din cap.

— Udă şi pregătită pentru mine.

Ea făcu ochii mari, dar încuviinţă iar din cap.

— Ia-mă, David.

*

David se aşeză între picioarele ei şi se împinse uşor în căldura ei umedă. Era un chin mistuitor să se mişte atât de încet, dar era hotărât ca totul să fie perfect pentru ea. Alunecă uşor înăuntrul ei şi se opri.

— Spune-mi dacă te doare.

— Nu mă doare.

Ea îl cuprinse de gât.

El dădu din cap, broboane de sudoare prelingându-i-se pe frunte. Se mai împinse un centimetru, de astă-dată folosindu-se de expresia chipului ei ca să îşi dea seama dacă îi plăcea.

Mai alunecă uşor.

— Eşti bine?

— Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Ia-mă.

Rezistenţa lui David se frânse. O pătrunse până la capăt, răsuflând prelung, apoi gemând. Se simţea atât de bine înăuntrul ei… fierbinte, umedă şi atât de strâmtă încât îi îmbrăţişă membrul ca într-o menghină.

Brusc, ochii ei se făcură mari, dar un zâmbet înflori pe chipul ei şi Annabelle îl strânse mai tare în braţe.

— Te vreau, Annabelle, gemu el. Te vreau atât de mult.

Ea îşi ridică genunchii pentru a se apăsa înspre şoldurile lui. El se retrase şi o penetră din nou, şoldurile lui lipindu-se de trupul ei.

— Te vreau. Atât… de… mult.

Fiecare cuvânt marca o nouă penetrare şi, de fiecare

dată când o pătrundea, ea gemea, sunetul vibrând ca o muzică în urechile lui.

David o penetră din nou şi din nou, senzaţiile fiind atât de sălbatice şi de intense încât fu nevoit să se muşte de obraz ca să nu îşi dea drumul. Îi promisese că nu va exista niciun copil şi se va ţine de promisiune.

Se mai lăsă în voia câtorva mişcări, doar alte câteva clipe ca să experimenteze perfecţiunea dumnezeiască de a fi înăuntrul ei.

Apoi, se retrase şi se aruncă între perne lângă ea, răsuflând atât de puternic, încât simţi că inima putea să îi explodeze în piept.

Ochii lui Annabelle se făcură mari şi ea se ridică în braţ pentru a-l privi.

— Asta a fost…? Ai…?

David îi luă cealaltă mână şi i-o aşeză pe inimă.

— Vezi ce mi-ai făcut?

O încruntare îi încreţi fruntea.

— Dar te-ai… simţit la fel ca mine?

Ea îl întreba dacă avusese orgasm şi o făcea în cel mai adorabil mod cu putinţă.

— Annabelle, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Poţi să faci dragoste în multe feluri. Acesta este doar unul dintre ele.

— Dar nu ai…

Vocea i se stinse şi obrajii i se înroşiră. Îşi îngropă capul în umăr.

El îşi drese glasul.

— Dacă aş fi… hm… terminat, era posibil să rămâi însărcinată.

Annabelle întredeschise un ochi.

— O. Bănuiesc că mi-a scăpat partea asta când am tras cu urechea în timp ce Lady Courtney îi povestea lui Marianne despre asta.

Ochii lui David se făcură mari.

— Poftim?

Ea îşi ţinu nasul lipit de umărul lui.

— Voiam să ştiu cum se face, aşa că am tras cu

urechea la uşă.

— Şi ce ai aflat? întrebă el nesigur.

— Destul cât să ştiu că semăna foarte mult cu ce fac caii de la Bellingham Hall, dar clar nu de ajuns ca să ştiu cum se face un copil.

În ciuda respiraţiei încă greoaie, David chicoti. Se ridică în cot şi o sărută pe frunte.

— Promite-mi că nu o să te schimbi niciodată, scumpa mea.

Annabelle se încruntă la auzul cuvintelor lui.

— Dar David, tot trebuie să…

David se lăsase din nou pe saltea. O privi cu coada ochiului.

— Ai spus că sunt multe feluri în care poţi face dragoste.

Obrajii i se îmbujorară din nou, dar ea îi susţinu privirea.

— Aşa am spus.

Coborî privirea spre membrul lui, încă tare şi mai mult decât pregătit să îşi reia explorările.

— Arată-mi, spuse ea, aplecându-se peste el şi sărutându-l pe buze. Zi-mi ce să fac.

Preţ de câteva clipe, David rămase cu privirea aţintită spre baldachin. Se cuvenea să îşi înveţe viitoarea soţie lucrurile care îi stăruiau în minte? Probabil nu, dar în acest caz, el era mentorul şi ea eleva. Ce răsturnare *divină* de situaţie.

— Eşti sigură? întrebă el, rugându-se să spună da, dar perfect în măsură să se oprească dacă avea vreo îndoială.

— Da.

Ea dădu din cap.

În treacăt, el mulţumi cerurilor în gând înainte de a-şi lăsa mâinile să coboare de-o parte şi de alta a şoldurilor deasupra cearşafurilor.

— Foarte bine. Rămas aproape fără aer de nerăbdare, el încercă să-şi controleze vocea. Există cel puţin alte două lucruri pe care le putem face care să aibă acelaşi rezultat, dar fără a concepe un copil.

Ea se aplecă spre el, cu ochii mari, clar interesată de subiect. Slavă cerului!

— Ce lucruri? întrebă ea.

El închise ochii şi răsuflă.

— Primul este... poţi să... mă atingi.

— Să te ating? repetă ea.

— Da. Ia-mă în mână, aşa cum ai făcut când mi-am scos pantalonii.

— Ooh!

Ochii ei se făcură şi mai mari. Apoi un zâmbet viclean i se zugrăvi pe chip, iar ea îşi lăsă mâna să alunece peste abdomenul lui dezgolit până când îl cuprinse în pumn.

David înghiţi în sec şi deschise din nou ochii. Inspiră şi expiră încet, încercând să nu-şi piardă minţile.

— Aşa? întrebă ea.

— Da, gemu el. *Exact* aşa.

— Acum ce fac? Ar trebui să strâng?

— Nu. El scutură din cap. Mân... mângâie-l.

Când Annabelle începu să îşi mişte încet mâna în sus şi în jos pe membrul lui, David încetă să mai respire. Strânse în pumni cearşafurile de lângă şolduri şi încleştă maxilarul.

— O fac bine? întrebă ea şi vocea îi deveni o şoaptă nesigură.

— Atât de bine, şopti el într-un geamăt.

Îl dezmierdă iar şi iar în timp ce şoldurile lui David erau captive sub mâna ei. El se împinse în pumnul ei strâns şi ea îl urmări cu vădită uluire. Îl dezmierdă la nesfârşit şi el se muşcă de interiorul obrazului, rugându-se să nu îşi elibereze sămânţa în mâna ei.

— Ai spus că mai este un fel de a face asta, îi şopti ea la ureche. Ce anume?

Vocea ei păstra o notă senzuală de desfrânare.

Dacă ar fi fost să fie cuviincios până la capăt, David era sigur că nu ar fi trebuit să îi dezvăluie următorul fel. Dar dorinţa copleşitoare de a vedea cum buzele pline şi trandafirii ale lui Annabelle îi acoperă membrul era mult prea puternică.

Ea încetă să îl mai dezmierde, aşteptând următoarea lui lecţie. Mâna îi rămase înfăşurată în jurul lui.

— Spune-mi, David, îl îndemnă ea. Ce mai pot să fac?

David mai spuse repede o altă rugăciune înainte de a-i întâlni privirea şi rosti cu un glas şoptit şi răguşit:

— Poţi să mă sugi.

O dorinţă inconfundabilă se aprinse în ochii ei în timp ce îl încălecă. Cu genunchii ei de-o parte şi de alta a şoldurilor lui, ea se aplecă şi îl sărută, apoi buzele ei se mutară spre obrazul, urechea, gâtul lui. O, Doamne. Îi făcea exact ceea ce îi făcuse şi el ei. Îşi trecu limba peste pieptul lui, zgâriindu-i uşor sfârcurile cu unghiile, înainte de a-i dezmierdă abdomenul şi a continua să coboare mai jos şi mai jos.

David rămase fără suflu când gura ei pluti deasupra membrului lui. Îşi îndoi gâtul ca să o privească. Era o imagine cu atât mai erotică decât îşi închipuise. El simţi cum pulsează.

Ea îşi înfăşură degetul mare şi arătătorul în jurul lui înainte de a se apleca şi a linge doar vârful. Şoldurile lui aproape se smuciră din pat.

— La naiba, Annabelle! Nu mă tachina.

Zâmbetul ei era viclean.

— Tu nu mi-ai făcut exact asta?

Îi era tot mai greu să respire. Nu putea încuviinţa din cap, nu putea vorbi, tot ce mai putea face era să se uite cum buzele ei coboară spre el şi îi cuprind capul membrului în gură.

El apucă din nou cearşafurile cu ambele mâini şi imploră îndurare. Dar când gura lui Annabelle începu să se mişte în sus şi în jos peste mădularul lui, orice frântură de gând îi zbură din minte. Un sunet de nerecunoscut răsună din străfundurile lui. Jumătate geamăt, jumătate mârâit. O rugăminte.

Ea îl dezmierdă cu gura, la fel cum făcuse şi cu limba, iar David nu mai gândi. Încercă să-şi împiedice şoldurile să se mişte, dar ele se arcuiră parcă de la sine. Când ea se apucă să îl mângâie cu mâna şi să îl sugă, el se întinse ca

să o îndepărteze. Învăţa mult prea repede. Nu avea cum să nu termine dacă ea mai continua.

Annabelle se îndepărtă de braţele lui, evitându-i încercarea de a o opri. Ridică buzele de pe membrul lui şi spuse:

— Vreau să continui să fac asta până se întâmplă.

El o privi prudent. Cât de multe ştia ea?

— Până se întâmplă ce?

Gura ei i se curbă într-un surâs.

— Acelaşi lucru care s-ar întâmpla dacă ai fi înăuntrul meu.

El răsuflă şi îşi trecu mâinile febril prin păr. Doamne, Dumnezeule! Cum va putea vreodată să explice asta?

— Annabelle, nu înţelegi. Dacă o să faci asta în continuare, eu o să…

— O să dai drumul seminţei, spuse ea, practic.

David înghiţi în sec. O, Doamne! Nu putea să râdă. Nu acum. Poate ar fi trebuit să explice toate acestea de la bun început. În orice caz, acum nu mai era cale de întoarcere.

— Da, răspunse el pur şi simplu. Dar voia să fie sigur că ea înţelegea. În gura ta.

— Ştiu, răspunse ea, chiar înainte de a-şi coborî din nou buzele spre el.

— Iisuse, spuse David cu răsuflarea întretăiată.

Ea îl sugea deja din nou şi îl şi dezmierdă. La naiba! Cât de repede învăţa! Fesele lui se încordară. Maxilarul i se încleştă. Dumnezeule! Spera ca ea să nu regrete nimic din toate astea după aceea. Dar când ea îşi îndepărtă buzele umede de pe el şi îi supse capul membrului, înainte de a-l dezmierda din nou pe toată lungimea, David îşi dădu seama că era prea târziu. Duse o mână spre ceafa ei şi o împleti delicat în părul ei bogat.

— La naiba, Annabelle, mârâi el, scrâşnind din dinţi, când ea alunecă iar pe membrul lui. Este prea bine.

El se împinse în gura ei o ultimă oară, cu spatele arcuit şi un geamăt cutremurător parcă ivit din adâncul fiinţei lui.

Secunde după aceea, David rămase întins, prins în

mrejele uluirii. În toată viaţa lui, nu experimentase niciodată o eliberare mai copleşitoare. O dorise pe această femeie atât de mult timp, iar acum, când o avea, doar o dorea mai mult. Şi ea va fi soţia lui.

Aşteptă să îşi recapete suflul, în timp ce Annabelle se ghemui la pieptul lui, cu un zâmbet larg pe chip. El se uită atent la ea. Nu părea îngrozită. Părea… mândră.

O cuprinse cu braţul lui şi îi sărută creştetul capului.

— A fost… uimitor.

— Amuzant. Este acelaşi cuvânt pe care l-aş folosi şi eu ca să descriu ce mi-ai făcut, încuviinţă ea. Sper că nu am vorbit prea mult.

El schiţă un zâmbet.

— Iubito, când mă atingi aşa, poţi să vorbeşti cât vrei.

Ea se ridică într-un braţ şi se aplecă pentru a apăsa un sărut înflăcărat pe buzele lui.

— Mă bucur că am făcut asta, spuse ea, dând deja să se strecoare din pat. Nu o să uit niciodată.

Semnale de alarmă se aprinseră undeva în mintea lui David când Annabelle îşi puse cămăşuţa.

El se ridică din pat, trăgând cearceaful odată cu el pentru a-şi acoperi şoldurile.

— Data viitoare o să fie şi mai bine, spuse el, privindu-i chipul cu atenţie.

Ea se întoarse brusc spre el.

— O, nu, David. Asta nu poate să se mai întâmple niciodată şi, desigur, nu trebuie să spui nimănui. Ea se întoarse şi privi lung spre pat. Apropo. Poate ar trebui să facem ceva cu cearşafurile pentru ca slujnica să nu…

Groaza se revărsă prin venele lui David ca o apă îngheţată.

— Mă ocup eu de cearşafuri, Annabelle. Nu reuşi să ascundă disperarea din tonul lui. Cum adică „nu poate să se mai întâmple niciodată”? Mi-ai cerut să te fac a mea.

— Da, şi a fost… Ea oftă şi îşi întinse braţele mult deasupra capului. Minunat. Dar cred că eşti de acord că, dacă o să continuăm povestea ca iubiţi, totul o să se termine doar în suferinţă.

El lăsă capul într-o parte şi se uită la ea de parcă nu ar fi înţeles ce îi spunea.

— „Iubiţi”? „Să se termine”? Credeam că te-ai răzgândit. Credeam că vrei să te măriţi cu mine.

Gura lui Annabelle se închise brusc şi groaza i se prefigură pe chip.

— O, nu, David. Ea clătină atât de puternic din cap încât părul îi zbură peste umeri. Credeam că am fost clară aseară. Nu o să mă mărit niciodată.

— M-ai vrut doar pentru o noapte? răbufni el şi o privi cu ochi bănuitori. Asta ai vrut să spui când ai zis „fă-mă a ta”?

Annabelle se întinse şi îi cuprinse obrazul în mână, regretul fiind gravat pe chipul ei.

— Orice altceva ar fi un risc prea mare.

Lăsând afurisitul de cearşaf să cadă pe covor, David îşi înşfăcă pantalonii de pe podea şi îi îmbrăcă. Apoi se îndreptă spre bufet şi îşi turnă un pahar de coniac. Cu lăcomie, bău pe nerăsuflate aproape jumătate de pahar înainte de a se întoarce spre ea.

— Nu, Annabelle. De data asta nu este atât de simplu. Nu pleci de aici fără să-mi spui *de ce.* De ce nu-ţi dai voie să încerci?

— Tu bei? exclamă ea, uitându-se la paharul din mâna lui de parcă ar fi fost un şarpe otrăvitor.

David era atât de furios de schimbarea ei bruscă de atitudine, încât abia dacă îi mai auzi cuvintele. Ea încerca să schimbe iar subiectul şi el nu avea de gând să o lase. Ridică vocea.

— *De ce* eşti atât de hotărâtă să nu te măriţi? De ce ţi-e atât de *frică de căsătorie*?

Chipul lui Annabelle împietri. Nările i se lărgiră.

— Doar pentru că nu pic la picioarele primului bărbat care vine să-mi facă curte nu înseamnă că îmi este *frică.*

În ochii ei se aprinse un foc albastru glacial.

El aruncă o mână în aer şi bău dintr-o înghiţitură restul de coniac. Puse paharul înapoi pe bufet, cu o bufnitură.

— O, da, nu o să pici la picioarele nici unui bărbat care vine să-ţi facă curte! Tu vrei doar să-i aduni pe toţi în jurul fustelor tale.

Îşi regretă cuvintele chiar în clipa în care acestea îi zburară de pe buze. Dar era prea târziu şi el era prea supărat ca să le mai ia înapoi.

— Cum îndrăzneşti?

Ea se aplecă şi îşi ridică iute rochia de pe podea, apoi şi-o trase peste cap.

David ocoli patul şi se înălţă deasupra ei. Era încă furios, dar nu voia ca ea să plece aşa. Şi trebuia să-şi dea seama cum o făcea să revină în dormitorul ei fără să o vadă cineva. Trebuia să-şi lase furia deoparte şi să o ajute măcar să se îmbrace.

— La naiba, Annabelle! mormăi el în timp ce îşi ridică braţul ca să recupereze ciorapul rătăcit pe baldachin.

Annabelle scoase un strigăt gutural întretăiat, apoi se feri şi se ghemui pe podea.

Ochii lui David se măriră. Lăsă braţul în jos şi se uită la ea neîncrezător.

— Doamne, Annabelle! Doar nu ai crezut... El îngenunche repede lângă ea, studiindu-i chipul. Te rog spune-mi că nu ai crezut că o să te lovesc.

— Nu. Vocea îi tremura. Ea refuză să îi întâlnească privirea. Nu, bineînţeles că nu.

Ea se ridică din nou în picioare şi luă ciorapul de la el. El urmări neputincios cum îşi îmbracă hainele cât poate de bine. Reluă la nesfârşit în gând ultimele secunde. Ea negase, dar era prea târziu. Văzuse expresia de groază din ochii ei atunci când se făcuse mică lângă pat. Crezuse că voia să o lovească. Era sigur de asta. Era îngrozit.

— Annabelle. El se întinse spre ea, dar ea se îndepărtă iute de el şi se duse spre uşă. Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii.

Nu putea să plece aşa. Nu va mai putea niciodată să trăiască împăcat cu sine. O speriase. Chiar o speriase. Văzuse frica din ochii ei.

Hainele îi erau strâmbe. Părul îi era răvăşit. Rochia nu

era încheiată la nasturi, cordonul nu era legat. Dar părea hotărâtă să revină pe furiş în camera ei.

Ea întredeschise uşa şi aruncă o privire afară.

— Annabelle, stai… strigă David, într-o ultimă încercare disperată de a o face să vorbească cu el.

— La revedere, şopti ea, înainte de a ieşi pe uşă.

Capitolul 30

Nunţile erau minunate. Trei mirese. Trei miri. Trei rânduri de jurăminte şi trei cupluri care îşi promiteau să se iubească pentru totdeauna. În timp ce preotul susţinu ceremonia în dimineaţa următoare, David nu se putu abţine să nu arunce o privire spre Annabelle. Îi aruncase deja mii de priviri şi ea nu se uitase nici măcar o dată.

Annabelle stătea între mama ei şi lordul Murdock, care afişă un zâmbet de o falsitate evidentă pe faţă, mai ales în momentele din ceremonie când Lady Julianna îi jură iubire eternă lordului Worthington. Totuşi, înfăţişarea lui Annabelle nu se schimbă cu nimic în timp ce urmări jurămintele celor trei cupluri. Rămase pe scaun, cu spatele drept ca o lumânare, cu privirea fixată înainte şi o expresie perfect cuviincioasă pe chip.

Când veni rândul lui Beau şi al lui Marianne să-şi facă jurămintele, David fu absolut convins că îi intrase ceva în ochi. Era nespus de fericit pentru sora lui, care arăta splendid în ziua ei specială. Marianne purta o rochie albă din dantelă, un voal alb şi avea un buchet de crini. Nu fusese niciodată mai frumoasă. Dacă părinţii lor şi Frederick ar mai fi fost încă în viaţă, ar fi fost cu toţii la fel de mândri ca David.

După ceremonie, un mic dejun îmbelşugat se servi în sala mare. După aceea, majoritatea invitaţilor se retraseră în camerele lor pentru a se odihni şi a se pregăti de măreţul bal de nuntă programat să înceapă seara.

David nici măcar nu încercă să se odihnească. În

schimb, făcu o plimbare prin pădurile din apropiere, alegând beţe şi analizându-le cu gândul la diferite sculpturi în lemn. Dar nu îşi dori să păstreze nimic din ce găsise. Le aruncase pe fiecare în parte înapoi pe pământ cu câte o înjurătură zdravănă.

Noaptea precedentă fusese şi cea mai frumoasă, şi cea mai groaznică din viaţa lui. Să facă dragoste cu Annabelle fusese perfect. Iubise fiecare clipă. Dar după aceea, visul se transformase într-un coşmar.

David îşi trecu o mână prin păr şi mai aruncă un băţ. De ce? De ce era Annabelle atât de hotărâtă să rămână fată bătrână? *Trebuia* să existe un motiv. Voia să păstreze controlul asupra vieţii ei? El nu avea de gând să îi spună ce să facă. Îi era frică să nască? Era adevărat că multe femei mureau în timpul naşterii, dar propria ei mamă născuse de două ori fără nicio complicaţie. Aveau toate motivele să creadă că şi Annabelle va fi bine.

Cu siguranţă nu era pentru că nu se simţea atrasă de bărbaţi. Iar el ştia asta cu siguranţă. Nu îi menţionase nicio dorinţă mistuitoare de a studia ceva anume sau de a călători prin lume. *Ce o* făcea să fie de neclintit în decizia ei de a rămâne fată bătrână?

Era bântuit de imaginea ei chircită lângă pat cu o seară înainte. Tresărea de fiecare dată când se gândea la asta. Annabelle fusese speriată. De el. Chiar crezuse că o va lovi. Dar de ce? El nu mai făcuse niciodată aşa ceva… nici unei femei… şi nici nu îi dăduse vreun motiv să creadă că ar fi putut să o facă vreodată.

La naiba! Nu exista niciun răspuns. Ci doar şi mai multe întrebări.

Se întoarse îmbufnat spre casă. Avea de studiat o carte.

*

Marea sală de bal de la Worthington Manor era plină cu flori, lumânări şi peste cinci sute de invitaţi care veniseră să celebreze căsătoriile a trei dintre cei mai

chipeşi şi râvniţi burlaci din lumea bună cu trei dintre cele mai frumoase şi mai neasemuite doamne.

David făcu tururi peste tururi, fiind singurul membru în viaţă din familia lui Marianne. Salută oamenii, discută cu ei, îi întrebă de sănătate şi chiar îşi propuse să îi reîntâlnească pe unii dintre ei la Londra. Bău pahar după pahar de şampanie ca să îşi amorţească emoţiile, dar se strădui să vorbească cu majoritatea celor prezenţi în sala de bal. Îşi petrecuse după-amiaza studiind afurisitul de registru al lui Debrett, ca să nu se facă de petrecanie astă-seară, nici el, nici pe Marianne.

Dansă cu Lady Julianna şi cu Lady Frances, urându-le toată fericirea din lume şi, în cele din urmă, îşi însoţi sora pe ringul de dans.

— Eşti frumoasă, Marianne, spuse el în timp ce se roteau într-un vals. Mama, tata şi Frederick ar fi mândri.

Lacrimile licăriră în ochii albaştri şi strălucitori ai lui Marian ne.

— O, sper, David. Sunt atât de recunoscătoare că *tu* eşti aici. Aproape te-am pierdut şi pe tine. Nu este nimic mai liniştitor pentru mine decât să ştiu că nu mai eşti în primejdie. Nu sunt sigură că aş putea trăi fără să mai am pe nimeni din familia mea.

Lui David i se tăie respiraţia. În tot acest timp îşi dorise să se întoarcă în armată, pe câmpul de luptă, în locul pe care îl cunoştea cel mai bine, unde viaţa avea sens pentru el, dar ar fi fost un gest egoist. Dacă se arunca din nou în calea pericolului, Marianne putea să se trezească într-o bună zi singură pe lume. Îl va avea pe Bell, desigur, dar familia ei, familia care o crescuse, va dispărea cu totul. Marianne îi salvase viaţa odinioară… cu o carte. Niciodată nu ar fi acceptat să îi provoace intenţionat o asemenea durere surorii lui dragi.

El o răsuci într-o piruetă şi continuă dansul în trei paşi, în timp ce un zâmbet larg se zugrăvi pe chipul lui.

— Pentru prima dată, pot să spun sincer că mă bucur să fiu aici, Marianne.

Sora lui îi întoarse zâmbetul.

— Bine, pentru că, deşi n-am avut un răgaz de linişte astăzi, am observat că parcă ceva nu-ţi dă pace.

El oftă.

— Nimic ce să nu merit.

— Mă îndoiesc de asta, răspunse Marianne. Dar după asta, să o inviţi pe Lady Elspeth la dans. I se scurg ochii după tine de parcă ar fi un căţeluş care îşi aşteptă masa de seară.

David chicoti.

— O invit.

Când dansul cu Marianne luă sfârşit, David făcu întocmai. Nu trebui să se ducă prea departe pentru a o găsi pe Lady Elspeth, care acceptă cu absolută încântare să danseze cu el.

O însoţi pe ringul de dans în timp ce muzicienii se lansară în notele unui alt vals. Ea se apucă să vorbească despre detalii legate de nuntă şi David făcu tot posibilul să o urmărească până când Murdock şi Annabelle trecură pe lângă ei pe ringul de dans.

El tăcu imediat, iar Lady Elspeth nu păru să rateze schimbarea lui de dispoziţie.

— Eşti bine, milord? întrebă ea, înclinând capul într-o parte ca să se uite la el.

— Da. Da, bineînţeles.

Dar nu reuşi nici măcar să schiţeze un zâmbet. Gândul că Annabelle dansa cu Murdock îl scotea din sărite. Ea îi spusese cu o seară înainte că nici măcar nu îi *plăcea* de el. Spusese că era un nemernic. Ce joc juca acum? Femeia era înnebunitoare.

— Este vorba de Lady Annabelle, nu-i aşa, milord? întrebă Lady Elspeth cu o voce resemnată.

David răsuflă apăsat. Era timpul să recunoască adevărul. Lady Elspeth merita mai mult decât un bărbat îndrăgostit de altă femeie. Nu mai avea nicio speranţă să o cucerească pe Annabelle, dar nici nu avea de gând să îi facă curte lui Lady Elspeth. Chiar trebuia să fie sincer cu tânăra.

— Da, Lady Elspeth. Este vorba de Lady Annabelle.

— Îţi place de ea? spuse Lady Elspeth, cu o expresie resemnată şi dezamăgită pe chip.

— Îmi pare rău, Lady Elspeth. Nu vreau să-ţi dau false speranţe.

Lady Elspeth îşi ridică bărbia şi privi dincolo de umărul lui.

— Înţeleg, şi nu mai spuse nimic altceva, în vreme ce chipul îi deveni ca o mască imposibil de citit.

Când muzica se opri, David o însoţi pe Lady Elspeth înapoi la mama ei. Îi mulţumi pentru dans, iar ea făcu o reverenţă frumoasă, în timp ce el execută cea mai solemnă plecăciune. Apoi îşi luă rămas-bun, traversat de un sentiment de uşurare. Măcar reuşise să facă un lucru corect la această petrecere. O eliberase pe Lady Elspeth. Aşa se şi cuvenea să facă din moment ce nu părea să se gândească decât la Annabelle. Oricât de neplăcut şi de inutil ar fi fost.

Două ore şi cinci pahare de şampanie mai târziu, David stătea sprijinit de un perete în sala de bal, lângă un palmier în ghiveci. Palmierul era una dintre cele mai bune companii de care se bucurase toată seara. Nu vorbea şi nu părea să-l deranjeze că şi el se cufundase în tăcere. Mai devreme, făcuse turul musafirilor de dragul lui Marianne, dar şi-ar fi dorit să se strecoare pe furiş în dormitorul lui şi să se adâncească într-un somn fericit, care să îl facă să uite tot.

Dând pe gât ultima gură de şampanie din pahar, se îndepărtă de perete, cu gândul de a face întocmai.

Capitolul 31

Annabelle nu putea să doarmă. Era întinsă între pernele de pe patul ei de la Worthington Manor şi privea lung în întuneric. Participase la cele mai frumoase nunţi astăzi. Toate cele trei cupluri îşi declaraseră dragoste veşnică. Rochiile fuseseră superbe. Florile fuseseră minunate. Mirii fuseseră parcă rupţi din soare. Masa fusese

extraordinară, iar balul divin. Nunţile în sine erau mereu frumoase. Ceea ce urma după aceea era urât.

Lordul Murdock stătuse alături de ea şi încheieturile i se făcuseră albe ca varul strângând braţele scaunului când Lady Julianna îi jurase iubire veşnică lordului Worthington. Evident, lordului Murdock nu îi păsa de Lady Julianna. Era pur şi simplu supărat pentru că o pierduse în faţa lui Worthington. Nu suporta să fie învins în cel mai mare joc al sezonului. Iar acum Annabelle era noua lui pradă. Nu dădea doi bani pe ea. Era limpede din felul în care nu întreba niciodată nimic despre ea. Toate comentariile lui erau legate de propria persoană, titlul, banii şi statutul lui social. Niciuna dintre acestea nu o impresiona pe Annabelle. Şi nu o va impresiona în veci.

Probabil că nu ar fi trebuit să facă dragoste cu David cu o noapte în urmă, dar nu reuşea să îşi regrete decizia. Bărbatul era incredibil de chipeş şi ea îl dorise cu patimă. Abia la sfârşit, îşi aminti de ce cu bărbaţii era mai bine să păstrezi o minimă distanţă. El nu încercase să o lovească, dar pentru o clipă înnebunitor de copleşitoare, ea fusese cumva convinsă că o va face. Băuse şi era furios. Ea nu reuşise să-şi înăbuşe reacţia izvorâtă din instinct a propriului corp când el îşi ridicase braţul atât de aproape de ea.

Bineînţeles că el nu înţelegea de ce fusese atât de speriată. Nici ea nu înţelegea. Cum să îi explice?

Regreta că înţelesese greşit ce îşi dorise de la el cu o seară înainte. Cu siguranţă nu avusese de gând să îl inducă în eroare. Îşi închipuise că va fi încântat de cum se încheiase totul între ei. Nu îşi făcuseră promisiuni. Nu discutaseră despre implicaţii pe viitor. Ce bărbat nu ar fi interesat de o propunere atât de convenabilă? Dar părea că ea îl subestimase teribil pe David. Desigur, îi păruse rău. Numai că regretul se stinsese iute după ce el o acuzase că îi era frică. Regretul fusese înlocuit pe dată de o mânie clocotitoare.

Iar acum că avusese timp să se gândească toată ziua la asta, ştia de ce comentariul lui o deranjase atât de mult.

Pentru că îi *era* frică.

Era o laşă şi fusese dintotdeauna. Nu reuşise niciodată să-şi adune curajul ca să se opună tatălui ei aşa cum făcuse Beau. Şi acum nu numai că nu avea curajul să se mărite, dar nici măcar nu avea curajul să îi spună bărbatului *de ce* reacţiona aşa. David merita mai mult decât atât. Merita o femeie pe care să o iubească şi care să îl iubească. Exact aşa cum îi spusese el la prima lor lecţie. Annabelle nu avea dreptul să îl priveze de o asemenea fericire.

Bătaia de la uşa dormitorului ei o făcu să tresară. I se păru sau chiar bătuse cineva? Se strecură iute din pat şi îşi puse halatul înainte de a se grăbi spre uşă şi a o întredeschide o idee.

David stătea pe coridor şi era atât de chipeş încât aproape îşi dori să scoată un oftat. Înalt, brunet, elegant. Încă mai purta haina neagră de seară pe care o avusese la bal în seara asta. Arătase atât de fermecător, încât ea abia reuşise să-şi ia ochii de la el. Când el nu era conştient că îl privea, desigur. Acum părul îi era uşor ciufulit şi avea un pahar în mână.

— Pot să intru, milady? întrebă el, făcând o plecăciune teatrală în faţa ei. Jur că vin cu scuze.

Era ameţit?

— Nu-mi datorezi scuze, David.

— Ba cum să nu!

El o anunţă cu voce tare, făcând încă o plecăciune. Annabelle decise în treacăt că trebuia să îl lase să intre înainte ca el să facă mai mult zgomot pe coridor şi alţi oaspeţi să vină să vadă care era problema. Nu era bine să fie văzuţi împreună aşa.

Ea aruncă iute o privire pe coridor ca să se asigure că nu îi urmărea nimeni, înainte de a-l apuca de încheietura mâinii şi a-l trage înăuntru.

Închise uşa în urma lui.

— Şttt, îl mustră ea.

El făcu din nou o plecăciune şi coborî vocea.

— Ai vrea să bei ceva?

— Nu.

Ea clătină din cap.

— Nici eu…

Un zâmbet larg înflori pe faţa lui.

Ea nu reuşi să nu zâmbească. Era clar că băuse prea mult, dar era distractiv, puţin nătâng, nu furios. Ceea ce era… diferit.

— În primul rând, aş vrea să-mi cer scuze că te-am speriat aseară, spuse el şi schiţă o a treia plecăciune.

Ea dădu din cap.

— David, nu…

— În al doilea rând, vreau să-ţi pun o întrebare, spuse el, întrerupând-o şi arătând din nou cu degetul în aer.

Ea îl privi cu prudenţă. O întrebare. Nu suna bina. Nu îşi dorea ca totul să se termine cu o altă ceartă.

— Ce întrebare?

— Hm… scuzele mele, milady, dar nu am cum să te întreb altfel. Te-a mai lovit cineva vreodată?

Annabelle simţi că se face albă ca varul. Inima îi bătea atât de tare încât o durea. De unde ştia? David avea o idee despre teroarea în care trăise pe vremea copilăriei? Era evident? Sau pur şi simplu ghicise totul din cauza reacţiei ei din noaptea precedentă?

— Nu ştiu ce vrei să spui, insistă ea, clătinând din cap şi coborând privirea spre picioarele ei goale.

Trebuia să-l scoată din dormitor cât mai repede.

El miji ochii spre ea.

— Ba eu cred că ştii. Te întreb dacă te-a lovit cineva vreodată. Un bărbat, vreau să spun.

Înghiţind nodul uriaş care i se pusese în gât, ea clătină din cap, dar nu reuşi să îi întâlnească privirea.

— Nu. Nimeni.

Dar nici măcar *ea* nu se crezu. Rămase fără voce. O, Doamne. Era cea mai laşă femeie din lume. Nici măcar nu putea spune adevărul când avea de-a face cu cineva care îi ghicise trecutul.

David se întoarse de la ea şi înjură în barbă. Vocea lui era joasă, aproape o şoaptă.

— *Tot* nu te vrei să te deschizi în faţa mea. După tot acest timp.

— Nu ştiu ce vrei să spun, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Trebuia să-l scoată de aici. Poate că nu era violent sau supărat, dar băutura îl făcea mult prea sincer. Punea prea multe întrebări la care nu voia să răspundă.

Amintindu-şi că era mai bine pentru David dacă îl alunga din camera ei, ea se îndreptă spre uşă şi o întredeschise.

— Te rog să pleci, spuse ea, arătând spre coridor.

Maxilarul lui David se încleştă.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea strânse din dinţi şi se uită fix la perete, încă incapabilă să îi întâlnească privirea.

— Este motivul pentru care nu vrei să te măriţi? întrebă el.

Tristeţea şi regretul răsunau în tonul lui.

Annabelle răsuflă năucită şi lăsă capul în jos. Nu mai putea să suporte asta. Nu îşi dorea ca lui să îi fie milă şi nu putea să îi răspundă la întrebări. *Nu* va răspunde. Ea deschise larg uşa.

— Te rog să pleci.

Dar de data asta era mai mult o rugăminte.

Durerea provocată de refuzul ei îi traversă chipul tras când David trecu cu paşi mari pe lângă ea şi ţâşni pe coridor.

— O, Doamne, răsună o voce de femeie.

Frica se învolbură înăuntrul lui Annabelle în timp ce privirea ei zbură spre coridor şi le văzu pe Lady Elspeth şi pe mama ei la nici doi paşi de David. El aproape se ciocnise de ele.

Ochii mamei lui Lady Elspeth se făcură uriaşi când o zări pe Annabelle în prag, în cămaşa de noapte.

— O, Doamne! strigă Lady Elspeth, aruncând o privire de la David la Annabelle şi înapoi, chiar înainte de a leşina.

Capitolul 32

În dimineaţa următoare, David stătea pe un scaun aflat lângă şemineul din camera lui, chinuindu-se cu o migrenă cruntă, dar şi cu amintiri pline de regrete. Noaptea precedentă se încheiase după ce ţipătul lui Lady Elspeth adusese de-a valma spre dormitorul lui Annabelle vreo jumătate din musafirii găzduiţi la acelaşi etaj… inclusiv pe Beau şi pe Marianne.

Toţi reveniseră până la urmă în camerele lor, dar nu înainte ca răul să fi fost făcut. Jumătate din înalta societate îl văzuse pe David în faţa dormitorului lui Annabelle, în timp ce Annabelle era în cămaşă de noapte, iar cealaltă jumătate părea să fi auzit povestea până a doua zi dimineaţă. Lady Elspeth şi mama ei nu pierduseră vremea şi răspândiseră vestea că David ieşise chiar din camera lui Annabelle în inima nopţii.

Nu avea niciun rost să nege. Adevărul era adevăr şi el ar fi fost doar un ticălos dacă ar fi spus că Lady Elspeth şi mama ei minţeau. Dar asta nu ameliora cu mai nimic lucrurile. Avusese partea lui de decizii proaste în viaţă, dar niciuna nu se compara cu faptul că se cherchelise la nunta surorii lui şi se dusese în dormitorul lui Annabelle cu o seară în urmă. El şi Annabelle reuşiseră să fie împreună cu o noapte înainte fără să suporte vreo consecinţă. Norocul nu era atât de îngăduitor. Fusese un prost că mai încercase a doua oară.

David citi aceeaşi propoziţie pentru a patra oară înainte de a închide cartea pe care pretindea că o citeşte şi a o arunca în pat. Nu putea spune neapărat că se ascundea în dormitorul lui, dar nici nu era nerăbdător să iasă, până nu avea ocazia să discute cu sora lui şi să îşi dea seama de gravitatea situaţiei. Se întâlnise deja cu Lady Angelina şi cu Beau cu o seară în urmă. Era uimitor cât de repede te trezeai atunci când erai confruntat cu un scandal. Le

promisese mamei şi fratelui lui Annabelle că va face ce se cuvenea şi se va însura cu ea. În plus, promisese că va fi de acord cu orice clauză în contractul de căsătorie care să li se fi părut potrivită. El nu avea de gând să îi strice reputaţia şi să dea bir cu fugiţii.

Asigurările şi intenţiile lui de a-şi asuma responsabilitatea îi liniştiră şi pe Beau, şi pe Lady Angelina, dar David nu îşi făcea griji pentru părerile lor. Ci pentru a lui Annabelle. Doar a ei conta.

Totuşi, nu avea de gând să se întoarcă în camera lui Annabelle ca să o roage să vorbească cu ea. Ar fi fost în stare să îl ucidă cu mâna ei. Avea nevoie de altcineva căruia să îi spună cum se purta. În acest scop, îi trimise un bileţel surorii lui şi îi solicită o vizită.

Câteva clipe mai târziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Marianne o deschise pentru a se strecura înăuntru.

— Aici erai, spuse ea cu sufletul la gură, părând uşurată.

David nu reuşi să zâmbească.

— Unde altundeva să fiu?

Marianne se îndreptă spre el, cu braţele încrucişate peste piept.

— Nu ştiu, jucând pall mall pe peluză cu doamnele şi mamele lor, poate.

— Eşti teribil de amuzantă, mormăi el, încrucişând braţele peste piept şi prăbuşindu-se pe scaun.

Îşi întinse picioarele în faţa lui.

— Sunt, nu-i aşa? răspunse Marianne cu un zâmbet vesel.

David trase aer în piept. Nu era momentul pentru glume.

Trebuia să-şi asume alegerile proaste şi acţiunile nesăbuite.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat nunta, Marianne.

Sprâncenele roşietice ale lui Marianne se arcuiră.

— Prostii. Nunta s-a încheiat şi, în plus, toată lumea o să vorbească despre asta ani de acum înainte. Aş spune că a fost un succes de zile mari. Lumea bună adoră bârfele, să

ştii. Frances este peste măsură de încântată. Crede că povestea asta ar putea înlocui arestarea tatălui ei din fruntea listei de scandaluri din ultima vreme.

David clătină din cap şi şi-l apucă între mâini. Nu ar fi trebuit să facă asta. Băuse mult prea mult noaptea trecută pentru a scutura din cap în dimineaţa asta.

— Mă bucur că vezi partea amuzantă din situaţie, continuă el, dar simt nevoia să subliniez că mă îndoiesc că nebunia asta o să se termine cu bine pentru familia noastră sau a lui Bell. Scandalurile nu sunt bune. Până şi eu ştiu asta.

Marianne se apropie şi îi puse o mână pe umăr.

— Nu-mi pasă ce crede lumea bună. Îmi pasă cum se simte fratele meu în legătură cu o căsătorie în care este forţat să intre.

David se încruntă.

— Forţat să intru? Lady Annabelle ar fi o soţie minunată pentru oricine.

Marianne îi cercetă chipul.

— Dar o iubeşti, David?

Fără a întâlni ochii surorii lui, el îşi frecă maxilarul aspru din cauza bărbii pe care nu o mai răsese de o zi.

— Mă plimb prin înalta societate de suficient timp ca să ştiu că nu este nevoie de dragoste pentru a te căsători.

Marianne îşi încrucişă din nou braţele peste piept şi se uită lung la el.

— În mod evident, tata credea că este. A renunţat la tot din dragoste, inclusiv la titlul lui.

David dădu din cap.

— Într-adevăr.

De ce trebuia să îi amintească de tatăl lor într-un asemenea moment?

— Iar eu îl iubesc pe Beau din toată inima şi ştiu că Julianna şi Rhys, dar şi Frances şi Lucas se iubesc, continuă Marianne.

David dădu iar din cap.

— Da, dar Annabelle mi-a spus răspicat în repetate rânduri că nu este deloc interesată de căsătorie.

— Iartă-mă, dar mă simt obligată să întreb. Ce căutai în dormitorul ei, David?

David îşi trecu o mână prin păr.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că eram mort de beat?

Marianne îşi arcui o sprânceană şi ridică din umeri.

— Îmi închipui că trebuie.

— Bine. Atunci eram mort de beat. Nu s-a întâmplat absolut nimic neplăcut aseară.

Iată. Cel puţin asta era adevărat.

— Poate, răspunse Marianne, dar lumii bune nu îi pasă de adevăr. Ci de detaliile picante şi, din păcate, Lady Elspeth şi mama ei par foarte dornice să împărtăşească aceste detalii.

— Cum este Lady Elspeth? întrebă David.

— Biata fată a avut nevoie aseară de o jumătate de sticlă cu săruri aromate. Slavă Domnului că ai prins-o înainte să se lovească în vreun fel cu capul de podea.

David tresări.

— Îi mai este încă rău?

Marianne ridică din umeri.

— Părea să fie bine când a plecat azi-dimineaţă. De fapt, părea mulţumită de felul în care s-au desfăşurat evenimentele.

— Mulţumită?

David se încruntă. Lady Elspeth era aşa o mare bârfitoare încât să fie încântată că dezvăluise un scandal?

Marianne dădu din cap.

— Da, era aproape în al nouălea cer când i-a spus lordului Murdock ce a văzut.

David gemu.

— Apropo de lordul Murdock, continuă Marianne, măcar ai salvat-o pe Annabelle de acel om groaznic. A plecat de aici bătând apa în piuă despre cât de instabile sunt femeile. Până l-a liniştit Lady Elspeth.

— Nu sunt sigur că Annabelle ar spune că am „salvat-o”, răspunse el.

— Sincer, vă iubesc pe amândoi şi nu vreau să vă văd pe niciunul făcând ceva ce veţi regreta. Marianne se aplecă

şi strânse umărul lui David. Te rog doar să-mi promiţi că nu o să uiţi ce spunea mama.

— Căsătoreşte-te din dragoste şi nu o să regreţi niciodată, spuse David în şoaptă.

De ce îi amintea de mama într-un asemenea moment? Îşi frecă din nou bărbia şi cumpăni la cuvinte. Dragoste? O iubea pe Annabelle. El ştia asta. Era sentimentul amuzant care înflorea înăuntrul lui de fiecare dată când ea era pe aproape. Îi lipsea acum. Dar nu conta că o iubea. Problema era că ea nu îl iubea.

— Nu sunt sigur că cuvintele mamei mai sunt adevărate, adăugă David cu un oftat.

— De ce nu? întrebă Marianne, încruntându-şi sprâncenele.

David nu putea să îi spună surorii lui că distrusese viaţa lui Annabelle. Că ea nu avusese niciodată de gând să se mărite cu nimeni. Nu i se cuvenea lui să dezvăluie acest secret.

După ce Marianne plecă, David se lăsă pe spate în scaun şi inspiră adânc. Chiar o făcuse lată de data asta, nu-i aşa? Era cu totul de vină pentru noaptea precedentă. Ajunsese ameţit la uşa lui Annabelle şi dornic să îi ceară din nou răspunsuri, ca un nemernic ce era. Nu ar fi trebuit să se ducă niciodată în dormitorul ei şi acum era pe cale să îi distrugă viaţa prin comportamentul lui necuviincios şi nesăbuit. Adevărul era că el nu merita o femeie atât de bună ca Annabelle şi nu o putea condamna dacă ea îl va urî pentru totdeauna.

Capitolul 33

Aparent, unul dintre avantajele de a fi nobil era abilitatea de a face rost de o licenţă speciala de căsătorie direct de la arhiepiscopul de Canterbury. De fapt, Worthington trimisese imediat după ea şi aceasta sosise chiar a doua zi prin curier special. O zi chinuitoare în care

David rămăsese în dormitorul lui, în timp ce ceilalţi invitaţi la nuntă (cu excepţia lui Lady Angelina şi Annabelle) îşi făcuseră bagajele şi plecaseră, toţi ducând cu ei povestea despre cum Lady Annabelle Bellham era în sfârşit adusă în faţa altarului de bârfe, nici mai mult, nici mai puţin.

Potrivit lui Marianne, lordul Murdock plecase într-un acces de furie, Lady Angelina era teribil de încântată, iar Annabelle stătea ascunsă în propriul ei dormitor fără să vorbească cu nimeni.

David nu mai putea suporta. Refuza să se însoare cu Annabelle fără să vorbească măcar cu ea mai întâi. Numeroasele bileţele pe care i le trimisese în camera ei prin lachei rămăseseră fără de răspuns până când, în cele din urmă, decise să se ducă şi să bată la uşa ei. Răul era deja făcut. Nu era ca şi cum îi putea compromite *din nou* reputaţia.

Lady Angelina răspunse la uşă încă de la prima bătaie.

Când văzu expresia de pe chipul lui David, se întoarse spre Annabelle şi spuse:

— Cred că o să mă duc la o plimbare prin grădinile lordului Worthington.

— Nu, mamă. Rămâi! strigă Annabelle.

Dar era prea târziu. Doamna mai în vârstă se aventură deja pe coridor înainte ca Annabelle să aibă şansa de a mai spune ceva. David o privi cum pleacă, surprins de viteza ei. Clătină din cap şi intră în camera lui Annabelle. Era recunoscător pentru intimitate, dar avu grijă să lase uşa întredeschisă din motive de bună-cuviinţă… nu că mai conta.

Annabelle stătea lângă şemineu, îmbrăcată într-o rochie trandafirie. Ţinuta şi părul ei erau simple şi fine, dar chipul îi era încununat de o expresie scăpărătoare.

— Nu mi-ai răspuns la niciun bileţel, spuse el, dorindu-şi imediat să îşi dea una pentru că spusese ceva atât de evident.

De ce spunea mereu lucruri evidente în preajma ei?

— Nu am vrut să vorbesc cu tine, răspunse ea

încordată.

El zâmbi. Şi *asta* era evident.

— Sunt sigur că ţi-a spus mama ta, dar lordul Worthington ne-a făcu rost de o licenţă specială pentru a ne căsători. Vicarul vine de dimineaţă.

— Da, mi-a spus mama.

Vocea ei era lipsită de orice emoţie.

— Şi? o îndemnă el.

— Şi ce?

Ea îi aruncă o privire de nepătruns.

— Ai de gând să mergi până la capăt? Ai de gând să te măriţi cu mine?

Angoasa i se strecură în voce.

Annabelle râse fără nicio urmă de haz.

— Întrebi de parcă aş avea de ales.

— Da, Annabelle. Bineînţeles că ai. Nu te-aş forţa niciodată să intri într-o căsnicie pe care nu ţi-o doreşti, indiferent de situaţie.

Un alt râs fără umor. Ea păşi spre el, cu braţele încrucişate strâns peste piept.

— Vorbeşti ca un bărbat. *Tu* ai de ales. Ai putea să ne faci praf pe mine şi reputaţia mea. Am văzut ce efecte au asemenea scandaluri asupra femeilor. Aş fi o paria. Mama şi Beau ar fi trataţi ca nişte paraziţi. *Eu* nu am de ales.

David lăsă capul într-o parte.

— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa.

Vocea lui Annabelle era plină de furie.

— Presupun că în continuare o să-mi spui că dacă asta se întâmpla în Brighton, era diferit. Brighton nu are regulile stricte ale lumii bune. Hai. Spune-mi.

David clătină din cap.

— Nu am nimic de spus. Adevărul este că, dacă aş fi fost descoperit în dormitorul tău în Brighton, tot am fi pus la cale o nuntă acum. Doar că arhiepiscopul nu ar fi fost implicat în poveste şi am fi avut mai mult de aşteptat.

Annabelle se întoarse de la el şi se îndreptă spre fereastră. Vocea ei era joasă şi încordată printre dinţii strânşi.

— Vreau să-ţi fie foarte clar un lucru. O să fim căsătoriţi doar de ochii lumii. *Nu* îmi vei stăpâni trupul şi *nu* mă vei stăpâni pe mine!

*

Uşa se închise în urma lui David, iar Annabelle se întoarse spre camera pustie, cu lacrimi în ochi. Tremura din toate încheieturile, îşi înfăşură braţele peste mijloc. El nu spusese un cuvânt. Ea tocmai îi spusese că vor fi căsătoriţi doar de ochii lumii, iar el nu spusese niciun cuvânt. Nu se certase cu ea, nu o întrebase de ce. Oare pentru că nu avea de gând să trăiască aşa sau se simţea atât de vinovat încât nu voia să se certe cu ea în acest moment? Nu avea de unde să ştie, dar ştia un lucru… el nu îi va face niciun rău. Ea nu îi va permite. Şi dacă nu o atingea, dacă nu erau intimi, ea nici nu îi va oferi copii cărora să le facă vreodată rău.

Annabelle se apropie de pat cu picioare tremurătoare şi aproape se prăbuşi. Situaţia în care se aflau nu era doar din vina lui David. Ştia asta. Ea nu ar fi trebuit să joace un joc atât de primejdios cu corpul şi emoţiile ei, darămite cu ale lui. Dar de când auzise ţipătul lui Lady Elspeth pe coridor, Annabelle fusese cuprinsă de o teamă copleşitoare. Îi invadase tot corpul, făcând-o să se simtă amorţită şi tremurândă. În primul rând, se temuse că se va isca un scandal. Apoi, când toată lumea venise în fugă, frica fusese înlocuită cu perspectiva de a fi exclusă din singura societate pe care o cunoscuse. Mai târziu, după ce se ghemui se în pat, cu mama alături, mângâindu-i capul şi spunându-i că totul va fi bine, Annabelle se temea că nu avea cum să scape de căsătorie. Şi târziu în această dimineaţă, după ce aproape trecuse prin toate emoţiile posibile şi imposibile, îi fusese teamă că se putea chiar să îşi *dorească* să se mărite cu David. Şi acesta era cel mai înfricoşător gând dintre toate.

Dar când David venise la uşa ei în această după-amiază şi îi ceruse să o vadă, teama copleşitoare care o

străbătuse ore la nesfârşit se transformase imediat într-o furie nimicitoare. El nici măcar nu merita neapărat furia ei, dar ea nu reuşise să o stăpânească. Toate temerile pe care le ignorase încă din copilărie se transformaseră în furie şi simţise cum o copleşesc trup şi suflet, cerându-i lui David să accepte o căsătorie doar de faţadă doar pentru ca ea să nu fie îngrozită de viitor.

Suspinele îi zguduiră trupul şi îşi îngropă faţa în saltea. Era slabă de înger. Ca toţi cei care erau laşi. În loc să îi spună că simţea ceva pentru el... în loc să îi spună că poate îl iubea, chiar... ea îl atacase şi îl învinuise pentru situaţia dificilă în care se aflau. O, ea era cea mai cumplită laşă din lume. Nici măcar nu era suficient de curajoasă ca să îi spună adevărul.

Capitolul 34

— Nu te-aş condamna dacă m-ai provoca la duel, Bell, spuse David mai târziu în acea după-amiază, în timp ce stătea pe un fotoliu mare de piele în birou. David bea un coniac şi rotea paharul pe biroul din faţa lui. Le ceruse celorlalţi bărbaţi să le acorde câteva clipe între patru ochi. Trebuia de mult să fi avut această conversaţie cu Bell. Chiar dacă trebuie să spun că în Brighton, o bătaie soră cu moartea este mult mai eficientă, continuă David. Noi nu facem prostia asta cu chematul la duel. Este mult prea oficios. Totuşi, dacă vrei să ne vedem pe peluză ca să ne luăm la pumni, aş fi bucuros să...

— Să te provoc la duel? Pentru ce?

Pentru numele lui Dumnezeu, Bell bea o ceaşcă de ceai de parcă ar fi fost la o petrecere în grădină, nu în inima unui dezastru.

David făcu ochii mari şi se uită la marchiz de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Că am compromis-o pe sora ta? Mai ştii?

Bell lăsă capul pe spate şi râse.

— Nu ai compromis-o. Te însori cu ea. Mama este în al nouălea cer de fericire.

David bău dintr-o înghiţitură ce mai avea în pahar şi se duse spre bufet ca să îşi mai toarne unul.

— Ei bine, măcar să fie cineva în familia ta. Annabelle sigur nu este.

Bell se încruntă.

— Ce te face să crezi asta? Am presupus că te place, astfel nu ar fi stat să facă, hm, ce făceaţi voi de v-a adus în prag de nuntă.

David clătină din cap.

— De plăcut, poate. Dar să vrea să se mărite, niciodată.

Bell scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Sincer, nici eu. Te-ai întrebat vreodată de ce sora ta a refuzat toate cererile de căsătorie? răspunse David.

— M-am întrebat, dar după spusele lui Annabelle, pur şi simplu nu l-a întâlnit pe tipul cu care să vrea să-şi petreacă restul vieţii.

— Nu sunt sigur că există acest tip, răspunse David.

Bell se încruntă din nou.

— Ce vrei să spui?

— Sora ta mi-a spus de nenumărate ori că nu este interesată de căsătorie. Nu avea de gând să se mărite cu Murdock şi nu este deloc fericită că trebuie să se mărite cu mine. Se opune instituţiei în sine.

Bell se muşcă uşor de buza de jos.

— Ţi-a spus ea asta?

— Aproape cuvânt cu cuvânt. David puse paharul pe birou şi se întoarse spre prietenul lui. Nu se gândise până acum, dar poate că Bell reuşea să îi spună de ce Annabelle nu voia să se mărite. Aseară, când eram singur cu Annabelle, am ridicat brusc mâna lângă ea. Fireşte, n-am vrut să-i fac niciun rău, dar s-a lăsat pe podea şi s-a făcut mică, mică. David inspiră adânc şi întâlni ochii prietenului lui. De ce ar face una ca asta, Bell? A lovit-o vreodată un bărbat?

David nu îl mai văzuse niciodată pe marchizul de Bellingham amuţit de uimire. Şi nici nu îl mai văzuse niciodată pe spionul încrezător pălind şi, cu siguranţă, nu îl mai auzise niciodată să rămână fără suflu. Dar când toate cele trei lucruri se întâmplară în acelaşi timp, David simţi că i se face pielea de găină.

Panica se încleştă în inima lui David.

— Te rog spune-mi că nu, zise el cu răsuflarea întretăiată, urmărind cu atenţie chipul lui Bell.

— Nu, rosti Bell în cele din urmă, dar chipul îi rămase palid şi întoarse capul spre perete, tulburat, de parcă ar fi văzut o fantomă. Cel puţin, nu din câte ştiu eu, dar…

David se aşează mai drept pe scaun. Se aplecă spre Bell.

— Dar ce? Ce este? De ce îi este atât de frică de bărbaţi?

Bell se sprijini cu un cot de birou şi îşi lăsă capul să alunece în palmă. Inspiră prelung şi adânc.

— Doamne, Elmwood. Cum am putut să fiu atât de prost în toţi aceşti ani?

— Ce este? Spune-mi.

Vocea lui David era aspră şi autoritară.

— Tatăl nostru, continuă Bell. El înălţă capul şi privi iar fix în perete. Maxilarul îi era încleştat. Nemernicul bea prea mult şi devenea violent când făcea asta. O bătea pe mama şi… uneori… pe mine.

David îşi înghiţi nodul din gât care i se pusese acolo de când văzuse expresia de nelinişte de pe chipul lui Bell.

— Şi Annabelle a fost martoră?

Bell dădu încet din cap. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Mi-e ruşine să spun că da. Din câte ştiu, nemernicul nu a lovit-o niciodată. Dar ea a văzut multe lucruri. De mai multe ori decât aş vrea să-mi amintesc.

David strânse din buze şi închise ochii o secundă. Ce să îi spună prietenului lui puternic şi mândru, care recunoştea un lucru teribil pentru el? David nu avea încredere că nu va vorbi furia din el.

Muşchiul continuă să zvâcnească în maxilarul lui Bell şi o expresie de ură străluci în ochii lui albaştri ca de gheaţă.

— Bineînţeles, asta a fost când eram copil. Când era o luptă inegală. După ce am crescut şi m-am făcut suficient de mare încât să lovesc înapoi şi să las urme, ticălosul a încetat. Annabelle era încă destul de mică pe atunci. Eu… Am crezut greşit că nu fusese afectată, poate nici măcar nu-şi mai amintea. Bell clătină din cap. Am fost un prost.

Un alt nod se puse în gâtul lui David. Îşi putea doar imagina cât îl costase pe prietenul lui să îşi înfrunte propriul tată în acest fel. Nu era de mirare că Bell era atât de puternic.

— Annabelle crede că un bărbat care îşi loveşte soţia înseamnă un comportament normal, spuse în cele din urmă David şi mintea lui o luă razna. Ceea ce ar explica frica ei. De asemenea, mi-a spus că nu vrea copii.

David simţi o strângere de inimă. Totul căpăta sens acum. Atât de mult sens. Un sens îngrozitor, dar se explica toată reticenţa lui Annabelle.

Bell dădu serios din cap.

— Mi se pare cumplit, dar este logic. Am auzit-o de-a lungul anilor spunând că nu vrea să „aparţină” unui bărbat.

Atâtea lucruri aveau sens acum. David făcu un semn din cap spre ceaşca de ceai a lui Bell.

— De asta nu bei, nu-i aşa?

— Da, spuse Bell, ridicând ceaşca în semn de salut. De-a lungul anilor, am trăit cu regretul că nu m-am dus la căpătâiul tatălui meu când era pe moarte. Omul a fost un nenorocit în cea mai mare parte a vieţii şi nu l-am putut ierta niciodată. Dar se pare că a regretat la final.

David întinse mâna şi îşi bătu uşor prietenul pe umăr.

— Nu te condamn. Şi dacă mă întrebi pe mine, nu ar trebui să ai regrete. Orice bărbat care bate o femeie sau un copil nu este demn de niciun titlu, cu atât mai puţin de cel de „tată”

Bell dădu din cap, o dată.

— Cât despre băutură, trebuie să ştii că tu nu eşti

deloc ca el, continuă David.

Marchizul privi din nou în gol spre perete.

— Poate, dar n-am avut niciodată încredere că nu o să mă transform în el dacă beau. Aceasta este o frică pe care nu am reuşit să o înving niciodată.

— Nu există genul ăsta de violenţă în tine, Bell, îl asigură David şi îşi retrase mâna.

— Sper că nu, Elmwood. Dar nu am de gând să aflu vreodată.

Bell se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă David, întorcându-se cu faţa spre el de pe scaun.

— Să am o discuţie pe care trebuia să o am de mult cu sora mea.

Capitolul 35

Annabelle se afla în splendida seră a lordului Worthington când se lăsă înserarea. Spaţiul acesta extraordinar era plin cu tot felul de flori, inclusiv orhidee. Annabelle iubise întotdeauna orhideele. Atât de unice şi de frumoase. Niciunul dintre pretendenţii ei nătângi de la Londra nu se gândise vreodată să îi trimită o orhidee. Niciunul dintre ei nu întrebase vreodată ce îi plăcea. Stătea pe o bancă de piatră lângă florile delicate când fratele ei se apropie cu paşi atenţi căutând să evite nisipul de pe jos.

Fără să spună un cuvânt, Beau se aşeză lângă ea şi răsuflă prelung. Rămase cu privirea fixată înainte, fără să se uite la ea, cu braţele sprijinite pe genunchi.

Annabelle aşteptă să spună ceva. Beau nu dusese niciodată lipsă de cuvinte, dar când trecură mai multe minute interminabile fără măcar să o salute, ea decise să vorbească prima.

— Da? îl îndemnă ea.

Îşi cunoştea fratele suficient de bine încât să ştie că nu venise aici din întâmplare. Când Beau venea să te caute,

o făcea pentru că avea ceva de spus, de obicei, ceva ce era bine să asculţi.

— De ce ai venit aici?

— Ca să vorbesc cu tine, răspunse el simplu, în timp ce rămase cu privirea aţintită spre orhidee.

— Şi totuşi, nu spui nimic.

Ea încercă să zâmbească la glumă, dar Beau se întoarse spre ea şi privirile li se întâlniră. Fratele lui avea lacrimi în ochi? O, nu. Nu putea să suporte ideea ca Beau să plângă. Beau era cel mai puternic şi curajos om pe care îl cunoştea. Ce se întâmpla? De ce avea lacrimi în ochi? Simţi cum ochii ei încep să lăcrimeze.

— Problema este că, spuse Beau încet în final, pentru prima dată în viaţa mea, nu ştiu sigur ce să spun.

Annabelle înghiţi nodul din gât.

— Vrei să spui ceva despre căsătoria mea din care nu mai există cale de ieşire, poate? se oferi ea.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care se afla aici. Îşi făcuse de ruşine fratele când fusese prinsă într-un scandal tocmai la nunta lui. Lui Beau îi era ruşine de ea? Annabelle va putea să îndure o asemenea durere.

— Are de-a face cu căsătoria ta din care nu mai există cale de ieşire, oarecum, răspunse Beau.

Mâinile lui Annabelle începeau să transpire. Îngrijorarea i se învolbură iute prin vene.

— Mă sperii. Beau. Te rog, spune-mi ce este. Nu poate fi mai rău decât îmi închipui.

Beau mai trase adânc aer în piept. Îşi lăsă capul în jos şi privi lung sub compostul de sub cizme.

— Annabelle, începu el. Simţi o durere în inimă când auzi vocea fratelui ei atât de vulnerabilă şi de sinceră. Crezi că aş lovi-o vreodată pe Marianne?

Annabelle rămase fără aer. Ce spunea? Era de necrezut.

— Nu, bineînţeles că nu.

Ea clătină serios din cap.

Beau dădu încet din cap înainte de a întreba:

— Crezi că te-aş lovi pe tine vreodată? Sau pe mama?

— Niciodată, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar nodul pe care îl înghiţise adineauri revenise şi era atât de mare încât abia putea să respire.

Şi lacrimile din ochi nu o mai lăsau să vadă nimic. Sera era în mare parte o ceaţă verde.

Beau dădu din nou din cap, fără să îşi înalţe privirea.

— Cum eu nu te-aş lovi niciodată pe tine, sau pe mama, sau pe Marianne, mai sunt şi alţi bărbaţi care nu ar face niciodată aşa ceva. Tatăl nostru pur şi simplu nu era unul dintre ei.

Lacrimile se prelinseră pe obrajii lui Annabelle. Nu mai vorbiseră despre aceste lucruri de ani întregi. Nu vorbiseră niciodată despre ele ca adulţi, cu siguranţă. Cicatricile copilăriei lor se vindecaseră fără nicio discuţie. Aşa se întâmpla în lumea lor, nu-i aşa? Strângeai din dinţi şi mergeai mai departe. Acum fratele ei deschidea răni de mult uitate prin câteva cuvinte simple.

— Ce spui, Beau? reuşi ea să întrebe, chiar dacă o durea îngrozitor gâtul.

Beau se lăsă înapoi pe băncuţă şi îi reîntâlni privirea. Ca un adevărat domn, scoase o batistă de un alb imaculat din buzunarul hainei şi i-o întinse.

— Spun că Elmwood este un om bun. Un bărbat care nu ar ridica niciodată mâna la tine. L-am văzut când este beat. E mai degrabă un bufon decât vreun bătăuş când este cherchelit.

Annabelle se şterse la ochi cu batista.

— Sunt o prostuţă, dar am trăit toţi anii ăştia fără să mă gândesc vreodată că ai putea lovi pe cineva. Desigur, asta înseamnă că trebuie să mai fie şi alţi bărbaţi la fel de onorabili.

— Nu eşti o prostuţă, Annabelle, Eşti o tânără care a văzut de la o vârstă foarte fragedă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă niciodată. Eu sunt prostul care ar fi trebuit să-şi dea seama de ce nu ai vrut niciodată să te măriţi.

— Nu eşti prost, Beau. Simţi că o lasă vocea. Ai fost un băiat care a îndurat lucruri prin care nu ar fi trebuit să

treacă niciodată.

— Totuşi, n-am lăsat ca asta să mă împiedice să-mi găsesc iubirea, sublinie Beau. Mi-a fost şi mie frică să mă deschid, crede-mă. Am fost însurat cu munca până am cunoscut-o pe Marianne. Dar persoana potrivită apare o singură dată în viaţă, Annabelle, şi nu mi-ar plăcea să văd că o pierzi din cauza fricii tale din trecut.

Annabelle trase aer în piept. Fratele ei mai mare, fratele ei înţelept şi chibzuit îi spunea exact ce trebuia să audă chiar în momentul în care avea mai multă nevoie de asta. Aşa cum făcea mereu cu toţi prietenii şi oamenii care îi erau dragi. Ea mai reuşi doar să dea din cap.

— Te-ai întrebat vreodată de ce n-am insistat să te măriţi în toţi aceşti ani? întrebă Beau.

Annabelle se şterse din nou la ochii.

— Eu… pentru că ţi-am spus că încă nu mi-am ales un pretendent cu care vreau să mă mărit.

Beau dădu din cap.

— În parte, dar nu-mi făceam iluzii că-ţi vei alege pe cineva prea curând.

Ea râse, deşi lacrimile continuară să i se prelingă pe obraji.

— Trebuia să-mi dau seama că nu am cum să te păcălesc.

— Nici pe mama, continuă Beau. La drept vorbind, ştiam că nu eşti pregătită să te măriţi şi n-am vrut să te forţăm.

— Mereu ai fost cel mai bun frate mai mare din lume, Beau. Ea se întinse şi acoperi mâna lui mare cu mâna ei mică. Nu te merit.

Un zâmbet pieziş înflori în colţul gurii lui Beau.

— Nu ştiu ce să zic. Dar mai mult decât orice, îmi doresc să fii fericită, Annabelle. Cu sau fără soţ. Mereu am simţit asta.

Ea dădu din cap, lipindu-şi batista la ochi pentru a şterge ultima lacrimă.

— Mulţumesc, Beau.

— Nici acum nu o să te oblig să te măriţi, dar trebuie

să întreb. Crezi că ai putea să-l iubeşti pe Elmwood dacă nu ţi-ar fi atât de frică de trecut?

Annabelle trase adânc aer în piept. Îşi înfăşură braţele în jurul mijlocului.

— Mi-e frică, Beau. Nu am fost niciodată la fel de puternică sau de curajoasă ca tine. Ea plecă uşor capul. Sunt o laşă.

— Ba pardon. Beau se îndreptă de spate, cu o expresie cumplit de ofensată pe chip. Eşti o membră a familiei Bellham, dragă soră. Nu eşti laşă şi nu ai fost niciodată.

Ea clătină abătută din cap şi îşi lăsă mâinile să cadă din nou în poală.

— Nu l-am înfruntat niciodată pe tata. Nu m-am luptat niciodată cu el, aşa cum ai făcut tu.

Beau se întinse şi îi strânse mâinile.

— Gândeşte-te la ce spui, Annabelle. Erai o copilă. O fetiţă. Mult mai mică decât mine. Nu aveai cum să faci faţă unui adult. Şi nu ai fi făcut niciodată. La fel cum mama nu avea cum să învingă împotriva lui. Nu a fost niciodată o luptă de la egal la egal. Cât despre laşitatea ta, asta e o prostie. Trebuia să alergi… cu sânge pe haine… prin casă la orice oră din noapte ca să o găseşti pe guvernantă şi să-i ceri ajutorul. Câte fetiţe sunt atât de curajoase să facă asta? Îţi era frică de întuneric, Annabelle. Şi totuşi, te duceai. Gândeşte-te dacă ai avea o fetiţă. Ai vrea ca ea să înfrunte un bărbat în toată firea care flutură o armă în aer, aşa cum făcea adesea tata?

Annabelle se simţi de parcă ar fi rămas fără aer. Beau avea dreptate. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca un copil să se certe cu un bărbat în toată firea. De ce nu reuşise să se gândească la asta în toţi aceşti ani? Fusese curajoasă. Se dusese să o aducă pe Mary de nenumărate ori în întunericul terifiant.

Trase adânc aer în piept, întâlni privirea fratelui ei şi dădu din cap.

— Ai dreptate, Beau. Tu ai mereu dreptate, desigur.

Ea reuşi să zâmbească.

— Acum, o să te întreb din nou. Crezi că ai putea să-l iubeşti pe Elmwood?

Gândindu-se la cuvintele fratelui ei pentru câteva clipe, Annabelle inspiră tremurător, apoi răsuflă. Când vorbi, îi tremură şi vocea.

— Cred că îl iubesc deja.

Beau o înghionti uşor cu umărul.

— Bine, pentru că i-am menţionat lui Elmwood că tata era un beţiv violent şi cred că acum te iubeşte mai mult ca înainte.

Annabelle zâmbi printre lacrimi.

— Nu ştiu dacă mă iubeşte, dar am de gând să aflu.

Beau o privi pe furiş.

— Este nevoie de curaj pentru a avea o viaţă plină şi fericită, să ştii.

Ea dădu din cap şi inspiră iar tremurător.

— Da.

— Iar tu nu ai fost niciodată o laşă, Annabelle.

Ea dădu din nou din cap înainte să se ridice şi să înalţe bărbia.

— Sigur nu-mi doresc să devin acum.

Ridicându-şi fustele, ieşi valvârtej.

Capitolul 36

David stătea pe o canapea lungă din piele în biblioteca lui Worthington. Intrase în cameră ca să caute din nou o copie din *Debrett.* Trebuia să facă mai bine, să fie mai bun la toate lucrurile care ţineau de înalta societate. Dacă urma să se însoare cu Annabelle, mai bine murea înainte de a-i face de ruşine pe ea şi familia ei mai mult decât o făcuse deja.

Uşa încăperii grandioase se deschise şi David ridică privirea pentru a vedea cum Annabelle intră înăuntru cu un zâmbet nesigur pe faţă. Vorbise cu Bell? Cum decursese discuţia?

— Ce faci? întrebă ea şi veni lângă el.

— Citeam *Debrett,* răspunse el şi o privi cu atenţie.

Mai era supărată? Nu părea supărată. Nu o simţea supărată din voce. Dar nu avea cum să ştie sigur.

— Vorbeşti serios? întrebă ea cu un zâmbet pe buze.

Bine. Era absolut sigur că nu era supărată. Dar de ce? Ce îi spusese Bell ca să îi schimbe starea de spirit?

— Da, vorbesc serios, răspunse el. Trebuie să învăţ titlurile şi istoria tuturor familiilor.

— Nu, nu trebuie.

Ea râse.

El o privi cu ochi mici.

— De ce?

Ea se lăsă pe canapea lângă el.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Te rog.

— Eu nu ştiu titlurile şi istoria tuturor familiilor.

David îi aruncă o privire sceptică.

— Nu te cred.

Ea râse din nou.

— E adevărat. M-am concentrat puţin pe asta la finalul şcolii, dar n-am învăţat totul pe de rost.

El îşi arcui sprâncenele.

— Nu?

— Nu. De fapt, am învăţat că, de obicei, poţi ghici titlul pe care îl are cineva după felul în care se poartă omul care îi este alături. Şi dacă nu merge aşa, zâmbeşti şi dai din cap până îi menţionează cineva titlul.

El o privi nedumerit.

— Trebuie să glumeşti.

— Deloc. Chiar merge. Încearcă.

— Deci, sunt oameni cu care mă întâlnesc şi habar n-au că sunt conte? spuse el cu un râset.

— Fireşte. Cum a fost atunci când te-am întâlnit eu.

David dădu din cap.

— Este adevărat. Aproape că uitasem de asta.

Ea se aplecă şi îi şopti pe un ton complice:

— Pot să-ţi mai spun ceva?

Se aplecă şi el spre ea. Buzele le erau despărţite de doar câţiva centimetri.

— Desigur.

— Nu m-am mai rugat de când eram mică, dar am venit direct de la conservator şi m-am rugat pe tot drumul până aici.

Fruntea lui se încruntă. Nu ştia cum se va desfăşura discuţia lor, dar era mai mult decât curios. Ea părea aproape glumeaţă, foarte diferită de ultima dată când o văzuse, cu doar câteva ore mai devreme.

— De ce te-ai rugat? se aventură el să întrebe.

— M-am rugat să nu fie prea târziu.

Lacrimile îi scânteiară în ochi.

— Prea târziu pentru ce?

— Ca să-mi cer scuze.

Cuvintele îi tăiară răsuflarea.

— David, îmi pare rău.

Vocea ei răsună scăzut. Note de remuşcare i se citeau în fiecare trăsătură a chipului.

— Îţi pare rău? Pentru ce?

El îi cerceta chipul.

— Pentru că a durat atât să-ţi spun că *vreau* să mă mărit cu tine. Dacă mă mai vrei, desigur.

— Annabelle, eşti sigură? Nu vreau să te forţez să te măriţi cu mine.

— Nu. Mă aflu aici de bunăvoie şi mi-aş fi dat seama că te iubesc mult mai devreme dacă…

— Ce ai spus?

El simţi că i se scurge tot sângele din vene.

Ea îşi muşcă buza şi aruncă o privire furişă spre el.

— Te iubesc. Da. Pot să spun asta acum. Cred că te-am iubit din clipa în care ai fost nepoliticos cu mine în grădinile familiei Harrison.

El chicoti.

— De ce m-ai iubi pentru asta?

Ea ridică din umeri.

— Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca tine. Eram obişnuită ca domnii din lumea bună să-mi cadă la

picioare. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat care să nu dea doi bani pe cine sunt.

— Nu ştiam cine eşti.

— Exact. Presupun că mi s-a părut irezistibil când mi-ai spus că sunt ultima doamnă din Londra căreia ai vrea să-i faci curte vreodată.

El râse.

— Am uitat că am spus asta. Am fost un prost.

— Nu, n-ai fost. Nici nu meritam mai mult. Ea îşi drese glasul. Acum, ai de gând să-mi spui că mă iubeşti şi tu sau trebuie să mai aştept?

Faţa ei era atât de frumoasă, atât de frumoasă şi atât de vulnerabilă.

David se ridică atât de brusc de pe canapea încât aproape se răsturnă. Se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi o luă de mâini.

— Te iubesc, Annabelle. N-am vrut să crezi că am impresia că te iubesc doar pentru că eşti un premiu care trebuie câştigat. Nu este aşa. Îmi place la nebunie când pe buze ţi se desenează zâmbetul tău adorabil. Simt ceva ciudat în capul pieptului de fiecare dată când eşti aici şi mi-e dor de tine când nu eşti lângă mine.

— Poftim?

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Nu contează. Ceea ce contează este că te cer în căsătorie cum trebuie. David trase adânc aer în piept şi îi întâlni privirea. El îi strânse mâinile într-ale lui. Annabelle Bellham, îmi faci onoarea de a-mi deveni soţie?

Mai multe lacrimi se adunară în ochii ei albaştri ca gheaţa.

— Da, David Ellsworth. Da.

El se aplecă să o sărute şi o cuprinse în braţe.

— O să învăţ să fiu cel mai bun conte din ţară. Ai încredere în mine. O să te fac mândră.

Când se aşezară amândoi pe canapea, încă ţinându-se de mână, Annabelle îi spuse:

— Nu înţelegi, David? Nu trebuie să fii cel mai bun conte din ţară. Eşti deja cel mai bun conte de Elmwood şi e

tot ce trebuie să fii.

— Cum sunt eu cel mai bun conte de Elmwood? Nu ştiu nimic despre titlu.

— Nu trebuie să ştii nimic. Asta e ideea. Fără îndoială, era în sângele Elmwood ca tatăl tău să renunţe la titlu şi tu să-l recuperezi. Din tot ce ştim, fiul nostru o să-şi dorească să fugă la Brighton şi să se însoare cu o fată de rând.

David rămase mut de uimire.

— Fiul nostru? Dar credeam că ai spus…?

— Ştiu ce am spus. Ea clătină din cap. Şi m-am înşelat. Mi-a fost frică de demonii din trecutul meu mult prea mult timp. Ştiu că n-ai ridica niciodată mâna la mine sau la copiii noştri, David.

David îi întâlni privirea cu un aer nesigur.

— Bell mi-a spus…

— Ştiu. Beau Bellham este un frate bun, îl iubesc foarte mult. A fost obtuz din partea mea să cred că nu eşti un bărbat la fel de bun ca Beau. Ştiu sigur că Beau nu mi-ar face niciodată rău nici mie, nici lui Marianne, nici nimănui, de altfel.

— E adevărat, spuse David cu o încuviinţare din cap. Îţi promit că nu o să ridic niciodată mâna la tine, Annabelle. Şi dacă vrei să renunţ la băutură, o să renunţ.

Annabelle clătină din cap.

— Nu. Nu trebuie să faci asta. Beau a ales să facă asta, dar nu vreau să fiu o prizonieră a deciziilor proaste ale tatei. Vreau să fiu liberă, David. Eliberat de monştrii din amintirile mele. Ţi-am spus odată că mare parte din comportamentul cuviincios al lumii bune presupune să te prefaci. Adevărul este că eu mă prefac de ani întregi. Prefăcându-mă că sunt rezervată, în loc să recunosc că eram speriată. Prefăcându-mă că nu-mi pasă, când chiar îmi doream să mă iubească cineva pentru cine sunt eu cu adevărat. Nu credeam că este posibil până nu te-am cunoscut pe tine. Nu vreau să mă mai prefac, David.

— Nici eu. Şi ai dreptate. Poate nu sunt precum ceilalţi nobili. Dar sunt singurul conte de Elmwood. Dacă trebuie, o să fiu cel mai nonconformist conte din Londra. Refuz să fiu

altcineva decât cine sunt cu adevărat. Şi dacă greşesc un titlu sau folosesc furculiţa greşită la cină, asta e.

— Aşa te vreau, Lord Elmwood! spuse ea şi îl bătu uşor cu o mână pe genunchi.

David o luă în braţe şi o sărută din nou.

— Abia aştept să te duc la Brighton şi să-ţi arăt cabana în care am copilărit eu şi Marianne. Este singurul lucru pe care îl am şi care nu a fost al bunicului. Este a mea. Este casa mea şi vreau să o împart cu tine.

— Pare locul perfect pentru o lună de miere, răspunse Annabelle cu un râset. Putem să fumăm trabucuri şi să facem ce vrem.

— Îmi place cum gândeşti.

El o sărută din nou cu înflăcărare.

Câteva clipe mai târziu, o bătaie în uşa bibliotecii îi întrerupse. Se întrerupseră din sărut chiar înainte ca uşa să se deschidă larg şi Bell şi Marianne, Worthington şi Julianna, Kendall şi Frances şi Lady Angelina să intre în cameră, unul după altul.

Worthington îi măsură din priviri pe David şi pe Annabelle zâmbind şi ţinându-se de mână şi spuse:

— Deci, înseamnă că o să ne bucurăm de a patra nuntă fericită mâine-dimineaţă?

Annabelle dădu din cap.

— Într-adevăr, Excelenţa Ta. Abia aştept să fiu Lady Elmwood.

— Mă bucur că n-ai acceptat să fii curtată de lordul Murdock, spuse Julianna cu un oftat. Îmi făceam mari griji pentru tine.

— O, apropo, spuse Frances. Dădeam târcoale pe aici de dimineaţă, înainte ca toţi oaspeţii să plece, şi nu o să-ţi vină să crezi ce am aflat de la una dintre prietenele mele.

— Ce? întrebă Annabelle.

— Se pare că Elspeth a pus la cale toată povestea. Îl voia pe lordul Murdock pentru ea, răspunse Frances.

— Glumeşti, interveni Marianne.

— Nu. Am aflat din surse sigure că Lady Elspeth a spus oricui o asculta că ea este în spatele poveştii,

răspunse Frances. L-a spionat pe lordul Elmwood aseară şi l-a urmărit până în dormitorul lui Annabelle. Apoi s-a dus să o cheme pe mama ei ca să aibă un martor care să-l vadă plecând.

— Doamne fereşte! spuse Worthington. Chiar că o tânără care are o misiune pe piaţa căsătoriilor este un duşman redutabil.

— Aparent, a pus ochii pe lordul Murdock înainte de începerea sezonului şi a refuzat să i se dejoace planurile, adăugă Frances. Era convinsă că lordul Murdock o va cere pe Annabelle de soţie.

David clătină din cap şi chicoti.

— Şi eu, care credeam că Lady Elspeth umblă după mine.

— Petrecea timp cu tine, Elmwood, ca să o facă pe Annabelle geloasă şi să-l lase în pace pe Murdock, explică Frances.

— Poftim? Este o nebunie, spuse Annabelle, clătinând din cap. Elspeth este o mincinoasă intrigantă. Mi-a spus la balul soţilor Talbot că vrea să pună mâna pe David pentru că ea era cea mai râvnită debutantă şi el este cel mai râvnit burlac. A minţit tot timpul.

— Dacă *chiar* s-a ţinut tot timpul ăsta după lordul Murdock, n-are decât să rămână cu el. Dacă mă întrebi pe mine, cei doi se merită unul pe celălalt, spuse Marianne şi clătină din cap.

— Nici n-aş putea să fiu mai de acord, răspunse Julianna, cu o încuviinţare din cap.

— Da, să fie. Bănuiesc că *puteam* să fiu marchiză, dar am auzit că lordul Murdock bate câinii, spuse Annabelle cu un oftat şi îi făcu cu ochiul lui David.

David o strânse de mână şi îi apăsă un sărut pe obraz.

— Va trebui să te mulţumeşti cu un soţ care este un conte umil şi să devii o contesă umilă.

— Mă simt ofensat, spuse lordul Kendall şi îşi rosti cuvintele cu un zâmbet larg pe buze.

— Şi eu, spuse Frances cu un zâmbet.

— Ei bine, nu putem fi toţi duci şi ducese ca

Worthington şi Julianna aici de faţă, răspunse Bell zâmbind maliţios.

— Sau marchizi şi marchize, adăugă Marianne cu un râset, înainte ca pe chip să i se zugrăvească o expresie serioasă. O, Annabelle. Tocmai mi-am dat seama. După ce te măriţi cu David, o să fii sora mea de două ori. Abia aştept.

Ea se aplecă şi o luă în braţe pe Annabelle, care îi întoarse şi îmbrăţişarea, şi zâmbetul.

— Eu, una, nici n-aş putea să fiu mai fericită, declară Lady Angelina. Mai aveai puţin şi-mi scoteai peri albi, Annabelle. Mai ales când nu eram foarte sigură că mergeau strădaniile noastre de peţitori.

Annabelle făcu ochii spre mama ei.

— Strădaniile de peţitori?

— Da, răspunse Lady Angelina. Ale tuturor. Ne-am implicat toţi, încercând să vă aducem împreună pe tine şi pe lordul Elmwood de la bun început. De ce crezi că i-am sugerat să ia lecţii de la tine?

— Mama!

Annabelle amuţi de uimire şi îşi înfipse ambii pumni în şold.

— Şi n-ai idee cât de greu mi-a fost să găsesc scuze în fiecare zi ca să vă las singuri, continuă Lady Angelina, arcuind din sprâncene.

— Mama! repetă Annabelle. Nu te cred.

— Crede, declară Beau. Am fost implicaţi toţi. Lecţiile de conte au fost ideea lui Marianne.

Marianne avea un zâmbet viclean pe buze.

— Ingenioasă idee, dacă ar fi să mă întrebi pe mine.

— Poftim? David clipi neîncrezător spre sora lui. Credeam că încerci să-mi faci legătura cu Lady Elspeth în tot acest timp.

— O, David, este mai mult evident. Încercam doar să te fac să crezi că încerc să-ţi fac legătura cu Elspeth, ca să nu ştii că, de fapt, încercam să te apropii de Annabelle.

— Bănuiesc că asta ţi se întâmplă când îţi petreci vremea cu spioni, răspunse David, clătinând din cap spre

sora lui, dar zâmbetul de pe buze dezminţi sensul cuvintelor lui.

— O, şi dezgustul pe care a trebuit să mi-l reţin când i-am permis hidosului de Murdock să se apropie de tine, Annabelle. Părea clar să-l facă gelos pe David, dar nu a fost prima mea alegere, adăugă Lady Angelina.

— Da, ei bine, ce nu ştie niciunul dintre voi este că lordul Murdock m-a şantajat, anunţă Annabelle.

— Poftim? întrebară la unison jumătate din oamenii adunaţi în încăpere.

Annabelle dădu din cap, dar îşi îndreptă cuvintele spre David, care părea pe punctul de a ieşi valvârtej din cameră ca să se ducă să-l găsească pe Murdock şi să-l snopească în bătaie.

— La balul organizat de soţii Talbot, m-a găsit pe balcon şi m-a ameninţat că le spune tuturor celor prezenţi cum m-a văzut sărutându-te dacă nu dansam din nou cu el şi nu-l lăsam să-mi facă curte.

— Ce gunoi! declară Julianna încruntată.

— Eu am avut un cuvânt mult mai aspru pentru el, răspunse Annabelle, zâmbind, dar o să-l păstrez pentru mine.

— Îl omor cu mâna mea, răbufni David şi un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu, dragul meu, spuse Annabelle, mângâind uşor umărul lui David. Lasă-l în pace. Îl aşteaptă o soartă mult mai rea însurându-se cu Lady Elspeth. Şi se pare că stă să piardă o avere pe pariul lui.

David se relaxă şi zâmbi.

— Chiar merită să-i asculte flecărelile pentru tot restul zilelor lui. Şi merită să piardă şi o avere. David se întoarse spre cei prezenţi în cameră. Acum, dacă aţi terminat cu destăinuirea voastră, aş vrea să vă spun că, indiferent de motivele sau metodele voastre, eu sunt foarte mulţumit de rezultat, aşa că vă iert. Şi, acum, vă rog să ne scuzaţi, dar aş vrea să rămân câteva momente singur cu viitoarea mea soţie.

Lumea se grăbi să plece din încăpere şi, în câteva

clipe, David şi Annabelle rămaseră din nou singuri în bibliotecă.

— A fost mai mult decât impresionant, spuse Annabelle, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui David. I-ai trimis pe toţi la plimbare cu doar câteva cuvinte.

— Da. Ei bine, este tonul pe care îl foloseam în armată. Ordinele mele nu erau niciodată încălcate.

Annabelle se ghemui mai aproape de el.

— O, nu-mi spune. Va trebui să mi-o dovedeşti… în pat astă-seară.

— Astă-seară? Sprâncenele lui David se arcuiră. Dar ne căsătorim abia mâine-dimineaţă.

— Nu o să spun nimănui, răspunse Annabelle şi îl muşcă uşor de ureche.

— Îmi place cum gândeşti, viitoare Lady Elmwood.

— Şi, răspunse ea cu un oftat, poate că am terminat cu lecţiile tale, dar abia începem cu ale mele.

David o trase în poala lui şi o sărută pătimaş.

— Am atât de multe lucruri să te învăţ.

Sfârşit